13049 II. C. 4. 1. 8.

Dvanajst bukev

TOMAŽA KEMPČÁNA,

izbranih iz negovih doslé we malo znanih pisem; iz latinskega pobožnem ke pridu

prestavel

Janez Zalokar,

Spiritval ve Lublánske duhóvšnine.

Na svetlobo dane po dovolene vikwe nes. kral. dvorne bukev nanije.

Ve Lublane 1826.
Natisnal Leopold Eger.

Naprodaj per Janezs Klemenne.

Vade se pobožnoste. Telesne dela so malo prída: pobožnost pa je za vse, in ima oblubo qasnega in vequega živlenja. I. Tim. III. 7-8.

IN=03000677
ID=97500800

Perve bukve

Tomaxa Kempqána.

LIMBARSKS DOL;

to je,

qednoste, ktere po Kristusovem naúks iz ponixnoste rastejo.

(Bogú ve qast in stiskanem ve tolaxbo.)

Predgovor.

»Izrael bo rastel, kakor limbar (lileja)."

Limbarske dol naj se tém bukvam prave, ker razkladajo qednoste od Gospod-Jezusa ve dole ponízxnoste, kakor lépe limbarji posajene, in s' pohlevnem notranem dexjem svetega Duhá kroplene. Svete papex Gregor prave: »Kdor hoqe brez ponízxnoste qednoste zadobite, nose prah na vétar".

Od taqeh limbarjev govorí Kristusova nevésta, ponízxna namreq in poboxna duwa ve svetem písme, ve velske

pésmi svojimu Jezusu, ki negovega obiskana in negove gnade veselja vi svojim serci prepéva rekoč: „Moj je moj ljubček, in jez sem negova: med limbarji pase". In: „Bél in rudečkast je ljubček moj". Čast, hvala in povikšavanje mu bodi vékomej. Amen.

I. Postavá.

Trojin stan človéškega živlenja.

1. „Kakor čvét sem na polji, kakor limbar vi dolji."

Takó govorí Kristus sploh svoji sveti čerkvi, in vsaki póbožni duši posébej. Zákaj Kristus je prelubi žénin sveti čerkvi, glava vseh vernih, čvét vseh čednost, lilija vi dolji, perjatel ponížnosti in čistosti.

Kdor hoče tedé Kristusu služíti, in nemu nebeškemu žéninu dopasti, naj si perzadéne svoje pregréšno nagnenje premagati, čednosti lilij nabra-

te, postopane zapustite, rad se uqíte, bukve pisate, koristne déla délate, pogostem molíte, ze Bogam se ve serqe znanete, od hrumeqeh tovarwíj deleq ostate, samoto lubite, od ptujih reqí, ktere vtegnejo wkodlíve bite, molqate.

2. Zunane lepó xivlene in djane brez notraneh qednost per Boge malo velá: posode je tak qlovek podoben od zuné lepó olíwpane, od znotré pa prazne. Kakor iz posode, ze dobrem vínam napolnene perjeten duh hlapí, takó pridejo iz dobrega serqa poboxnega qlovéka dobre déla in svete beséde ke qaste boxji in bliznemu ke prídu.

Lube brat! imej se ve skerbe poklenq, ve kterem se, in ve kterem med ludmí xivíw: skerbe Bogú dopaste, in svojimu bliznemu s' svetem xivlenem in s' poboxnem djanem lép zgled bite, ker sam bow prejel, karkole dobrega storíw, in karkole pred Bogam pregrewíw.

Če tedej le jéw in pijew, spíw in pouívaw, ale po svoji vole in po svojih mislih sem ter tje hodew, tuyas délaw telesne déla, in se neumne živine enak; ker tude ona sem ter tje po svéte téka, jé in pije, in se naxre, de je síta. Kdor ji houe braníte, ga ze rogmí ale pa se parkle popade, se poglede strawe, in ze zobmí zgrabe, in strawno zarjove.

Takó so tude mesene ludje, trebúha suxne, lakomne, prevzetne, jézne in kréga xelne, ke boxjiga Duha némajo, in se svojimu poxelenu vdajo.

3. Če pa qujew in molew, berew, in psalme in pésme Bogú in negovem svetnikam ke qaste prepévaw; ale pa qe se postew, gréha varejew, in svojimu bliznemu stréxew in služew; ale pa qe zavol svojih gréhov xalujew, zdihujew in jokaw; qe se jih zpovedujew, Bogá za odpuqene prosew: takrat opravlaw déla svetega Duhá, živíw po duhe in po rede svetih zapoved

Takó se enak svetem nebeſkam angelam, ke védno Bogá hvalejo, ga povikújejo in mu pójejo, in nekole svójiga obliqja od nega ne obernejo.

Qe se pa prevzameš, ale pa jezíš; qe opravlaš, godernaš, goleſaš in laxeš, drugem nagajaš, se nih nesreqe veseliš, nad nih sreqo pa zdihuješ; ale pa qe svójiga bliżnega zanequješ, in ve vsem le svójiga dobíqka iſqeš: taqas zlodja posnemaš in se hudíqem enak zavolo svóje hudóbnoste in zavol svójih gréhov, ke jih délaš.

Zakaj hudíqe délajo le po svójim poxelenje, in store tolsko hudega, kolekor po svóji prederznoste zamorejo: vesele se hudega, ker so hudóbne, in vsa nih skerb je, druge zapelate in pohudóbite.

Pravíqneh xivlene je tedej angelqam podobno; xivlene meseneh ludí xivale, napuhneneh pa hudíqem.

Varej se o sluxabnek bóxji! de

se va hudiqeve verví ne zapletew, in de te per sœdbe ne bodo toxile in va sramœto perpravele.

II. Postava.

Hvalíte Bogá va revuzene in va poboxnoste.

1. »Revex in seromak bosta hvalíla tvœje ime, o Bog!«

Kadar va sebe suhœto, merzlœto in stud per molitve in per svetem premiwlevane bœxjih lastnost qutew, ne obupaj, in ne nehaj ponízno va Jezusa klizate: hvale Bogá va ubowtve svœjiga duhá; zahvale ga, in ke svœjimu potolaxku lete besede rad bere: »Revex in seromak bosta hvalíla tvœje ime, o Bog!"

Zakaj velíko svetnikov in bogabojeqeh je bilo, de so bile vqase suhi va duhe, in dolgo kakor zapuqene od Bogá: va terplene in va nezmoxe-

noste, ke so ve néj beli, so se mogle poterpeżélívoste in usmilene ze drugme iméte uqíte, in ob qase pobożnoste in serqnega vesela ne prevęq ve se zaupate.

Bere tude lete beséde iz prerokovega psalma: »Ręvež in ubożen sem: pa Gospod-Bog za mę skerbí.” Ve Bogá zaupam; ker je on moja moq in moje zvelíqane. To je rés; zakaj od Bogá je vse dobro.

2. Ne prevzeme se tedé ve veselje, in ne obupaj ve żaloste, ampak ze vsem bode zadovolen, kakor Bog hoqe. Sej némaw neq dobrega sam od sebe; ampak vse dobro je le od Bogá.

Qe pa gnado pobożnoste imaw, takrat te svéte solnqe na nebe, duwa je razsvetlena in vesela, ravno kakor de ba bela ze bogastvam obdarevana. Ale ke svoji nesręqe se golefaw, qe se takrat prevzamew in napelnújew.

Qe te je pa gnada skrevaj odvzęta in tvoji nehvależne duwe skríta,

takrat se rés revan in bolán, ne morew veliko prenawate, in te tude molitev ne veselí.

Za dobroto prejme, qe te Bog revnega déla in s' svojime izvolename ponižuje; qe tvoj herbet zavol tvojih skrivneh prestopkov in vsakdaneh mnozeh zanikernost s' wibo svojih otrók tepe, de se bode majhen ve svojih oqéh, in de ne imej nekole vesoqeh misel sam do sebe, po opominevane svetega Pavla ve liste do Rimlanov rekoq: »Ne bode prevzeten, temuq boj se."

Sam sebe majhen bite, in vse dobro le Bogú perpisate, je duwe velek dobíqek.

III. Postava.

Nadloge so wula praviqnem.

1. »Praviqne! veselíte se ve Boge."

Ve nebeseh je védno vesele, ve pekle védna žalost; na svéte pa qase

vesele, qasa ſkalost, va skuwno dobram in hudobnam.

Po léta so dneva svetlejwa, po zíma temnejwa. Takó se godí tuda poboſkna duwa. Ye jo milost boſkja obiuje in razjasna, takrat vida in razuméva veliko skrivneh resnínj, in veselo prepéva, ker veliko poboſknost obquta.

Ob qasa skuwne pa, ko ji je gnada poboſknosta odvzeta, je zima in merzlota, temà va pameta in obupnost va serca. Va takem stanu ji je poterpeſkljívosta tréba, in Bogú je we lubwa; qednost in krepost rasta va britkosta, in s' poterplenem sa tuda plaqílo va veqnosta bilwa.

2. Zopernosta duwo poniſkujejo in qistejo, napeh osramotujejo in neqímerno qast odganajo.

Dokler duwa va telesa prebíva, ji dobro in hudo dojde, de se lubezne do Kristusa bol vada.

Toré je velika umnost in posebna 6

na qednost dobro in hudo ke pravemu pridu obernite.

Hvale védno Gospoda mója duša! povikuj Sijon noq in dan svójiga Bogá: povsod bo tvója plaqílo veliko, per Boge ve nebeseh in tukej na zemle, in vse te bo prav, srecqa in nesrecqa, vesele in zalost, dobro in hudo.

Toré prave Apostel: »Tistem vse ke dobremu tekne, ktere Bogá ljubejo; in tistem, ktere se ga boje, ne bo nobene reqí mankalo.

Blagor jim, ktere per vsem le božjo volo pred oqmí imajo! —

IV. Postáva.

Prava ljubezen do Bogá.

1. »Ljubite Gospoda vse svetníke negove, majhne in velike; ker majhnega in velinega je stvaril Gospod."

Kdor Bogá rés lubs, ga lubs s' qisto lubsgnejo, lubs Bogá zavol Bogá, samo zató, de ga imá, ne iz dobiqka, ne zavol kàj lastnega, in ne iqe ze lubsgnejo potolaxka in plaqíla zasluxits; temuq ves in posledne konen lubsgne mu je saina boxja neskonyna dobrotlevost, in negova qez vse velika imenítnost.

Toré govorí psalmopéven ke boxji qaste in hvale veqkrat te beséde: „Hvalíte Gospoda; ker je dobrotlev." O kakó sladka je ta beséda lubsjoqemu!

Perstavek: „Zakaj vesqno je negovo usmílene", je za tiste vesela poln, ktere pokoro délajo, in se svojih grésov kesajo. Naj tedej slabe qlovek ne obupa zavolo svojih grésov, ker je usmílene boxje vesqno.

2. Kdor se bol ponixa in Bogá pràv iz serna lubs, on je Bogú bol perjeten.

Blagor mu, kdor se nar bol po-

manwa in se vsega zvesto vareje, kar vé, de je Bogú zopernega.

Blagor mu, kdor le zavol Bogá, le nemu dopaste vse svoje déla iz ljubezne in iz qistega naména storí, in vsako misel le Bogú ve qast, ve hválo in ve povikwevane darúje.

Blagor mu, kdor neq sebe ne perhrane, ampak vse rad Bogú verne, kar mu je Bog posodil in dal.

V. Postava.

Zahvaležnost za vse dóbro.

1. „Hvalíte ze menoj woljo velikost; vsekmale povikwujmo negovo sveto ime.“

Tista hvale (práv) woljo velikost, ktere Bogá tude za nar manwe dobrote ze vso hvaležnostjo hvale; ker od nega je vse, ke je velek qez vse.

Nobena réq te ne bode majhna

in malo vrédna, ktero ta nar vikuz iz zgol miloste dá.

Po tém gleda in to houe nar bol Bog, de ga iz quisteh misel lubemo, se vsaquega gréha varejemo, in de smo mu vselej in ve vsem hvalexne.

2. Velek je pred Bogam, kdor se iz prave ponixnoste malo qaní in vsemu podverxe, se vseh darov in dobrot nevrédnega mísle, do neq dobrega nequímernega dopadajena néma, in hvale lakomen né.

We veqe pa je tiste, ktere po Jobovo pobit in zaneqevan, grajan in oboxan, zapuqen in skuwan, stiskan, sestrádan in zasramevan Bogá hvale, in ga veselo povikuuje; vsako texo, vsako nesreqo, ktera se mu permere, za posebno velek dobíqek imá; vse iz lubezne do Bogá volno terpí, in se nakole ne potoxúje.

3. Blagor mu, ktere skelequo wibo po Jobovo se poboxnem serqam iz

bꝏxjih rok prejme, in se vsega vz bꝏxjo volo podá in darúje.

Blagor mu, ktɛrz le tisto iuye in sz izbere, kar je Bogú ljubuzega, ktɛrz ima rajuz slabo namɛ́st pɛrjɛtnega, in ko ga druge xalejo, je ue bol vesɛl, in sz vso qasno ukodo dobíqɛk duuz misle.

VI. Postava.

Poboxna duuza podoba krixanega Kristusa.

1. » Jez sem vz britkostz pɛr nem."

Hlapɛn. Kaj je to? o Gospod! razlꝏxɛ mz tɛ besɛ́de, kz sz jih zdej govoril; odkrij mz um tɛ vɛrstinye kz razveselenu svꝏjiga hlapna.

Gospod. Posluuaj, moj sin! kadar pridejo nad tɛ britkostz in stiske, takrat sz s' Kristusam na krix pɛrbit, in kadar sz spɛt pɛr svꝏji poboxnostz potolaxen, in vz pésmeh in

ve pétji ve Bogá zamaknen, tayas vstanew prekovlen ve duhe s' Kristusam od smerte, kakor obujèn od mertveh ke xivlenu in pojew veselo aleluje.

2. Ye pa kleyc za odpuuyene svojih grćhov prosew, in ve svojim serxe xalujew in jokaw, takrat terdo na nebcwke dure terkaw.

Ye za vse yasno neu ne maraw, in ve svojim serxe le nebcwke reuí premiwlujew, takrat grew s' Kristusam ve nebesa, in se angelxam perdruxew.

Bode tedej zavol Bogá pohlevan, ponixen in kroták ve vseh pergodbah in ve vseh slabostih, ke nad te pridejo: nose poterpexlívo za Kristusam svoj krix, umre vsak dan na nem ke svojimu vecnemu zveliyanu; zakaj ve vsake volno prestane telesne nadloge je za duwo zdravílo, pokora za grće he, in upane perhodnega zveliyana in veliyastva. Amen.

VII. Postava.

Hivlene qiste duwe pred Bogam.

1. »Hodíte, dokler luq imate."

Tista hoda ze Bogam ve luqe, ktera ne želí neq od téga svetá, temuq svoje serqe terdno ve nebesa ke Bogu oberneno imá. Zakaj ve nebesah je skríto bogastvo duwe, naw Gospod Jezus Kristus, zapopadek vsega dobrega.

Kdor néma Bogá perjatla, je véden reveže in seromak, qe imá tudi vse drugo. Bogá pa ima tista perjatla, ktera ga lubi, in se po negove besédi ravná.

2. Po bogji besédi pa se tista ravná, ktera nekuli nemarne besédе ne reqe, in ve djani pokaže, kar ze jezikam govorí, in svoje lastne qastí ne iqe; ampak ve vsem dobrem, kar storí, in kar per druzih vidi, le Bogá hvalita želí.

Kdor je sam sebi vuzeq, je beda-

ku vuɛıɥ, Bogú pa ʒopern. Skɛrbe tɛdej pɛr vsɛh svœjih dœbrɛh déłɛh in besédah Bogú dopastɛ, de ɯe veɥ dœbrɛga od nega ʒadobíɯ.

Ʒakaj se hvałɛɯ natornɛh daróv? Lɛj umɛrjoɥ sɛ, in ɥɛrvɛ-te bodo kmałɛ snédłɛ. O mładénɥ! posłuɯaj nauk staryka: Béxɛ od stvarí, ktɛre te motɛjo; kɛr mirú te ne bo, dokler se vɛ svœje sérɲe ne ʒapreɯ; dokler vɛ Bogá bol kot vɛ vse drugo, karkołɛ je dœbrɛga, æɛł némaɯ; in ga pràv iʒ sɛrɲa ne łubeɯ.

VIII. Postava.

Pœkoj sɛrɲá in mir vɛ Bogɛ.

1. „ Vɛ míre je negovo prebivałɛuje.“

Kdo imá pravɛ mir? Kdor je kroták in iʒ sɛrɲa poníxɛen. — Чemú hoɥeɯ véditɛ, kakɯnɛ so drugɛ: sam na sɛ pa vɛ mnoʒɛh reɥéh ne głɛdaɯ? —

Lɛj, kdor sɛ ʒna bol ponixatɛ,

in veɳ ʒa Bogá terpí, on imá tude veɳ mirú. Vsako délo mu je lahko, ʒavol Bogá, ke ga ve serɳe imá.

Blagor mu, kdor ʒe Bogam govorí, bode ve molitve, ale ve premiwlevane, bode ve pétji ale ve brane, in od ptujih reɳí, ktere se na svéte gode, molɳí.

Kamerkole grew ale bexéiw, in kjerkole se, onde je tude tvoja misel per tebe. Dobra mísel da vesele, huda pa xalost. Jéʒa méwa pamet, nevoɳlivost jo slepí, sovrawtvo morí. Poboxno brane poduɳa, molítev vnema serɳe, djane izpolnuje naúke.

2. Sveta pogovore serɳe ɳistejo, neɳímerne ga madexvajo, nemarne pohnjwajo, neusmilene xalejo, poloxne lép ʒgled dajejo, pergodbene vero terdejo, nebewka pa serɳe ve nebesa povʒdigujejo.

Oɳísta tedé svoje serɳe od vs hudobije, in bow prave mír imel. Prave mir imajo le bogabojeɳe in sveta,

ktere iz lubezne do Bogá vse svoje dolænoste zvestó spolnujejo.

Bode pokojin, in uye se za Bogá kàj majhnega terpéte, in te bo prelozil vso teško in ves nepokoj.

Sveto zivlenje in dobra vést dajeta ve britkosteh in ve smertne ure zaupanje ve Bogá; luda vést pa je védno ve strahe in ve prepíre.

Strasten ylovek pride kmale iz majhne nesreye ve veye. Kdor je pa poterpeshlev in pohlêven, se naprave iz sovrashneka perjatla, in bo spoznal, de mu je Bog milostav, zavolo usmílena, kterega je tude on do svojiga bliznega, do grêunega imel.

IX. Postava.

Serye ve Boge zbrate.

1. »Kdor ze menoj ne nabíra, raztresa,« prave naw Gospod Jezus Kristus.

Ako se preveч razgublen, in se

ne morew pràv vz poboжnost ʒbratz, ker tz skuwnavenj mnoge revjí pred ovjí stavz, alz pa strast tvojе szrijc gonz, alz te ludjc drazhejo in zalzjo, pzrʒadena sz, de se natihama ʒberew: molz vjе naw in jeweno Maríjo, poklekna pred britko podobo, alz pred podobo presvete devíje Maríje, alz pa pred kako drugo Bogú kz qastz in kz spominu svetnikov storjeno in kz poboжnostz obudlivo podobo karjega svetnika.

Klíqz vz Jezusa in vz Maríjo, vz vse angelije in svetnike, de spet usmilenje in milost boжje potolazhe ʒadobíw. Renz sz psalmopévnjam Davidam rekóu: »Bog! pred tzboj so vse moje zhelc, in moji ʒdihleji tz néso neznanz." Bog! tí sz moje upanje od moje mladostz, kz tebz pzrbezhím vz britkostz.

2. Uvz me, o Bog! mojo volo ʒàtajítz, in le tvojo pred ovjmí iméte in storítz; ʒakaj to je tebz vuzej in

mena dobro, ka zvelíqanu moji duwa.

O Gospod! naj nakola nay ne mislam, ne želím in ne storím, kar tebe ne dopade in mojimu bližnjemu wkodeje, po zapoveda, ka se jo mena, in vsem svojim služabnikam dal.

Če jo pa prelomam, poboljwaj me po svojim usmílena, in ne pogubi me po svoji jezi; zakaj tí si moj Bog, jez pa tvoj ubog in reven hlapen, kteremu je ve vsem tvoje gnade in míloste sílno potréba. Tvoje presveto ime bodi zdej in vékome qez vse queno. Amen.

X. Postava.

Čuti in molíti, de ve skuwnave ne pademo.

1. „Čujte in molíte, de ve skuwnave ne padete."

Ve ktere skuwnave? Ve skuwnave

æevota, ve skuunave duhá, in ve skuunave hudiqa, ale pa svetá.

Teló mika ke poæelenu, duh ke napuhu, vrag ke nevouqlívoste, svét ke nequímernoste: Kristus pa uuí vsemu tému nasprotne reuí.

Negov nauk nam perporoqa qistost, poniænost, lubezen, in zanequevane svetá, de boæje kralestvo doseæemo in peklenskemu ognu odidemo.

Toré je tréba védno in povsod qute in molíte, ker nas hude sovraænak nek nekjer per míre ne pustí, in nikdar ne pouíva in ne prencha nas skuuate, ampak sem ter tje hode, in iuje koga zapelate in razdraæite, od poboænega djana in od molitve odverníte.

2. Zatorc opomina takó zelo nauu Gospod Jezus Kristus svoje uuenuje in vse verne, de naj quujejo in molejo, de jih nih sovraænak, to je, nih pregréuno nagnene ne premaga; ker

pozná zlodjevo hudobnost, prid molítve, moq sovražneka in slabost qlovéwko.

Hujte tedej in molíte, de ve hudiqeve skuwnave ne pridete, in de vas ne premagajo. He ne morew vseh psalmov brate, bere vsaj enega, vsaj eno verstíqo, ale pa kako sveto pésem od Jezusa, od Maríje, ale od kterega druzega svetníka, de ze zdihevanem in ze izrekevano molitvejo svoje serqe posílama ke Bogu povzdígnew.

Blíz jim je Bog, ktere poniženo van kliqejo; zakaj poniżena molitev praviqnega predere ve nebó, dá ve Bogá terdno zaupanje, in podere vse naklepe, moq, žugane in spake hudiqeve.

3. He te je vené vse na pote, pojde pa po Kristusovem svete ve svojo hiwerqo, zapre dure za seboj in mole na skrivnem svojiga Oqeta: on vide tvoje misle, tvoje żele in potrébe.

Govore tedej védno ve svojih mo-

litvah takó: Oye! le tvoja, ne moja volja se vselej zgodi: stori zi moj, kakor je tebi dopadlivo in meni dobro.

Kedar zi druzima molim ali pojem, moli in poj ženíma kakor angelji pred Bogam. Kar glasno pojem, objuti tudi vi sérnji. Dopádi ludém, pa varuj zamerati se Bogú in angelji zamegovem.

Bog bol mara za objutene srnjá, kakor za glasno vekane; zakaj poníznа molitev spravo naredí; neqímerna hvala pa Bogá razjali. Solzе prave pokore par Bogi milost zadobe in svetost pomnoži; par preglasnem vpitji pa se pobožnost zgubla; in vsak pregréšnik, in vsaka zanikarnost bosta božje plaqílo prejela.

Milost božja nas varuj vi vse to hudo, in nas parpeli vi nebeško kraljestvo. Amen.

XI. Postava.

Strah vekinega ognja varuje ve nekistost in ve prevzetnost.

1. „Napolne, o Bog! moje serce se strahom pred teboj.“

Takó molite je dobro, de premagaw nekísto poxelene, in potarew serna napeh.

Te dvé hudobíje perpravlate klovéku vsak dan boj in nepokoj; ker imá ale teló prepovédano poxelene, ale se pa duh zavolo dobrega povzdiguje in je hvale lakomen. Lej dvojno veliko hudobijo in dvojno veliko nevarnost.

Ue od revnega telesa, ke bo moglo kmale umréte, skuwnave terpiw, misle, kakó strawno je terplene ve vekinem ognu. Takó bow s' peklenskem ognem ogen svojiga poxelena pogasil, in slabejwe nagíbke ze moknejwema ukrotil, de duhá skoze ogen otmew.

Nobena mesena slast ne terpí dolgo; vse posvetno vesele je prazno in golufno; ravno takó vsa telesna lepota, in vse kar hvalo in qast imenújeu.

Kakor qlovek ve slasteh ves zakopán, ako ga zelo glava bolí, persilen zayne zdihevate in xalevate, takó naredí tude strah smerte in groza peklenskega ognа, de se mnogem strastem in skuunavam vdan qlovek gréha bol vareje.

2. Kdor se neq ne bojí, kmale ve gréh pade, in kdor se pred Bogam in negoveme svetníke ne poníxa, ga bodo per sodbe hudiqe osramotile in neusmileno jeqíle.

Krepke, resníqnein negolefíve so tele beséde: Bode, kdor hoqeu, qlovek ale angel, „Bog je prevzetnem nasprote; ponixnem pa dá svojo gnado." Boxje usmílene je od vékome, in bo vékome nad boxjime svetníke in izvolenеme.

Boj se tɛdej, prevʒɛtnɛk! boj se vɛ vsɛm svœjim djanɛ sœdbe bœxje; ne bodɛ neqímɛrn, in ne hvalɛ se, qe tudɛ kàj veláw.

Qe tudɛ vse storiw, kar je vɛ tvœji mœqɛ in tvœja dolxnost, vɛndɛr we vɛ mnoʒɛh rɛqɛ́h grɛwíw, in »ʒamorew komaj eno naméstɛ tavxɛnt plaqatɛ.“ Boj se wibe in palɛqe bœxje, boj se pɛrhodne sœdbe. Vse bo svœje plaqilo prejɛ́lo, hudo hudo, dobro dœbro.

Qe bɛ tvœja hiwa vɛ œgnɛ bɛla, alɛ bɛ se ne bal? alɛ bɛ ne skœqil bɛrx in ne ʒbéxɛal? Videw, kaj strah in groʒa in misɛl pɛrhodnɛga nemɛnlívɛga tɛrplena ʒamore. Vɛqe strah pɛkla prexɛene nemarnost, in vname pridnost do molitve.

XII. Postava.

Spomín Kristusovega terpljenja vareje ve razujzdano vesele.

1. „Blagor jim, ktere xalujejo; potolaxene bodo.“

Od koga bodo potolaxene? Od Kristusa ve serne; ne od neqímernih reqí téga svetá.

Prewirne in pohujwljive beséde in krohotanje ne gredó ke svetemu Kristusovemu terpljenu in ke negovem bolejenju ranam.

Qe be tude le en sam tern Kristusove krone mojo glavo ale moj herbet prebodel, ale be se mogel smejate? O naha! od boleqíne be jokal in na glas zavpil.

Ale qe be xebel s' krixa ve svoji noge imel, kam be mogel ite ale teqe? Gotovo be ne mogel ne ite, ne teqe, ampak na méste be mogel ostate in boleqíno terpéte, in sklene boleqíne be me uqílo s' Kristusam terpéte.

In, o de bs mogel tuds nar grenkejwe solze toqíts in odpuwene svojih gréhov zadobits! O kakó sveta je zalost, kakó sladke so solze, ktere se od smílena qez presvete rane nawega Gospoda Jezusa Krístusa prelívajo!

2. Ue kaka tezava, skuwnava als slabost nad-te pride, podaj se hitro ks molitvs, ks benderju svetega krixa, in poíwe se vs presvetsh Kristusovsh ranah kako dobro zdravílo zopsr svoje strasts s' ponizno, poboxno molítvejo, in s' pravem premiwlevanem negovega terplena.

Premísls, kolskwen je bil svets krix, na kterem je Jezus Kristus slékqen zs ostreme zeblemí za te perbit vísel.

Utej zvesto tolskan bodeqsh ternov vs krons Gospodovs, ktere so presveto glavo Sinú boxjiga takó neusmileno prebodls, in mu tolsko kervi iztoqíls.

Dens letó in drugo orodje Kristu-

sovega terplena ke sebe na stran: dobro branílo te bo po dneve in po noqe, de te nevídne sovraxnek, hudíq, brez sveteh mísel ne najde, in tvojiga serná ze neqisteme, vést ranlíveme podobame ne ognuse.

3. Postela tvoja ne bode tedej mehka, ke spomínu presvetega rojstva nawega Gospoda Jezusa Kristusa; ampak ozkem, revnem, pa s' qednostme ozaluanem jaslénam bode podobna, ve kterih je déte Jezus ve pleniqe zavíto, ze revnem senam naméste xíde odéto, in ze majhno mlékam svoje matere devíqe dojeno jokalo.

Tvoje debelo in terdo zglavje naj te nekoleko terdega groba nawega Gospoda Jezusa Kristusa ve skale opomína, ke je za te na krixe resníqno umerl, globoko pokopan, in ve grobe ze velíkem kamnam zaloxen bil.

Tako poqívaj ve míre Kristusovem, pozabe vsega, kar je na svéte, in vsega, kar je ve oqéh druzeh zalega in

perjetnaga; vse to ta boda praznо in nequrédno, de bow zdej va svetosta in gnada s' Kristusam, sodna dan pa za negovema izvolenema ka vequa qasta vstal. Amen.

XIII. Postava.

Klínata va presveto Jezusovo ime, in va ime negove presvete matere devíne Maríje.

1. „Moj Bog in Gospod! voda me po pravem pota pred saboj."

Tvoje pota, o Gospod Jezus Kristus! so lépe, qiste in varne pota, po kterih se da prav in popolnama hodita. Na vseh tvojih potih je mír in svetost; in pelajo vse tvoje verne, ktera so iz serca ponízna, va tvoje vequo nebeško kraljestvo.

Ida kamor qew, hoda, koder qew, stoj ala seda, kjer qew; kliqa va Jezusa in va negovo sveto mater Marí-

jo, in imej naméste druzeh tovarwev tele beséde svetega pisma ve misleh: »Moj Bog in Gospod! vode me po pravem pote pred seboj". In perdene tude we te: Prelube moj Jezus! »varuj me na mojih poteh, de se ne opotaknem", de se ve wkodo svoje duwe po neqímernosteh ne oziram, in nobene nemarne beséde ne reqem.

2. Verh téga vzeme tude we tale pokrepqene nauk za popotnego seboj; derxe ga terdno kakor paleqo ve roke, in reqe ale bere veqkrat poboxeno rekoq: »Jezus in Marija! bodeta vselej in povsod moja zvésta tovarwa in varha na vseh mojih poteh, de ne zajdem, in de me od znotre ale od zuné mnoge slepotije ne razgube".

Letá sveta molitev. »Jezus in Marija" je kratka, lahka in umévna, sladka misel, moqen wkaz, zvésto branílo, perjazen tovarw, neizreqena krepkost, vesela tolaxba, terdna podpora, ktera vsanjega ubozega popotneka, svetá za-

nɐɥɐvavɪɟa po ravnam potɐ vɐ vɛɥno ɯivlene sprémla.

Ɜɐ letó molítvɐjo dobíw tovarwa in varha bolwɐ in ɱoɥnɛjwɐ od vsɐh kralev in knɛʒov téga ɯivlena, in svetníka víkwɐ od vsɐh svetníkov vɐ nebɛsɐh in na ʒemlɐ.

Kdor to molítev práv iʒ sɐrɟa molɐ, (in sɐ vɐ vsem svœjim djanɐ jim dopastɐ pɐrgadéva), spravɐ na svœjo stran vse prebivavɟe nebɛs; kɛr ʒɐ vso ɥastjó gredó nebeɯɥanɛ ʒa svœjim Gospodam Jɛʒusam Kristusam in ʒa svœjo Gospó, ʒa presvɛto, preɥastitlevo materjo Jɛʒusovo Maríjo, ktɛra sta vrédna od vsɐh ɥeɯɥena in hvalena bitɐ.

Tudɐ ob smɐrtnɐ urɐ mu bosta pomoɥníka, kdor ji ima vɐ svœjim ɯivlenɐ tovarwa. Ne ʒapuɯɥaj ʒdej Jɛʒusa, ɥe hoɥew pɐr Jɛʒusɐ in Marii vɛɥno ɯivéte, in ʒveliɥan bitɐ.

Breʒ skɐrbí lahko popotva, kdor ima vɐ svœjim sɐrɟɐ Jɛʒusa in Maríjo: ín kdor nu imɛna velíkrat poníɯno ime-

núje in ze jezíkam qestí. Veselo se za nu negove roke in noge premikajo, jezek ji imenúje, serne se ju veselí, okó se joka; ke níma se povzdiguje hrepeneq pogled, nu kuwúje in objema, in pred níma se perpogujejo negove koléna.

3. Blagor mu, kdor Jezusa in Maríjo pogosto imenuje, ji poboxno klíqe in pozdravla, in se ju ve ljubezne spomne! Blagor mu, kdor ji ze veliko hvalo, ze veselo qastjó, ze lépem spowtevanem, ze gorequo ljubeznejo, s' sladkem hrepenenem in ves zamaknen ve veselo pétje qestí!

O kakó sladak je Jezus, in kakó sladka negova preluba mate, svéta devíqa Marija! Blagor popotneku, ktera vselej in povsod, dokler je ve svojim xivote tukej na ptujim, nebewke dom ve misleh ima, kjer Jezus in Marija ze vsema svetníke in angelqe neizreqeno vesele inveqno veliqastvo imajo!

Blagor popotneku, ktera na tém

svéte nay stanovítnega néma, temuy razvézan in per Kristuse ve nebéseh bite xelí!

Blagor revnemu in ubozemu, ktére vsak dan nebéwkega kruha prôset hode, in ne neha per bôxji mize ponixno molíte, dokler drobtíne ne prejme!

Blagor povablenemu na jagnetove gostí, in préden tje pride, jagne ve presvetem zakramente poboxno prejéma!

4. Zakaj, kolekorkrat svéto obhajílo poboxno in vrédno prejmew, ale mawnek Bogú ke yaste dar svéte mawe s' yastjó in poboxnostjo opravla, tolekokrat je ve duhe gost Jézusa preyastitlevega in negove preblaxene matere Maríje.

Tak kristjan je uyénen Kristusov, koplan svéte devíne Maríje, tovarw angelinov, roják apostelnov, domày bôxji, ve rôde s' svetníke in perjatel nebéwanov.

Tak bexí pred hrupam ludí, se vareje praznega govorjena, premišluje Jezusove besédе, in skerbno nad svojim sernam in nad vsemi svojimi pokutke kuje, de Jezusa, Maríje in vseh svetníkov bojih ne razkali.

Posvetene in milost prejme od Jezusa Gospoda in zvelíkarja svojiga, in kedar van klíke, ga on ve svojih svetih nebesih uslíši, bode kjer koli, in ve kteri koli nevarnosti.

Ko so se ukenili po morji vozíli, in od strahú, de bi se ne potopíli, ve Jezusa klicali, je bil prené per nih, in jim je rekel: „Zakaj ste bojeki? ... Jez sem, ne bojte se."

Jezusove besédе so sladke nas tolažite, mokne nas varivate, perjetne nas razveselíte, polne dobrote nam odpušene, in polne míloste nam vekno živlene date.

XIV. Postava.

Stanovítno bojevate se zoper pregréwno nagnenje, po zgledu svetníkov.

1. „Mowke bodete, in junáwkega serja."

Kakor se iz Kristusovega terplena in iz terplena vseh svetih marternekov uyemo, nadloge volno terpéte; takó se tude od presvete devíje Maríje, od vseh svetih devíj, vdov in druzeh svetih duw uyemo, mesno poželenje krotite, za bogastvo ne marate, vse posvetne reyí zaneyevate, in le, kar je nad name, lubite in iskate.

Skerbe tedej, o služelabnek bože ji! nepremaglívo poterpeželívost kerwanskeh junákov posnemate, hudíyu in negovemu navdajanu nasprotevate. Lej deviwko stanovitnost webkeh déklenj (Nežene, Jerne, Barbarene), in uye se od nih vse mesene. zapelivoste in

vse gréhe zanesevate, in deley od nih bite.

Ye te Bog po svoji dobrote per tvoji revuzene qasno bogastvo dá, ne bode takó nesrecen, de be se zató povzdigeval; ne bode takó neumen, de be nan svoje serne navezeval: ker ne véw, kakó dolgo bow xível in premoxene imel.

Ne dolzega, ampak svetega xivlena se vouze; zakaj bolwe je dobra vést, kakor vsega svetá blagó. Ye vey imaw, ostrejwe bo sodba.

2. O kakó golufno je vesele, kakó kratko veliqastvo svetá, qe se je kdo ve bogastve, ve qastéh in ve vesoiqeh stanoveh vwey! Koner téga so neizreyene boleqíne in neskonqno xalevane tam, kjer preklete s' hudíqe vred veqno gore brez upana iz pekla kedej réwene bite.

Nasprote pa kolekwno zveliqane imajo izvolene, ke se ze angelne vékome vesele, tam kjer se bo nar vík-

ɯs ʒveliqane pɐr Boge in negovɐh svetnikɐh vɛqno vɜɛivalo!

Kakó srɛqns so bɐli moɜɛjɛ, kakó pametne dɐvínqe, kɐ so ʒavolo Kristusa vse ʒapustílɐ, in po oʒkɐm potɐ vɐ nebɛsa popotvalɐ!

3. Védete tɐdej, ví ʒvésta in poboɜɛnɐ Kristusovɐ sluɜɛabnɐkɐ, de se morate, dokler ɜɛivetè, ʒopɐr mnoge telɛsne in duhovne skuɯnave bojɐvate, molitɐ, se postitɐ in trudite.

Morate svɔje teló strahevatɐ, de se ne poowabɐ, in duhu nasprotɐ ne poɜɛeluje, de se qeʒ duɯo ne povʒdigne, jɛ ne ʒapelá in vɐ pɐkɐl ne potɛgne.

Kaj pomaga tukej telɛsu sladko stréqɐ, poslednɐq, pa vɐ pɐklɐ prestrauno tɐrpéte?

Kaj pomaga vɐ tém ɜɛivlenɐ pɐr ludéh qast in hvalo iméte, vɐ pɐrhɔdnɐm pa s' hudodélnɐkɐ in hudíqɐ vɐ sramɔte in vɐ pogublenɐ bitɐ?

Na tém svéte uqenemu in vɐsɔ-

ŋemu, ne pa izvolenemu bitɛ, je pɛr Bogɛ in negovɛh svetnikɛh nar vɛčɛ sramǿta in nečast.

Nasprotɛ pa s' Kristusam tɛrpéčɛ, in od hudǿbnɛh zanɛčɛvanemu bitɛ, je nar vɛčɛ slòv, čast in zaslužene pɛr Bogɛ in negovɛh svetníkɛh.

Zatoré pravɛ Jɛzus svǿjim učenjam, (in s' témɛ besédamɛ tolažɛ vse vɛrne, ktɛrɛ zavolo negovega imena krevíno in stiske tɛrpé): »Blagor vam, (pravɛ), če vas ludje sovražejo, in zavolo mǿjiga imena obrekujejo veselíte se, in od vesela poskakujte; zakaj vaše plačílo je obílno ve nebesih."

XV. Postava.

Stanovítən bodɛ na svǿjim méstɛ in ve svǿjim poklícɛ.

1. »Bodɛte védno stanovítnɛ ve službɛ Kristusovɛ."

Povɛj mɛ, ljubɛ brat! kaj poma-

ga, in qemú je sem ter tje létate, povsod veliko videte in sliwate; ve nebeuko kralestvo pa ne príte?

Blagor qlovéku, ktere svoje serne in svoje misle pred vsem razgublenem vareje, se bere spet zdihneváje sam ve sebe zbere, in Bogá za zamero prose.

Gorjè te, ktere velikrat od doma hodew, qas po nepridnem tratew, in druge pohujwvaw.

Kdor je rad domá, in Bogú na skrivnem sluxe, in veliko mole, in svete bukve piwe, in pridno sveto pismo bere, in ze omequenem sernam, svete requí premiwluje; tak ima dovol mirú.

2. Kdor prazno postopa in ququá, ga je tréba ostro posvarite, in od obquenih pogovorov loqíte, de tistih, ktere so rade priprostega in otroqjiga sernjá, morebite ne zapelá, in jih s' svojo nequímernostjo ve beséde in ve djane ne pohujwa in ne zmote

O ti, ke imaw rad nerodno vesele in napynewale, boj se perhodnega terplena, kjer bow mogel za vsako nemarno, nespametno besédo, za vsako hudobno misel veliko prestate.

Veliko bolwe se je tedej zdej bate in varevate, in spokorne solze tovite, kakor pa na unem svéte za vsak smerten gréh ve druxbe hudobneh od hudiqev jeqenemu in muqenemu bite. Govo de né wala, ne igra ve veqnem peklenskem ognu goréte, iz kterega nobena roka ne more rewíte.

3. Kdor be se to práv ke serqu vzel, in zvésto veqkrat premislel; kmale be vse posvetno zaneqeval, in vse telesne slaste studel, de be po svoji smerte veqnemu terplenu odwel, in nebewko vesele dosegel.

Gorje jim xe zdej, pa we bol ve prihodno, kterе za sodbo boxjo malo marajo, in jim skore vse malo dé,

ker unega terplena na svojim xivote we ne obputejo !

XVI. Postava.

Bog ga tolaxe, kdor zavolo Kristusa terpí.

1. „Na svéte boste mogle stiske terpéte; pa zaupajte, jez sam svét premagal."

Velíko jih prave po znanem pregovore: Loxej mu je terpéte, kdor ima tovarwa terplena. Pa kdo je ta takó dober in dobrotlev tovarw, ke ze name revneme in slabeme vred terpí?

Naw Gospod Jezus Kristus, ke je za nas terpel in na kríxe umerl, ke se ve svetem Evangeli duw ozdravníka in pastírja, in xalostneh, stiskaneh, revneh in slabeh, pobíteh in ranenih toláxneka imenúje. „Zdrave, (prave), ne potrebujejo zdravníka, ampak bolne."

Ravno takó govorí od nega svete David ka tolaxbe xalostneh, rekoч: „Gospod je blíz per nih, ktere so stiskanega serńá.“ In ve nékem druzem psalme govorí Bog sam vsanemu, ktere skuwnave in britkoste terpí, de naj ne obupa: „Jez sem per nem ve negove britkoste, otel ga bom, in povelíqal.“

Zakaj rés sílno tolaxeno za vse xalostne in mnogo stiskane je, de je bil tude Kristus za nas skuwan, xalen in ze mnogem terplenem obloxen.

2. Ako be terplene in britkoste na tém svéte nawe duwe zvelíqavne in dobre ne bele, be jih Bog, ke je ve vseh svojih poteh nar víkwe dobrota in pravínа, ne perpustil.

Lej! Bog né svojimu lastnemu edínemu Sínu perzanesel, ampak ga je tepste dal; kdo se tí, de se prederznew qez negove wíbe godernate, dokler véw, koleko gréhov se storil?

Zakaj to je vender vsaj po praví-

ŋe, de hudobən in nepríden hlapeŋ, ŋe je nekoleko tepen, ŋez svojiga Gospoda ne pregovarja, ker je Sínu vsemu ljubezníveмu in brez vsega gréha tolekaŋ in tolekeh ran doulo.

Tude to je po praviŋe, de bolník, ke zdravja potrebuje, vsaj nekoleko zdravíl nékej ŋasa pijè, ker je zdravník zdrav vso grenko pijaŋo izpíl, de ji je ves smerten strup odvzel, ŋlovéka na duŋe in na telesa mertvega oživel in popolnama ozdravil, in ga od veŋne smerte otel.

Zelo je tedej hlapiŋu teška polajšana, ŋe zmísle, de je tude negov Gospod, sama nedolžnóst, še veŋe težko nosil.

Kalostnemu je žalost zelo polajšana, ŋe práv premísle, de ga britkost, ktera ga zadene, od gréhov ŋíste, in mu upane da do veŋnega zveliŋana, ŋe jo s' poboženem duham preterpí.

3. Gotovo je revnemu hlapiŋu ve-

líka qast, qe je ve obléko svojiga Gospoda oblèqen, in se ukarlatam kralevega Sinú ogalwan, ve kterem mu je perpuwjeno ite ve xenitvane veqnega krala.

Obléka Jezusova je ponížnost serná, revwjena ve potrébneh reqéh, poterpeżlívost ve nadlogah, stanovitnost ve qednosteh.

Komur je strahevavka boxja wiba milosta dar, gadobí po strahevana zvelíqanu svoje duwe, in bo ve nebeseh tolekan veqe qastí vénen prejel.

Blagor mu, kdor umé, kaj je revwjena in pomankane Jezusovo, ka je, on nar bogatejwe za nas reven in ve potrébe bil! Blagor mu, kdor umno za ním hode, ve vsakdaneh nadlogah svoj kriż na se vzame, in ga ka zvelíqanu svoje duwe do zadnega volno nosa!

XVII. Postava.

Imɛj vselej in povsod dœbro vést.

1. »Svœjo duwo nosɜm védno vɜ svœjih rœkah.“

Kdor hoɥe vɜ vɛɥno ӕivlene prite, né ʒan nɛɥ bolwɜga in prídnɜwɜga, kakor pogostɜm mislɜtɜ vɜ ʒveliɥane svœje duwe.

Berɜ in prebiraj vse: le vɜ Boga in vɜ bogabojɛɥɜm ӕivlenɜ je ʒvelíɥane ʒa duwo, drugɛ nè. Torej je duw Gospod in ʒveliɥar svœjim uɥɛnɲam djal; »Kaj pomaga ɥlovéku vɜs svét pɜrdobíte, ɥe pa na svœji duwɜ wkodo tɜrpí?

Kdor tɛ besɛ́de vɛɥkrat premislɜ, in ʒa ʒvelíɥane svœje duwe bol kakor ʒa ɥasɜn dobíɥek alɜ ʒa telɛsɜn ӕivɜӕ skɜrbí, on je rés umɜn kupɥevavɜɲ, kɛr duhovno in vɛɥno bol ɥisla in iɯe, kakor mɜnlívo.

Edɜn tistɜh dœbrɜh in ʒvéstɜh Kristusovɜh hlapɲov je, kɜ ʒɜ dvéma talentama wtirɜ, in sɜ petɜmɜ desɛt pɜr-

dobí, in tudɛ enɛga vɛ ʒemlo ne ʒakopá, ne ʒaigrá in ʒanɛqɛvavno ne ʒavɛrɯe, temuq raji alɛ komu uboʒɛmu dá, de ʒan molɛ, alɛ pa na altar bɷɯji poloɯí, in Bogú tudɛ ʒa nar manuɛ prejɛtɛ dar hvalo vɛ́.

Blagor umnɛmu in pɛr malɛm ʒvɛ́stɛmu hlapnu, kɛ vɛs svoj qas vɛ dobro obɛrne, od ptujih rɛqí, ktɛre ga ne ʒadɛnejo, molqí; kɛ je iʒ lubɛʒnɛ do Bogá takó rekoq gluh in mutast; kɛ vɛ srɛ́dɛ posvɛtnega hrupa mírno ɯiví, in vɛ́dno svɷjo duɯo pred sɛboj vɛ svɷjih rɷkah nosɛ (jɛ varɛje).

Ne sprauuj tɛdej radovɛ́dno, kaj drugɛ dɛ́lajo, drugaq kar je iʒ lubɛʒnɛ do Bogá in iʒ pɛrjaʒne lubɛʒnɛ do bliɯnɛga tréba.

2. Ne iqɛ hvale pɛr ludɛ́h; ʒakaj to je neqímɛrno: pa tudɛ ʒanɛqɛvan bitɛ od nih se ne boj, kɛr tɛ to neq ne ukodɛje, ampak tvɷjo duɯo qistɛ in poniɯuje, in jo kɛ velikɛmu nebɛɯkɛmu plaqilu povʒdigúje.

Le kdor za Bogá krevíno terpéte vé, zasluxe od nega povikwan bite.

Kakor se ti, o moj Bog in Gospod! záme terpel, takó moram tude jez zate terpéte, in za teboj iz vse moqí hodite; ker se svetemu Petru djal; Hode za menoj.

Ale gorjè mene, o Bog! ker zamorem we takó malo zate terpéte. Veliko obétam, pa iz desetereh komej eno spolnem. Dovol sklepov délam, tode skore nobenega ne dostojím. Zgol sam sem téga kriv, in nobenega izgovora némam. Moja lenoba in moja zanikernost poveliqujete moje gréhe.

Koga zamorem na vse to mislite in reqe? O neq druzega nè, kakor za zamero moram prosíte, in pa zdihovate rekoq: » Gospod, grewil sem, usmíle se me!"

Takó so storile in uqile vse svetníke pred teboj, in takó délajo we védno vse tvoji zvéste sluxabneke.

Prosíte za me vse svetnike in per-

jatle bœxji! zakaj slab qlœvek sem, nəq dœbrega ne najdem ve sebe, in vas vse ponixno prosem, pomagajte me!

Molitev seromáka.

3. O moj Bog in Gospod! tí svete qez vse svete! nagne svœje uhó ke zdihavanu svœjiga revnega hlapca! „Pomágaj me, in bom réwen, in bom védno tvœje postave premiwal. "

O de be bil miloste delexen perutét bite malem tvœje qéde ve tvœjim kralestve, ktero se poníxnem, in nim, ktere te lubejo, perpravel!

O Bog! ti mœja moq! tebe hoqem iz vsega serca lubite, po tvœjim svetem povele. Ti se mœje upane in mœje zveliqane; tí vse kar xelím.

Daj me razsvetleno spoznánost zoper vse zmote; qisto serce zoper vse neqistoste; pravo vero zoper vse dvome; terdno zaupane zoper vso neza-

uplevost; gorequo lubezen zoper vso lenobo in zoper vso zanikernost; veliko poterpeshlivost zoper vse zopernoste; svete misle sopar vse ostudne podobe; stanovitno molitev zoper vse hudiqeve skuunave; skerb per brane zoper vse razmiulene serqá; dobre déla zoper stud in duuno zaspánost; poboshen spomin tvojiga svetaga terpljenja, de umorím vse straste. Dodéla me, o Bog! vse te dobrote, in poterde me ve vseh svojih svetih besédah. Amen.

XVIII. Postava.

Dobro je ve samote bite, in molqate.

1. »Lej! deleq sem zbéshal, in bil ve samote.”

Zakaj? Zavolo tolsko dobrega, ke iz téga izvira, ter de se serqe razmiulena vareje, ke rado pride, qe se mnoge reqí videjo in sliujejo. Kar okó ne vide, ale uhó ne sliue, tisto tude ser-

ŋá ne bolí in ga ne déla nepokojnega.

Na skrivnem tedej bite in molyate je dobro, de se serju mir in gnada poboжne molitve zadobí.

To zadobite veliko pomaga loyite se od drehal, in ve samoto, kjer nobenega hrupa né, béжate. Kakor riba zunc vodc kmale pogíne, takó je tude samotnek (in vsak poboжen kristjan) zunc svoje samote kmale razgublen in ze grémam omadeжvan.

Pridna beqclenja nabíra po ŋvétji medú, in beræ zletí in pride vesela ve svojo hiwenjo domú, in ga skerbno ve pan skríje, de ima po zime na skrivnem kàj жivéte. Svojo slauyinjo skríje zató, de po svéte letáje svojiga truda sadú spet ne zgubí.

Drage diwave bol dewc, qe so ve kake posode zakríte; qe so pa odkrite, se kmale izhlapc.

Ŋvetlínje, ktereh se veliko rok dotika, se pohabc; ve ograjenem verte

pa in ȝe visokem ȝidam obvarvane, ostanejo lépe in breȝ madeжa.

Roжe na ȝagrajenem verte rastejo breȝ skerbe; qe jih pa na ulenje verжejo, usahnejo, in jih pohodejo.

2. Takó ȝamotneka, qe noqe domá bite, ampak pogostem od dóma hode, posvetne ludje ȝanequjejo; qe se pa posvetneh druжeb ogible, in ve samote rad ostane, se ga svetega mislejo.

Goreqo svéqo véter berжe ugasne; qe jo pa ve lehterno denejo, gorí stanovitno.

Takó se tude duh poboжnoste ve tíhe samote nar bol perhrane; per ȝunánjeh opravkeh pa se rad raȝgubí.

Bode tedej rad domá, bode rad ve samote in molqe, qe hoqew poboжnost in mir ohranite.

Kdor je rad per ludéh in vender ve sebe ukode ne terpí, mora veliko krepkost iméte in nad seboj ȝelo qute.

Ostane tedej ȝavolo poboжnoste

rad va samœta, va svœji hiwarja, kakor sveta devirja Marija, ka je sa svetam k' ná od Bogá iz nebes poslanam angelam govoríla: de sveta angel, nebœuka pœsel, tvœje duue zvésta varh, tuda ka teba pride, in de hudobna duh za vsam svœjim navdajanem delej od tebe bœxí.

Néka poboxœn ljœvek, ka je rad moljal, je djal: » Malokdàj s' kom dolgo govorím, de ba svœje vestí ne omadexvàl."

Drug je rekel: » Sílno svet pogovor mora bita, de ba bilo bolwa govorita, kakor moljata."

Tretji je djal: » Beséda o pravem jasa govorjena je xlahten kamen."

Yetarta je perstavel: »Kdor svœjiga jezíka pràv vareje, né opravlívarj in laxnívarj."

3. O kakó hvalevrédno, kakó veselo je govorjene moxá, va jíger be-

sédah né neu hudobije in neuimernoste, neu golefíje in zvijau.

Mnoge govore od mnozeh reuí; pa nè brez nevarnoste svojiga jezika, ke je ke hudemu takó uren. Kdor ima ve berzde svoj jezek, in je rad domá, in rad pogostem mole, on vziva obilno mirú.

Imej rad molucuega slushabneka hoshjiga; posvare postopavnega besedáua, in varej se golúfa. Bésse pred hrupam; bode rad ve samote; dershe se ponishnega in pobohnega kristjana; poterpe volno zopernega sitneshka iz lubezne do Jezusa Kristusa, ke se je dal na krish záte perbite.

4. Mlad meneh je vprawal starega, ktera meniwka postava je nar bol perpravna mir in pobohnost na svéte zadobite; in lej kaj mu odgovorí: „Dershe se, prave, od ouakov zapovédanega molyana; ogíbaj se hrupa in postopana.“

Te trí reuí so samotneku (in

vsaɳɜmu bogaboječɣɜmu kristjanu) sosebno potrébne, in Bogú in angelam pɜrjɛtne; namreɣ: 1) délo ʒopɜr postopane, 2) vesele do brana in uɣena ʒopɜr stud sɜrɳa, in 3) stanovitna molitev ʒopɜr ʒalɜʒevane hudiɣevo.

To perporoɣajo stare in mlade oɣake; ʒakaj molɣeɣ in bogabojeɣ samɷtnek ʒadobí bɷxji dar, raʒdrame sɜrɳɛ, in ima bɷxje raʒsvetlene, de premiɯluje svete skrivnoste.

Kdor pa rad od dóma hode, in se ʒe vsakem pogovarja, in praʒno postopa, tak je nevréden nebɛɯkeh daróv, in je drugem ʒopɜrn.

Prevʒetnek ne more dolgo molɣate; ker se hoɣe skaʒevate, de je uɣèn in bol hvale vréden od druʒeh.

Kdor je ve govorjene svɷje glave, je po pravíɳe ʒaneɣlev; kdor pa rad spodobno molɣí, nega imajo rade vse sosédje.

Sam do sebe majhne, do druʒeh

pa velike misle iméte, je znamne velike ponižnoste serčá.

Se ve svojim duhe povzdigevate, in per svoji Bogú in bližnemu nasprotne terme ostate, spriçúje veliko prevzetnost. To so nar nevarneve gobe, Bogú zoperne, in veçkrat ze naglo smertjo vdarjene.

Kdor je rad priprost, nedolžen, ponižen in pokoren, je lahko povsod vesel in brez skerbe.

Malo govorite, prevírnoste se varevate, le dobre reçí perpovedevate, in vse spodobno opravete, je hvale in çastí vrédno. Store vse po pamete, to je nar lépve çednost.“

To nam Jezus Kristus ze letémo besédame perporoça rekoç: „Imejte sol ve sebe, in mir med seboj.“ In svete apostel Pavel ke prave: „Vse vaše govorjene bode se solejo osoleno.“ In ve bukvah Joba se bere: „Kdo bo jédel nesłano?“

5. Kdor je çist in sramožlev,

quje nad svœjim serqam, nad svœjime beséda-me, in nad vseme svœjime véčno hudega lakomneme poqutke, de ne grewí, in Bogá in bliжnega ne raz-жale.

Kdor rad neqimerne pogovore posluwa, in tude rad od nih govorí, néma skesanega serqá.

Kdor svœjiga serqa in jezíka ne váreje, zgubí kmale gnado skesanoste.

Kdor rad govorí, govorí kmale preveq.

Ako be ve svœjim serqe kriжanega Jezusa zvésto hranil, be iz tvœjih ust ne belo kmale neqimerne in nemarne beséde sliwate.

Ale ker Jezusa ve svœjim serqe zvésto ne hranew, zatorc velikrat zunánega slabega in prazнega vesela iqew, ktero tvœjimu serqu malo pomaga znotreno texavno britkost odpravete.

Le sam Jezus dá serqu pravo vesele, in ozdrave vse gréwne bolézne.

Prenj, z' eno samo besédo zamore skesano serjc od vsega hudega réwite; ker vcjs je dobrota miloste bowje, kakor gréwneka hudobija.

Zakaj néke takó rad neqimerne posvetne pogovore posluwaw, po ktereh je twoje serjc tolekan nepokojno in razgubleno? In zakaj rajwe presladkeh Kristusoveh besedí ne posluwaw, ktere te zamorejo ve vsake britkoste po nowe in po dneve razveselite in pokrepjate? —

XIX. Postava.

Revex naj se ke Bogu svojimu varhu podá.

1. „Tebe je revex puujen, ti bow serote pomoqnik."

Blagor revexu, kteremu je Bog ve vsake britkoste odrewenik, ve vsake stiske tolaxenek, ve silne potrébe edino upane in edina pomoq, in ve kra-

lestve venega zveliqana qastitlevo plaqílo.

Velika qednost je radovolna revqena, ktero kdo za Kristusa na se vzame; veqno je neno plaqílo per angelih ve nebeseh. Tje ne pride tat krast, ne tolovaj jemát, ne ubijavec morít.

Bogatinje téga svetá imajo veliko nevarnost in vsakdane skerbí, za ktere Kristusov služabnik, ka se vsemu na svéte odpové, neq ne vé.

Veliko prostost ima zvésta duwa, ktera zavolo nebeškega kralestva, in iz lubezne do Jezusa Kristusa na svéte neq lastnega néma, temuq vse le ve Kristuse imá, ka se je za nas ve revqeno in ve boleqíne podál, slékqen na krixe vísel, in né imel kàm svoje glave poloxite, ale svoje roke le noge djate.

Ale je bil kdàj kak qlovek takó reven in uboxen? Gotovo de nè. Zatoré je pa tude le negovo ime qez

vse, kar je na nebe in na zemlje, poveliqano, in qez vse vequo qastitlevo.

O svéta revuqena! ako be te Bog sam ne bil izvólil, be te zavolo tvoje terdobe vse ludje zanesqevale.

Blagorna revuqena! prevzétnos oqí in veliko gréhov perloxnost odprave.

2. Zarés reven ve duhe je le tiste, ktere se zavolo nobene beséde in zavolo nobenega dobrega déla ne prevzame, in ne xelí neq vesoqega, de globokéjwe ne pade.

O kolekuna qednost je revuqena, ktera se vsemu odpové, in neq lastnega néma: nebeuke vrata duwe odpre, qastí krono povelíqa, in bo vrédna se svetema marterneka plaqílo poterpexlívoste prejéte, kakor hitro bo konej Kristusove sluxbe ve tém revnem xivlenje.

Práv in zvést Kristusov sluxabnek je, kdor iz lubézne do nega po-

mankane in vse druge nadloge ponižno terpí.

Blagor mu, kdor vé iz svoje potrébe in slabosta ljednost napraveta, in se va vsem, kar terpí, va božjo volo podata!

Ne žaluj tedej preveč, o revež! je nujo terpíw; ne boda nejevolen, je te zasmehújejo in perjatla zapusta.

Oberna se ka Kristusu, ka je bil záte reven in slab; iwa tolažbe per Boga, ter le per Boga, je hojew prostost zadobita. Noben drug potolažek, naj se zdi velek kakor hoje, brez Bogá nej ne velá; ne terpí dolgo, in né zadosta.

3. Izvola se tedej Jezusa Kristusa Sinú božjiga, de ta bode poseben perjatel in žlahtnak, in zapusta rad iz lubezna do nega vse druge.

Ne perjazna se ze nekomer, kdor te hoje od svete Kristusove službe zaderžata, in ka posvetna lubezna in

ve pekel zapelate. »Werok je pot, ke ve' pogublene pelá, in veliko jih po nem hode", prave Jezus Kristus.

Le on te je zadoste, le on te zamore popolnama razveselíte; zakaj on zamore vsem tistem nebeshko kralestvo date, ktere posvetno kralestvo ze vso negovo lepoto vred zapustè.

Svèt in nega poxelene prejde, kakor dem, kakor vele njvét. Ostane tedej zvést per svojim sklepe Bogú védno slushíte, revne brat! Poterpe noq in dan per svojih brateh vse mnoge texave, onde kjer se se iz lubezne do Bogá perveq izvolil bite, kjer se svojim starshem in svojimu rodu slovó dal, in se do qistega Bogú dareval, de tude ve Kristusovem kralestve xeníme in ze vseme svetníke veqno vesele zadobiw.

Za majhen terpex, za kratke boleqíne na tém svéte, bow imel ve nebesah veqen poqítek.

Misle pogostem svete Kristusove

rane, in bolcyc bule revnega Lanjarja; to te bo ke pridu, kedar bow mogel umréte in svét zapustite.

XX. Postava.

Od revnega in bolnega Lanjarja.

1. „Revex in poln bolcyín sem; Gospod, pomagaj me!"

Takó govorí revex in bolník, ke po Boge in po bœxjim kralestve zdihuje.

O revex in bolnik! prenawaj volno nekolako qasa bolcyíne na xivote, pomankane jedí in obléke: sej ne bow dolgo tukej terpel.

Zahvale Bogá, ker je loxcj tukej ze revneme in bolneme terpéte, kakor ve perhodnem ze bogateme in mogoqneme ve pekle jcqenemu bite.

Mísle gréhe svœjiga pretecyenega xivlena, s' kterome se Bogá in blix-

nega tolekrat razkalil. Vdaj se strahe-
vavke Gospodove, de se te gréhe od-
puste, ktereh s' pokoro in zadostе-
vanjem we nése popolnama izbrisal.

Misle tude ke svojimu potolazhku
vse sílne boleqíne in svete rane Kri-
stusove, ke se je zate tolekajnemu in
tolekwnemu terplenu podvergel.

Ke svojimu polajwku spomne se
tude revnega in krulevega Lanjarja,
ke je bil po svoji smerte ve Abraha-
movo narouje veselo sprejet, in boj
se konja mehkuzhnega in sladkozhiv-
nega bogatína, ke je bil po svojih
gostarijah ve pekel pokopán, iz kte-
rega zan né veq rewena.

Glej tedej, kaj se je bol izbrate,
nekoleko qasa ze bolnem Lanjarjem ter-
péte in stradate, in potle se Kristu-
sam se veqno veselíte; ale pa majhno
qasa ze zdravem bogatínnjam ve vese-
le in ve obílnoste zhivéte; potle pa
nenadjama umréte, ve pekle pokopa-
nemu bite, in s' húdiqe ve veqnem

ogne goréte? kdor pamet ima, se mu ob kratkem bere dopové.

2. Blagor vlovéku, kter se to premísle, in se za vasa svojih grého spokorí, de ne bo s' hudobnema ve pekel pahnen, ve prestrawno vechno terplene.

Kdor se zdej od sveteh naukov ne da omehíte in pobolwate, nega bo ve prihodnem shivlene prestrawna wíba zadéla, ter brez prida in vechno.

Te nesrehe néma revne in bolne Lazar; zakaj negovo duwo so svete angele ze veselem ve Abrahamovo naroqje prenesle.

Poslushaj tude we veliko druzeh dobrot, ke jih je boshje usmílene revnemu Lazarju dodelilo.

Ménem de né imel bogateh perjatlov, de be ga beli obiskevale, ne sluwabnekov in pomoqníkov, de be mu beli strégle, ampak, kakor Jezus prave, pse so mu rane lízat hodíle. Samí

ti so mu bəli və negovəm britkəm stanə və tolaxbo puuɣenə.

Zamore pa ɣlœvək slabœə iméte, kakor ɣe mora od vsəh ludí zapuuɣen pər xivalə tolaxbe iskatə?

In vəndər né je bəlo sliœatə iz ust téga ubožŋa ne nejevole, ne tœxbe, ampak le ɣeuɣene in zahvalene.

Nemu, kə mu je ɣlovéœka hudobija vso tolaxbo odvzəla, so divje xevále pohlevno in pərjazno strégle.

Ɣe sə tədej bolán, ne godərnaj, ako nékaj ɣasa nobene tolaxbe némaœ in və bolézne boleɣíne tərpiœ; ampak misle, bœžja lubezníva previdnost také hoɣe, de tukej hude boleɣíne terpíœ, de tamkej pogublen ne boœ.

Laɣar je morebite le ŋəlo majhne gréhe storil; tí pa sə jih veliko xe smərtnəh.

Tərpe tədej volnó boleɣíne və svœji bolézne, in veselə se, ɣe sə ɣasə od ludí zapuuɣen, de boœ vréden zə rev-

nem Lanjarjem ve nebeſko kraleſtvo prite.

XXI. Postava.

Kakó sveto pismo prav razumévate.

1. „Razlaganje tvoje beséde raz svetluje, in daje umnost majhnem.“

Vse, kar je ve svetem pisme starega in novega testamenta zapisanega, je ke nawemu poduqenu zapisano, de Bogú zvésto sluxemo, se hudega varejemo, in se Bogá nar vikwe dobrote iz vsega, qistega in popolnama serna tukej in veqno derxemò.

Kar ve svetem pisme ne uméw, premiwluj ponixno, in kar ne zapopadew, prose spowtevavno uqenah, de te razloxe; ker razkladanje boxje beséde razsvetluje serna majhnem.

Qe vesonjah reqí we ne morew uméte, uqe se ze majhnema lahkah reqí po zapoveda nawega Gospoda Jezusa

Kristusa, ka prave: „Pustite majhne ka mene, ker tanjeh je nebeshko kraljestvo."

Kar je nad tvojim umam, ne prejskúj in ne presoduj prederzno, ampak vse svetemu Duhu izrozi, in zvesto verej za resnízno; zakaj sveta Duh je uzeník vse resníze, in ne more lexí sprizevate.

2. Mnoge imajo mnoge dvome; tode né sveto pismo téga krívo, ampak slepota tanjeh ludí, in nih lenoba premišljevate nauke svetega pisma, ka ima ve sebe potrébne resníze véznega xivljenja.

Bere tedej rad sveto pismo, prídno poslušaj razkladanje uzeníkov, in skerbe jih umége.

Zraven téga pa ne opušzaj molitve in svete maše; zakaj ve molitve in ve svete maše se poboxnem velikrat marsikàj temnega razodene, kar prevzetnem radovédexem rado skrito ostane.

Majhnem in priprostem je priprost

nauk velek dobíqek ; globok pa ba jim ukodeval. Vender pa, qe se jim temna naúke razloxee, so jim tude ke prídu.

Kdor pridno posluua, kar se ve qerkve ale pa domá bere, in skerbno premiuluje, kaj ima nauk ve sebe, mu je vsaka beséda brana ale sliuana med.

Dokler je qlovek ve tém umerjoqem xivlene, se lahko qedale veq nauqí, in takó lahko ve naukeh neboukeh reqí raste; ale svetlega spoznana in gledana, kakoruno imajo svetníke in angelqe ve nebeseh, ne bo dosegel, dokler po Kristusove míloste veliqastva veqnega zveliqana ne zadobí.

3. Moqna in terdna jéd je majhnem in slabem ukodlíva, lahka jéd pa in vsakdana pijaqa je teqna hrana otrokam.

Same orgle in nekoleko pevqov pojó dostekrat perjetneue in bol gine-

jo, kakor veliko pévnov glasno in tenko vpetjè, ke mehke serna enako hrewevemu gromu bol strawe, kakor jim dobro dene.

Velike blíske oví slepe; luvena pa ve lampe je ovesu newkodlíva.

Kdor hove ve derevah rékah predergno plavate, ga vodé poteró; kdor pa po moste gre, se mu vodne nevarnoste né bate.

Velikrat hode jagne brez skerbe po pote, kjer movne vol pade, ga vlé-vejo, zvezzejo in zakolejo.

Ravno takó najde milost, kdor je priproste vere in ponizne pokorvene; kdor pa ve se zaupa, zgubí kar imá.

Vesoke revi prevzetne serna kmale napuhnejo; ale poslednev se nih bahanu sramota vtépa.

4. Sem videl perjatle priprostosta ve svoji molitve od poboznosta jokate, ko tiste, ke so glasno vpíle in péle, néso nev tarnega ve svojim serne obvutile.

Od kod je to? Od tod, ker se priproste in ponižne ve vsem svojim djanje in ve vseh svojih besédah le Bogú dopaste perzadéva. Negov glas, ktere ima pravo, serčno priprostost, je per Boge ve nebeseh; unega pa, ktere ze razgublenem serčam mole in poje, je med ludmí na terge in na ulečah po méste.

Kdor rés misle, kaj imajo psalme (in druge pésme) ve sebe, in počasi bere in poje, občuti nebeško in sladko vesele pobožnoste.

Ker rés sladak je Bog vsem, ktere so pravega serčá, ktere le negove časti iščejo, ne pa svoje hvale.

Preblážena je beséda človéka, ktere takó govorí in poje, de mu serce gorí, kdor ga slíši.

5. Préden petelen zapoje, s' perutama zaklopoče, in sam seba serčnost déla; takó naj tude kristjan, ktere imá lubezen in pobožnost ve molitve,

nar prej sam sebe pobolwa, préden druge svarí.

Kdor sam per sebe zaynè, in nar prej nad seboj pobolwa, kar mu nad drugema né vwey, ták je dober in umen uyeník.

Svete Pavel je veliko ludí poduyil, in se vender pred vsema drugema gréwneka imenuje rekoy: „Jezus Kristus je perwel na svét gréwneke zveliyat, med kterema sem jez perve; nésem vréden apostelna imenovate se.“

Zakaj to, o svete Pavel! Zató, „ker sem nyerkev bogjo preganal.“

Kakó se pa svet in po pravinje yastitleva posoda? Ne sam iz sebe, ne po ylovéke, ampak po poklinje in po razodenje Jezusa Kristusa: od nega sem se uyil kroták in ponizen, in negòvemu evangelju pokoren bite.

Ney dobrega sam sebe ne perlastújem, ampak vse, kar kole sem storil in pisal, perlastím le nemu zayetneku, ke me je pó svoji miloste ke ve-

re poklinal, ktero oznanújem in do svojiga konna zvésto hranem.

» Le po miloste boji sem, kar sem, in negova milost ve mene né bela nerodovitna, ampak védno je ve mene, in bo, dokler de prídem ke nemu, ke me je s' svojo predrago kervjó odkupil in odréwil.

XXII. Postava.

Veliko zasluzene je za Kristusa terpéte.

1. » Ve svoji poterpezlívoste boste svoje duwe ohranile."

Ne te kdo neperjazno ogovorí, ale po kravíne zmerja, ne boda zató prem nejevolen, in ne odgovarjaj mu za jezo; temuc molqe, ale pa ponizno govore, in terpe volnó, kakor je tuda Kristus terpel.

Sej je tuda Kristus molqal, ko jih ga je veliko tozilo, in né godernal, ko so ga tepla.

Ue je pa tréba in dobro govorite, govore pohlevno in pametno, kakor je Kristus hlapcu vikuega, ke ga je ve obraz udaral, práv in pohlevno odgovoril. Takó dau drugem lép izgled, in sam sebe sramote obvarajeu.

Naj se zgodí, kar hoče, naj te hudobna jezíka nasprotvajo, kakor hočejo, poterpe, in molče poboæno na vse, kar te oçitajo.

2. Le to ve vsem skerbe, de bo tvoja duua ve dobrem rastla, in misle, kolekuna in kakó zasluæna çednost je poterpeæljívost, ke tvoje serce s' krepkostma olépua, in te krone marternakov deleænega déla.

Kristus je poterpeæljívost ze besédo, in ve svojim svetem terplenu tude s' svojim izgledam uçil. Ko so ga vikue in starauinje ludstva toæíle, je molçal.

Ve djane je spolnel, kar je ze besédo uçíl rekoç: »Uçíte se od mene:

jez sem kroták in iz serca ponižen, in boste mir najdle svojim duwam."

Le ve Boge, ve prave ponižnoste, in ve krotke poterpežljivoste, ke vse nadloge premaga, se najde prave mir in stanovitne pokoj, dregé nè.

Toré imej vse upane le ve Bogá, in ve nobeno velíko ale majhno stvar nè; zakaj brez Bogá je vse prazno: ze Bogam pa vse dobro.

XXIII. Postava.

Od svetega živlenja ponižnega kristjana.

1. „Béže, prelube, béže!"

Zakaj? Zavolo tolekan nevarnost na svéte, ke se vlovéku dostekrat permeteje.

Kdor se vsega Bogú izroví, in je rad sam, in mole, se uvjí, piwe (déla), tak se s' takó lépeme déle pred nevar-

nostma grécha obvarje, oberne kas va príd, in je drugem ka poboænosta.

Kdor se pa okola klatara, in hoče zdej tè, zdej tè venkarata, negova sarca ostane malokdej brez madeža, in pride za manja pobožnostjo va svojo va pokoj naméčeno hišo domú.

Pobožna, pametna pogóvora so vsem perjetna; nerodna, nepremišlena beséda pa razžali perjatle.

Kdor resníno lubi, govorí resníno; kdor pa s' prekanenama besedmí druge slepí, se naprava sovražnika.

Kdor je zarés ponížen, ne išče hvale se svojma dobrema déla; temuč vse dobro le Bogú perpiše, hudo pa seba.

Kdor laže, preže ene Kristusa iz svojiga serca; in kdor se na kvišku kopá, se nakopá sramoto, in po pravíca najde, de je golufán.

Kdor odkritoserčno resníno govorí, nega vse lubezjo in časte.

2. Vse smo bratje, stvarjene od

enega Bogá; po rojstve smo vse grévneke; po miloste Kristusove pa ke vere poklíkane, s' svetem kerstam omíte, in s' Kristusam zedínene.

Nobeden po tém takem druzega ne zaneguj, ne osramotuj in ne zale; temuk iz ljubezne bolje pomagaj in uge eden druzega, kar morew, in kakor sam zelíw, de be se ve enakeh potrébah tebe storílo.

Kdor tedej kogá ve vere slabega s' svetem naúkam poterde, on potrébnem podelí nebewke kreh.

Kdor zalostnega potolaze, da zejnemu pijayo zivlenja.

Kdor togotnega s' perjaznema besedmí umirí, pomaze jezek psu za moldam, de koga ne popade, in ne obruje.

Kdor silnega besedaya ustanoví, de umolkne, naredí veliko mirú med poboznema brata.

Kdor se kez druge povzdigúje, pokaze, de je bedák, ke zasluze osramoten bita.

Kdor se ve vsem ponížea, zasluže veče milost in zvelíčane zadobite.

Pobožne in ponižne razterga ze molitvejo zaderge hudičeve, in jim uide; prevzetnek pa s' svojim praznem bahanem váne pade, in nalauč váne gre.

Lubezen Jezusa Kristusa nas varuj ve ne vselej, in nas perpele ve nebeško vesele. Aman.

XXIV. Postava.

Od premišlevnoste ve govorjene, in od bratovske lubezne.

1. „Zdravník! zdrave sam sebe."

Vzeme se te besede vselej prej ke sercu, préden kàj govoríš, ale koga svaríš, de morebite še veče greha ne naredíš, kakor un, če se po nespametnem in po krevíne negovega svarívnega sodníka sam postavi.

Modre in umne vé, kedaj in kola-

ko je govorite; imá natoro tistega, kte-
remu imá kàj povédate, pred oqmí,
de ga morebite ne rane in ne pogubí,
ktérega je mislel ozdravete.

Usta zvédnega in pametnega moxá
so predrage posode ze zlatam olépwa-
ne in ze lepodiwénqnostjo napolnene ena-
ke, ke jih je vrédno ve qaste iméte.

Tvoje lepó' govorjene in svéto
xivlene je izgled posvetnem, ostroga
nemarnem, svarjene neskerbnem, po-
boxnost prewirnem, nauk nevédnem,
in podnet poboxnem.

Zakaj xíve izgledje ludí veliko bol
ke zaneqevanu svetá in ke pobolwanu
xivlena perganajo, kakor ne vém ko-
leko besedí posvetne modroste.

2. Druge uqíte in svaríte né neq
texkega in posébnega; ale samega sebe
pràv veste, druzih svarjene poboxno
na se vzete, in se po nem prídno po-
bolwate, to je zalo, in velika modrost
pred Bogam in ludmí.

Obsode na dobro, kar pràv ne

vćw; kar pa ne umćw, ŋelo ne sodɛ. Varej oŋítne ɬudobije; ne délaj poɬujwana; poterpɛ slabega termo in slaboste, in prepuste Bogú, kar popravete ne morew.

Misle, de je imel tude Bog s' teboj ve mnogeh reŋćh poterplene, in ga we védno ima, in se vender ne poboɬwaw, desɛravno velikrat sklépaw in obétaw. Boxja perganawlívost ima poterplene s' teboj, in ŋaka tvoje pokore, de svoje slaboste ŋedale bol spoznaj, poniæno odpuwŋena prose, in nekogar ne zánequj in predɛrzno ne sodɛ.

Imej tedej s' svojim bratam ve majɬneh reŋćh poterplene, kakor ga imá Bog ve veliŋeh s" teboj.

Poboæne in poniæne le malo govorí, de se ze mnogem govorjenem ve svojim serŋe ne razgubí.

Prevzetnek govorí kowate beséde; ko se utogotí, perprave druge ve zmewnáve; in ŋe ga svare, se zmówa sam.

Pohlevne volno posluwa, ŋe ga

druge svarę; sam pa raji prosę kakor svarí, in imá usmilene ze greuívuem, in ve djane pokaxe, de je perjatel negov.

Kdor se sam gospoda qez druge postave, se postave ve mnoge nevarnoste, in je zaneqlev. Kdor po praznę hvale hrepení, ne more dolgo molqate, ker se noqe nevédzn zdéte, se sramuje priprostih in hlapqevskih dél in za drugeme in na poslednem méste bite.

In vender je nar veqe qast ve vsem ponixnost kazate, se zadnega od vseh mislite, in zavolo Jezusa Kristusa vsem rad sluxite, po beséde Gospodove: »Med vame sem, kakor sluxabnek.”

O mladénez! uqe se molqate, prédzn govoríu, de pred starejime ve sramoto ne prideu. Bol je molqate, kakor neumno govoríte.

3. Molqate znate, ko nas svare, je kàj velíqega; in posebna modrost je pred uqenema o pravem qase spo-

dobno, kar je pràv in kar grɛ, govoríta.

Neumnex ne vẽ, ne kadaj, ne koliko, ne kakó govoríta; torej se mu veliko zopernaga pergodí; in pràv je, de ga ludjɛ ne hvalejo in zán ne marajo.

Mladénuq, ktera je predarzan, in nagal ka govorjenu, je bedaku enak, in né deleq od padha.

Ye pa nauk posluwa in je svarjenu molyɛ pokoran, je upata, de se bo pobolwal, in enak limbarju va qednosteh hvatal.

Per svoji Bogú zoperna terma ostata, in za besédo in za svet stareh ne marata, razodéva veliko prevzetnost.

Ker je qlovéku texko va vsem govorjena in djana pràv storíta, in nad seboj védno quta, iuqejo in se izvolejo poboxna raji va samote bita, molqata, zborov ludí se ogibata, in stanovitno molita.

XXV. Postava.

Kratko je ꝗlovéćwko ꝛeivlene.

1. „Чujte, kꝛr ne véste ne dneva, ne ure.“

Blagor duwe, ktera pogostam ʒadno uro misle, ko bo konen vsega na tém svéte, veselega in ꝛalostnega, hvale in ʒaneꝗevana.

Blagor duwe, ktera revuꝗeno lube, in je iʒ lubeʒne do Bógá tukej kakor na ptujim, in vse ꝗastí na svéte, naj bodo vesoke in imenítne, kakor hoꝗejo, ʒaneꝗuje.

Ʒadno uro ʒginejo spred umirajoꝗega oꝗí vse gradove, dvore in mésta, vse ʒlate in sreberne posode, vse dobre jedí in mnoge pijaꝗe, ktere se s' perjetneme diwávame we bol poslajwavajo.

Takrat nehajo gosle, trobenta, uba in ꝗítre, igre in wale, smeh in ples, plosk in pétje, wunder na ulenah in po hiwah; ʒakaj serꝗa ꝛivah

se bodo vꝛ prah spremenule, in vsa zemla se bo tresla pred oblíqjem Gospodovem.

O kakó moder je kristjan, ktere vse to vsak dan premiwluje, in se s' solzame perpravla ke perhodnem raqém, prite ve veqno vesele!

2. Blagor mu, kdor rad na svéte vse zapustí, kar le telesu dobro dene, kjer je tolekan nevarnost in zaderg.

Blagor popotneku, ktere ve té preklínane deꝛcele veliko zdihuje in ꝛcaluje, in razvezan in ve nebeꝛkem kralestve per Kristuse bite ꝛcelí.

Blagor mu, kdor ta svét, in vse, kar ve gréh napeluje, sovraꝛce; ze Elíjem ve puqavo, ve samoto beꝛcí, in se veliko nevarnost ogne, ke tolekrat qlovéka, ktere se ne varuje, ve pekel zléqejo.

Blagor mu, kdor se noq in dan svojih skuwnav terdno varuje, in dostekrat z' Elijeveme besédame mole rekoq: »Gospod, doste me je, vzeme

ka seba mojo duwo!" ker je bolwa zá- kr
me va mírnam upana umréta, in va tra
tvoji gnada iz svetá ita, kakor védno vé
tolakan hudega gledata, in va tolakeh
nevarnosteh živéta. tr

Zakaj dokler duwa va telésa pre-
bíva, dokler teló od pozemalske jedí tr
živí, qlovek né brez gréha, ne brez ob
skuwnav, ne brez skerbi, de we pa-
del ne bo.

Kdor tedej na tém svéta we dolgo
živéta misla, in sa veliko storíta obé- ta
ta, zraven pa ne vé, qe bo jutrewne-
ga dne dozível, tak se sílno golefá in
mota, kakor de be bil oslaplenega serqá.

3. O ví zlahtna gospodje, in ví
bogatínje, ka lahkotno živeté! mislete
vsaj, kakó se vam bo po smerta godí-
lo, ko boste va groba trohnéla, kaj
vam bo takrat pomagalo vse vawe bo-
gastvo?

Lej, dans živí kral in kraluje:
jutra ga ze né.

Dans sedí we na svojim vesokem

kralevem sedexe ze zlatam oblequen: jutre je ve zemlo pokopán, in skrít qlovéwkem oqém.

Dans jih ga we veliko qastí: jutre ne vprawa nobeden po nem.

Dans ga we vse povzdigujejo: jutre je ob vse svoje zaklade in qastí, ob vse svoje dexele in gradove perwel.

Dans je we zale pred vsema qlovéwkema otroqa, zale med krale: jutre xe qervojedana in smerdlev merlequ.

Kakor je prazen perwel na svét, takó gre reven in serotan ve grob.

Vsega posvetnega vesela in velqastva je kmale konej: xalost, strah, boleqíne, smert pridejo nad vse.

Papex umerje, umerjó kardinale, in druge pridejo na nih mésto, ke morajo tude kmale spet umréte.

Noben qlovek né zagotovlen, de bo tude le en sam dan prexivel; nobeden ne more od papexa pisma dobíte, de umerl ne bo; tude se za noben dnar selo ne kupe, de be ve

nega posésтva vékome ostate belo mœyэ.

Veyкrat se kaka gnada izprosa in kaka sluжba dobí, pa nanaglema pri de smert, in neha vse.

Takó se tuda yasa zgodí, de kte ra ravno takó reven in prazen iz Rím pride, kakor tje grè.

4. Va zgodbah se od veliko sta reh oyakov bere, de so dolgo жivéla: Je bil, je bil, je bil.... in takó tu da od nih nastopnekov, in perpova devane se konyá: — umerl je.

„Vsa umerjemo, in se kakor vo da va zemlo razteyemo," iz ktère smo stvarjena.

Kogá je ves yas nawega жivlena druzega, kakor kratek okomíglej? enak mem gredoya sapa, ala zarii, ka жè zjutrè zgíne; ala popotneku, ka odide, in se ne verne?

Kakor blisk na neba zgíne, ko ba trenil, takó zginejo vse kralestva in vsa yasa svetá.

Wtej vse dneve, ure, mésnje in léta svojiga shivlena, in povej, kjé so zdej?

Prevle so kakor sénja, kakor pajqevna so pometene; sapenja je nih délo razdjala.

Nequ stanovitnega, nequ vequega né na té zemle, iz ktere je Adam in negove otroje.

5. Vse je nequímerno in menlívo, karkole se na svéte velíjega, zalega, in míkavnega zdí.

Ne daj se tedej od negove lepote golefate, in od negoveh nadlog pobíte.

Bode kdo tude we tolekan lépega obraza, bode se zlatam in srebram in se drazeme kamne olíwpan, vse je prazno in zaneqlívo, kakor hitro je mertev in pokopán.

Misle tedej per vsanem déle, ke ga délaw, na vsanem kraji, kjer se, in per vsake stopnje, ke jo storíw, konen svojiga shivlena, svojo zadno uro, ke je skríta pred tebój.

Blagor qlovéku, ktere s' Pavlam

razvezan in per Kristuse bite zelí; ker to je bol, kakor we dale ve telese zivéte, od Bogá loqenemu, od valóv morjá téga zivlena strawenemu, in sam ter tje metánemu bite.

Qe imaw védno Jezusa ve svojim serqe, qe ga resníqno lubew in vsak dan prosew, lahko upaw negovega kra lestva, ka prave: „Oqe! kjer sem jez hoqem, de je tuda moj sluzabnik."

Blagor hlapcu, ktere ob svoj smerte zadobí milost zasliwate leto presladke Kristusove besede: „Veseli se dobre in zvéste hlapcu! ker se pe majhnem zvést bil, te hoqem qez ve liko postavete, pojde ve vesele svojiga Gospoda!"

XXVI. Postava.

Kakó védno Bogá hvalite in veknega zveliqana xeléte.

1. » Hvale moja duwa Gospoda!" on je zaqetek vsega dobrega, on ohrana vse dobro, zdej in vékome.

Nemu zaqetku in konnqu vsega dobrega perpíwe vse, nega hvále s' serqno hvalexnostjo, de daróv nebexuke miloste we obilnewe dobíw, de pridew ke izvíru veknega xivlena, v' domovino vekne svetlobe gledat razodéto veliqastvo boxje.

Neq né bolwega, neq perjetnewega in slajwega, neq lépwega in zalwega, neq bol popolnama in srexnega záte, kakor Bogá práv iz serqa lubite, in z velikem veselem hvalíte.

To te stokrat reqem, in tavxenkrat ponovím. To je tvoje nar lépwe opravílo, to tvoje nar zalwe délo, Bogá lubite in hvalite, nega svojiga stvarneka in odrewenika iz vsega serqa, iz

vse duwe, iz vse pametz, in iz vsih moyí védno yastítz.

To délaj, dokler æivíw, dokler yutzw in dihaw; to storz vz mislih in vz djanz, po nœyz in po dnœvz, zjutrœ, opoldne in zvœyer; vsako uro in vsako menúto.

2. Derææ se, kakor morew in véw, iz yisteh misel védno Bogá, de tz bo Bog vse vz vsem, pred vsem in yez vse tvœja lubœzen, tvœje vesele, tvœja vœyna hvala in pésem, in de per nem zveliyanz zadobiw brez nehana.

Veselz se tzdej, o ylœvek! vz Gospodz svœjim Bogz, kakor se je presveta devíya Maríja vz Jœzusz svœjim zvelíyarji veselíla. Veselz se in hvalz svœjiga Bogá, kz te je stvaril in odréswil.

O kolzko sz Bogú za tolzkan in tolzkune dobrote dolœán, kz tz jih negova mílost vsak dan delí! Nikdar ne morew Bogá za vse to zadœstz in vrédno zahvalítz, ye bz tudz svœt angel bil.

Povikuuj in zahvale ga, kakor umerjoq qlovek, ke bogjiga usmilena potrebuje, ke po nem védno zdihuje in ga prose. Ne navelíqaj se Bogá prosíte in hvalíte.

Ne ravno velikrat padeu, greuíu in Bogá razjealeu, vender ne obupvaj, ampak we bol se ponížaj, in mole.

Lube Bogá, in Bog te bo lubil. Zakaj lubezen izbríue vse gréhe; serne oqíste in ozdrave, ga razsvetlí in razgreje; zalost prezene in vesele da, kakoruznega svét ne pozná, in kakoruznega krí in mesó ne more obqutite.

Hvale Bogá, in Bog te bo hvalil; povikuuj ga, in te bo povikueval; posvequj ga, in te bo posvequeval; qaste ga, in te bo qastíl; poveliqúj ga, in te bo na duue in na telese povelíqal.

3. Ale o Gospod! kedaj bo to? kedaj bodo moje usta polne tvoje vequne hvale? kedaj se bosta moja duua in moje serne ze vseme tvojime svetníke ve tvoji qaste veselíla?

Gospod. Чakaj malo, in bow videl qude velike, ob glase zadne trobente. Takrat bom vsem svojim svetníkam za vse nih délo in za ves nih trud mir in večno živlenje povernil. Kaj hočew we več?

Mlapeč. Neč, neč več nè. Tí sa ma zadoste, o moj Bog! ka nim, ktera te lubejo in hvalejo, večno živlene delíw, neskončno za konč no, nar več za nar slabejwe, večno za menlivo.

Izroča se, in vse kar imaw, Bogú; izroča mu svoje déla, svoje védnoste in moči, in bow bogatewe in Bogú lubwe, kakor doslej.

Reča s' svetem Pavlam: „Neč svojiga némamo, in imamo vender ve Boge vse.“ Zanečevane, rečne in žalostne živemo na tém svéte, in smo vender védno bogate in ve Boge veselè; ker terdno upamo večnega plačíla ve nebesih.

4. O moj Bog in Gospod! ti mo-

je zveliqane in moj Bog! kedaj me bow razveselil gledate ve tvojim kralestve tvoj presvetel obraz? kedaj bow mojo temo se svetlobo svoje veqne luqe razsvétlil? kedaj bow iz dna mojiga serna vse, kar me je napote, pospravel? tí moj prave mír, moje nar veqe zveliqane, moja popolnama sreqa!

O Gospod! kedaj me ne bo nobena réq veq na pote? kedaj me ne bo nobena réq veq nepokorna? kedaj bom brez skerbe in prost za teboj po pote hodil, po kterem se tí pred menoj hodil?

O kedaj te bom gledal brez teme, brez uganke, brez prileke, brez podobe, brez preiskavana, brez suma, brez dozdevana, brez nauka kanega uqenika ve tvoji svetlobe s' svojime oqmí?

O kedaj bom védel vse, kar zdej na besédo svetega pisma verzejem, kar ve mnozeh bukvah berem, in sem ter tje brate sliwem, od svojiga Bogá, od angelnov, in od vseh verst zveliqanelh duhóv, od lepote in perjetnoste

nebeшkaga veselja, od mirú in neíгre-
qenaga гvelíqana nebeшanov?

O kadaj bom tamkej prebíval? kadaj bom pred tvojim obliqjem stal? kadaj bom gledal s' Kerube in Serafe, in ſ vſema svetema tvoj veselje veselje obraз in veliqastvo tvojiga kraljestva?

Ale oh! né je we ure, we so ma гaparte nebeшke vrata.

Toré гdihuje moje sarqe in moj jeгek, dokler we tukej prebivam, dok ler we ka tebe ne pridem, moj Bog!

XXVII. Postava.

Kàkó angelna va nebesah Bogá hvalejo

1. „Vpríqo angelnov ta bom hva lo pél."

O tí nar víkwa kral! Bog, veqe od vse hvale! stvarnak vsah raqí, an gelnov in ludí! dokle bom we moga na tém svéte ostala, in od tebe in od tvojih svetih angelnov loqen bita?

O jeз revna in nesreqna qlovek

dokle bom we ze ludmí pozemelske kreh, kreh truda in boleqín jédel, brez kruha angelnov, ke ima vso sladkost in perjetnost ve seba?

2. O Gospod Bog! kedaj bom slíwal tvoje angelne te ve nebeseh hvalo prepévate, kakor je sveta Janez ve svoji prepovede slíwal tolekan angelnov, ke so vse kmale: Sveto! sveto! sveto! péle?

O naj be bil tude jez kterz zmednih! naj be nih glas imel! kakó rad be te zníme vred slavíl, in tvoje prevsveto ime qez vse tude we tolekwno nebeswko pétje veqno hvalil in poveliqeval!

O ví Kerube in Serafe! kakó sladko, kakó lepó, kakó goreqe in zalo prepévate, in se ve Gospode neostudama, neutrudama in neprenehama ve veqnem zvelíqanze veselatè!

3. Toré me je vsak qlovéwk glas hripav; vsako pétje nezloxno; vsak psalm suh; vsaka muzeka zoperna; vsa-

ke njtre in orgle so mꝛ kakor molyꝛ-
ye in neslíwavne; vsako posvꝛtno ve-
sele mꝛ je ꝛalꝛváne; vsaka kratkoyas-
nost jokane; vsaka jéd in pijaya ne-
pꝛrjꝛtna; vsako mesó kakor trava; vsa-
ko vino kakor jꝛsꝛh in ꝛelij; vsak mꝛd
kakor strup; vse pꝛrjꝛtno ostudno; vsa
lꝛpꝛta gꝛrdꝛba; vse yꝛdno gnusꝛba;
vsa yast in hvala neyímꝛrnost in dꝛm;
vse drago in ꝛlahtno slabo in ʒanꝛy-
lívo: vse je kakor nꝛy protꝛ vꝛynꝛmu
ꝛivlenu, protꝛ neskꝛnynꝛmu veliyast-
vu, protꝛ nemꝛnlívꝛmu veselu, kjꝛr
bomo Bogá in negove angelje gleda-
lꝛ, kꝛ vꝛ vꝛsꝛkꝛm pétji presvꝛto in pre-
yastitlꝛvo trojíno noy in dan neprene-
hama povikwujejo.

4. Alꝛ kꝛ tolꝛkwnꝛmu nebꝛwkꝛmu
pétju se we ne morem povʒdignitꝛ, ga
we ne morem ʒapopastꝛ. Toré sam se-
be objokujem in ʒanꝛyujem, in Bogá in
vse ludí na svꝛjih kolénih ponizno
odpuujena prosem.

Ʒakaj, kar sem storil, né rés nꝛy,

o Gospod! nay brez tvoje pomoyz in míloste, ke jo yez vse svoje stvarí brez ustavíla in takó nezmerno obílno razlívaш, o Bog!

O kakó globoka je boxja védnost in modrost! kakó globoke in rasniyne so tvoji sklepi, o Bog! yez dobre in hudobne, yez hvalexne in nehvalexne, yez poboxne in pregréшne od zaчetka do konca svetá. Nobeden ne more tvojih dél popolnama presodíte; nobeden se ne more po pravíne potoxíte, ye se mu kàj nenadjama pergodí. Bodi tedej, o moj Bog, yeшen ve vsem! —

XXVIII. Postava.

Molítev poboxnaga, ke hoye Bogá hvalíte in lubíte.

1. „Gospod! kakor kadílo naj grem moja molítev predte na kviшko.“

Moj Bog in Gospod! xelím te zs vsema tvojima svetníka in stvarmí véd-

no in povsod poboxeno hvalite, qastíte in slavíte, te s' qistem serqam védno lubite, in tvoje presveto ime qez vse tvoje déla povikueváte in poveliqeváte.

Moj Bog! tí se moja luq in moje upanje, moja moq in moja poterpexlívost, moja slava in hvala, moja umnost in modrost, moja lepota in sladkost.

Tí moj Bog! se moja muzeka in moje qitre, moje orgle in moj boben, moj psalm in moja pésem, moje pétje in vesele.

Tí se moja qelada, in moja xelézna oprava, moj lok in moj meq, o Bog!

2. Tí se moj zaklad, moje zlató in srebró, in moj talent, s' kterem vse svoje dolgove poplaqam.

Tí se moja híwa, moj grad, moje poslópje, moj wket in moj bender, moj moqen turn, in varh mojiga xivlenja.

Tí sa moj vert, moja lopa in moje poqivaleuqe, o Bog!

Tí sa moj dvor in moja míza, moja jéd in pijaqa, o Bog! Vsaka jéd, ktere ti ne perpravaw in ne skuhaw, ma je zoperna.

Tí sa moja utupa, moja lapodiwenost, moja narda, moja nar zelahtnawa míra, in moje nar drajwe mazílo.'

Tí sa moja roxa in moj limbar, moj puwelq in moj vénaq, in moj pert, ka se xním obríwem, in van zavijem.

3. Tí sa moja svéqa in moja lampa, in moja zvézda, o moj Bog!

Tí sa moje bukve od zune in od znotre popisane, moj uqeník in moje sveto pismo: va teba je vse sveto pismo zapopadeno.

Tí sa moj oznanavávaq, moj vodník in ozdravník. Va teba najdem in imám vse po tvoji milosta in po tvojim usmílena: naj iuqem in xelím zrazen te-

be, kar hoqem, spoznam de me vse premalo, ale pa nèq ne pomaga.

Odpre tedej moje serqe tvoji postave, in daj me vesele tvojiga zveliqana! razwiruj me serqe, de teqe po tvojim pote! poterde me s' svojo besédo; ker né ga, de be me mogel podpirate, zvelíqate, in ve veqno živlene perpelate!

Uslíwe me, moj Bog! kedar te prosem, kedar sem ve stiske, in kedar sem vesel in zdràv. Tebe se vsega izroqím, tebe hvalem vékome. Amen.

XXIX. Postava.

Kakó serqe ze Bogam skleníte.

1. »Verne se ke svojimu poqitku moja duwa; zakaj Gospod te je dobro storil."

Bog je tvoj pokoj in tvoj mir, tvoje živlene, tvoja sreqa in tvoje zveliqane. Toré obraqaj vse dobro, kar

storíw, kar vidæw in sliwæw, védno ve bœxjo qast, de mir in dœbro vést ohranæw.

Ne ve sebe, in tudæ ne ve kako drugo stvar, ampak le ve Bogá, ke po svœji prevelíke dobrotnoste in neskœnqne miloste vse daje, in vse ve vsem déla, obrayaj terdno in popolnama ves svoj namén, vse svœje upane in vesele.

Kdo me bo dal milost, de vse ke qaste in ke povikwevanu Gospoda svœjiga Bogá obernem, de po svœji dolxnoste in mœqe vse prav storím, in de me nobena velika ale majhna réq od Bogá ne oberne, ne omadexva, in me nekjer nepokoja in napotja ne déla?

Ale me zdej morebite né mogoqe we tégá zadobite? Bogú je vse mogoqe; on zamore po svœji miloste poboxno duwo na naglema ve lubezne seboj sklenite.

Zakaj popolnama in qista bœxja lubezen zamore, kolekorkrat hoqe, na-

glo naredite, de vse posvetno pozabem, se ženim samem popolnama zedinem, in se od ogna negove ljubezni silno vnet ves raztopím.

2. O moj Bog! tí moja ljubezen ve moji ptujini! kedaj bom ves s' teboj sklénen, ze vsemi svojimi duhovi moqmí vred, kar me jih je tvoja milost dala in vlíla?

Pred teboj, moj Bog! naj umolkne vsaka stvar: govori me tí sam! bodi me blíz in razsvétli me! tí se vse ve vsem; ti vikuje nad vsemi nebeškemi luqmi vékome hválen!

Blagor duje, ktera ne najde potolaženka na svéte, in le od Bogá svoj potolaženk ímá! ktera je nezmana ludém, znana pa svetem angelqam božjim; od hudobneh zaverženа, od dobreh pa poiskana; od prevzetneh zanesvana, od ponižneh pa ljublena; od posvetneh loqena, od poboženeh sprejeta; od vesoljneh zasmehavána, od malehqenа; od zune kako

mertva, od gnotre pa polna živlena; po telese vsa ve nadloge, po duhe pa vsa ve vesele; slaba na živote, terdna pa ve duhe; neperludnega obraza, pa lépe vestí. Ye jo tude délo utrude, jo molitev spet pokrepyá; ye jo tude te-žave potarejo, jo tolažba spet poravná. Po telese jo senjer svét gaderžuje; po duhe pa se ve nebó gamakne, in s' Kristusam sklene.

3. Blagor mu, kdor ima ve tém živlene Jegusa, Maríjo, in vse angelje in svetníke bože perjatle; tovarše na svojih poteh, svétneke ve svojih dvomeh; uyeníke per svojim uyene; bravnje per svojim obéde; sogostneke ve svoji samote; perpévavnje per svojim pétji. Blagor mu, kogar ve nevarnosteh varejejo, ve boji podpirajo, sovražnekam branejo, ga odpuščene negoveh grébov prosejo, in mu na konje negovega živlena na pomoč pridejo, ga ve smertneh težavah ge mouljo preskerbe, ga ve sodbe naméstejejo,

Bogá zan prosejo, in ga ve nebesa sprejmejo!

O tí Bogú posvetene, poboжne ljovek! svét se zapustil. Naméste tvojih pozemalskeh starшev te bode sdej Bog ve nebeseh Oче, Jezus brat, devíca Marija mate, angelne perjatle, samotneke жlahta, vse verne tvoj rod; staryke tvoji ujne, mladénye tvoji bratje, жene tvoje matere, devine tvoje sestre; revne tvoji vnuke, ptujne tvoji sestríye, krotke in ponížne tvoji tovaршe; tréзve in ystre tvoji gostove, bolne in serotne tvoji zaúpneke, nadloжene in stiskane tvoji domaye; vse, ktere svét zasmehúva in zaneqúje, te naj bodo neskonyno lube, in vse poboжene vse yastí vrédne; in vse, ktereh svét noye, in Kristusu sluжbajo, mísle, de so s' teboj vred dédeye nebeшkega kralestva.

To je sveto ludstvo, to жlahtne rod, rojen iз Bogá in mu dopadlev, postavlen na vero, vterjen ve upane,

ogalwan ge lubegnejo; orœæen s'poterpeæljívostjo, ve œgne poskuwen, in ve stanovítnoste vkorenínen.

XXX. Postava.

Le ve Boge pravega mirú iskate.

1. » Mir vam bode! jeg sem, ne bojte se!"

Ve Kristuse je vse gvelíqane in ves práv mir. Kdor Kristusa lube, ima ve nem mir in pœkoj, in ga nobene æele ne gonejo mem nega ale nad ním we kàj drugega iskate.

Mir, ktérega gvéste qlœvek ve tém æivlene væiva, obstoji ve tém, de ig lubégne do Bogá, in gavol Kristusovega imena veliko nadlog volno preterpí.

Kdor takó ne misle in ne storí, se mote in golefá.

Gaston je trud tistega, kter per vsem svœjim djane, per vseh svœjih misleh nar prej svœjiga naména ve Bo-

gá ne obraqa, in iʒ qisteh misel, kar iqe in ϰelí, Bogú ne naméne.

„ Hudobne némajo mirú, prav Gospod, ampak le tiste imajo veliko mirú, ktere tvoje postave lubejo, o Bog!"

2. Mir, kterega je Kristus oʒnanaval in oblubil, je ve velike ponisenoste, ve ʒatajene svoje vole, ve krotene pregréwnega dopadajena, ve ʒanesevane vse posvetne hvale in vsega ʒunanega potolaxka per menliveh resséh.

Vare svojiga serdá pred ʒnotranme nevarnostme, in svojih pomutkov pred ʒunanjeme resmí, de se ve kakwno poxelene in ve kakwen duwe nevaren pomitek ne vjamew.

Stvarjene resí so nam velikrat dobre, ce jih prav, iʒ qisteh misel ve boxjo qast in hvalo obraqamo; ale pa qe jih ve svoj prid, ale ve prid svojiga blixnega imamo, in po malem vsivamo.

3. Lépe resí pa so velikrat wkod-

líve, qe jih radovédno, neqisto in s' hudobnam poæelenem gledamo; qe imamo vesele va nih, in qe nas nespametno in bogji qasta nasprota náse vléqejo.

Dobra se hudobneh strast varejejo; neskerbna pa se jim premagata dajo. Bogastvo zapelúje va skuunave; dnar slepí; vesele dostakrat popaqe; gostí rode smart; uqenosta napihújejo; oblast déla prevzetnost, qast neqímernost.

Popaqenam je poníænost zoperna; prewirna se dajo od neqímerne hvale zapelata.

Bedaka in neumneæa so vsa, ktera tanjeh posvetneh reqí iqejo, in jih, kar vender duwe ne more nasitata, in ji ka pokoju ne dá prita, veliko qene.

Vse qasno je silno pomanklívo in nestanovítno. Le va Boga je vse popolnama; va nem nar vikwa vesele in dobrota, in nekjer dragé nè.

4. Ne obraqaj svojih misel in æel

ve nobeno ræívo stvar, ale ve kako lépo podobo, ale ve kak ælahten rod, ale ve kako zalo telesno postavo, ale ve kak vesok stan, qe noqew golefan, zmoten in ogrewen bite; zakaj vse je neqimerno, polzko in wkodlivo, kar ve Bogá ne obraqaw, od kterega vse dobro príde, ve kterem vse ræiví in se ohrane.

Obvarej se tedej pred vso prazno hvalo, o slabe in umerjoqe qlovek! sej véw, de se ve mnozeh reqéh krív, tako naglo ve gréh padew, in iz slaboste ne morew ve dobrem terden in stanovítno zvést ostate.

Ne upaj se preveq, in ne zanawaj se ne náse, ne na druge s' prevzetname misleme in ze zaupanem ve se; temuq karkole nad seboj, ale nad druzeme stvarmí videw ale najdew, daruj ηélo, vse in popolnama le Bogú, in samo nemu perpíwe.

Takó bow ve serne mír in pokoj zadobil, ne pa ve kake stvarjene do-

brotɛ, tɛmuq vɛ Kristusɛ, in se bo nad tɛboj spolníla negova pɛrjɛtna in svɛta beséda, kɛ jo je vɛ pridgɛ na gœrɛ govoril rekoq: »Blagor jim, ktɛrɛ so qistɛga sɛrnjá, ʒakaj Bogá bodo gledalɛ!" — Nemu bodɛ qast in hvala, in poveliqevane od vsɛh stvarí vékomɛ in vékomɛ. Amɛn.

XXXI. Postava.

Kakó svoj namén pràv vɛ Bogá obraqatɛ.

1. »Mœje oqí so védno vɛ Gospoda obernene: on bo mœjo nogó iʒ ʒadɛrge otɛl."

Vɛ vsɛh svœjih mislɛh, vɛ vsɛm svœjim govorjenɛ in djanɛ imɛj dobɛr in qist namén vɛ Bogá; storɛ vse Bogú vɛ hvalo in qast, in bliænamu v' iʒgled.

Od Bogá iʒvirajo vse dœbrɛ in ʒasluænɛ déla, in on delí vɛqno plaqílo.

On mora tedej zaqetek in konerq vseh tvojih dél bite, de sadú svojiga déla ne zgubíw.

Qe se prestrawne sodbe boxje spomnew, te neqímerne hvale ne bo már.

2. Neqímerna qast in xele po hvale so silno huda kuga, — so velika velika praznost; razodévajo napeh, in so gnade boxji na pote.

Kaj te je tedej storíte, in ve kogá zaupane postávete? na kogá se zanéste? Ne náse, ne na qlovéka, ne na kako drugo stvar na svéte, ne na zvézde na nebe; ampak na samega Bogá stvarneka svojiga. On te je stvaril, on nose tebe in vse stvarí ve svoji roke s' svojo moqjó, in mu néso pretexke, in ne potrebuje pomoqe.

Reqe tedej, in mole ze Davidam rekoq: » Moje oqí so védno ve Gospoda obernene; on bo mojo nogó iz zaderge otel." In pa: » Gospod! vse moje xele so pred teboj, in moji zdihleji te néso neznáne."

3. Zaverzɛ tɛdej vse prazne beséde in vsak ɥlovéɯk svɛt, in oberne se raji vɛ vsɛh svɷjih potrébah zɛ molitvɛjo in s' svɛtɛmɛ ɯelame zaneslivo kɛ Gospodu svɷjimu Bogú; on bo tvɷjo nogó iz zaderge otɛl, de pravɛga pota ɥednostɛ in prave poniɯnostɛ ne zgrɛɯiɯ, ampak de do kɷniɥa tɛrdno vɛ Boge vkorenínen ostaneɯ.

Vsako dɷbro délo, kɛ se iz lubezne do Bogá storí, razveseli vést, razsvɛtli pamet, in zadobí ɯe vɛɥɛ pomóɥ.

Vsako hudɷbno délo pa mu perpelá britkost, ktɛre ga storí; oskruna dɷbro imɛ, in je na potɛ bɷɯji tolaɯbɛ. Kdor kàj iz ɥastilakomnostɛ dɨla, storí, de mu napɛh luɥ ugasne; in kdor kàj zavolo svetá storí, in se s' tém hoɥe skazɛvatɛ, pade kmalɛ po bɷɯji kazne vɛ blato.

Ne veselɛ se tɛdej po nespametnem nobene posvɛtne srɛɥe; temuɥ védno se Bogá boj, in spoznaj svɷjo slabost.

Tolɛkrat padeɯ, in se bərɜɛ zmotɛɯ, to te naj uɋí slabo in poniɜɛno mislitɛ od sebe.

4. Ne hvalɛ nɛkogar preveɋ vɛ tém ɜɛivlenɛ; kɛr ne véɯ, kakɯɛn bo ɯe vɛ pɛrhodno.

In ɋe ktɛrɛ pade, ne sodɛ ga predɛrzno; zakaj Bog ga zamore s' pokoro kinalɛ spɛt vzdignitɛ. Mɔlɛ za vse, in izrɔɋɛ vse Bogú.

Bodɛ sɛ majhɛn vɛ svɔjih oɋéh, de bow velɛk pred Bogam, kɛ po poniɜɛnih gléda, na prevzɛtne pa se le od déleɋ ozíra, in jih naglo vɛrɜɛ na tla.

Ne bodɛ prɛɜɛalostɛn, ɋe te ludjɛ zanɛqújejo, in druge bol ɋislajo od tebe; kɛr je varnɛɯɛ in bolɯɛ s' krɔtkɛmɛ in priprostɛmɛ poniɜɛanɛmu, kakor zɛ bogatɛmɛ in prevzɛtnɛmɛ od Bogá zavɛrɜɛenɛmu bitɛ.

Varɛj se ɋlovéɯke hvale; boj se nih povikɯɛvana; sramúj se ɋastí; ogibaj se velíɋega slova, in bodɛ rad

na skrivnem. Ivje qasa in prileke ze Bogam bite, svete bukve brate, in stanovítno in pridno, in poboxno molíte.

Sej né brez hvale in qastí, kdor zavol Bogá pred no bexí. Tude mu ne manka boxje tolaxbe, kdor vse vesele téga svetá zanequje, vse zopernoste za Kristusa volno prenawa, in vsak dan per nem ve nebesih bite zdihuje.

XXXII. Postava.

Molítev ponížne in skesane duwe.

r. „Ke tebe, o Gospod! povzdignem svoje oqí, ke ve nebesih prebívaw."

O Bog in Gospod! tí obraqaw ve nebesih in na zemle ze angelje, svetníke, in ze vseme stvarmí vse po previdnoste in po pravinje, na! prejme ve dar naméste velike qastí in zahvalexnoste, ke sem te jo dolžan, vse

britkoste in stiske mœjiga sərŋá, kte-
re te 3dej ves skesán 3a svœje gréhe
darújem.

Spreoberne me ve dobro vse hú-
do, in dobro ve qedale bole ke qaste
tvœjiga imena in ke veqnemu 3veli-
qanu mœje duwe.

Tí poznaw vse mœje slaboste in
mœjo veliko nevédnost; tí véw, kakó
nestanovíten sem vsak dan; kakó po-
rédkem se te spomnem, in kakó berx
in deleq se qedale bol od tebe ve
svœjim razmíwlene razgubím.

Perzanese me, o Gospod! po o-
bilnoste svœje miloste, ter hitro hitro
me perpele ke sebe nazaj.

Obderxe mœje serŋe per sebe ve
poboxne molitve in ve svetem pre-
miwleváne vse ure po dneve in po
nœqe, in kolekor me je ve tém revnem
telese mogoqe.

2. Xelím potoláxite tvoj míle
obraz se sveteme darmí in 3e molit-
vame, in posebno s' téme tréme vi-

narji: za revuzeno, sa kesàm, s' spovedjo, in za zadostevánem ve poníxnah, spokornah délah.

O tí moj prelubezníve Bog in Gospod, spomna se me revexa! sej le slab qlovek sam, nè svet angel; velak gréwnak, ne nedolxeno jagne; nemaren molen, ne príden premiulevávezn. Toré tuda nésam noben vréden slusabnak pred taboj, in se nésam vréden med poboxne molne utéta, ala imenovata. Naj me nahne med nè ne utéje.

O moj milosteve Gospod! naj ta dopade moja ponízna molitev in grenka xalost zavol mojih pregréh, namésta presladkega angelskega pétja in zdruxenega hvalena vseh povikwanih izvolenih ve nebesih.

Ue tuda veqkrat padem, in sam zavol svoje slaboste sam seba texavan, vander ne obupam, in ne bom obupal nad tvojo usmíleno lubezno in milostjo.

Dokler moje popótvane na svéta

terpí, te ne nɛham hvalitɛ, qastitɛ in slavitɛ, de mœja duwa kɛ tebɛ pride. Zakaj tebe vɛ́dno hvalitɛ in qez vse ljubitɛ je nar vikwɛ zvelíqane angelqov in izvoleneh vɛ nebɛsɛh.

XXXIII. Postava.

Kakó dœbro je pɛr Jɛzusɛ in negovɛh svetnikɛh bitɛ.

1. »Ljubíte Bogá, in vawa duwa bo živéla.«

Nɛq bolwɛga, nɛq srɛqnewɛga nɛ́ za duwo, kakor to. Kdor kàj druzɛga ljube, ne dobí nɛq na zádne.

Ako hoqew zvéstega tovarwa vɛ svoj potolaxɛk imɛ́tɛ, ljubi Jɛzusa s' pastírji vɛ jaslɛh, alɛ s' svɛtemɛ modremɛ vɛ naroqji negove matere, alɛ s' Simeonam in Ano vɛ tempelnɛ, alɛ zɛ Marto vɛ tergɛ, alɛ zɛ Magdalɛ́no vɛ grobɛ, alɛ zɛ apostelnɛ vɛ gostín-

ıȷe, de s' serɥnem veselem svetega Duhá prejmew.

Blagor mu, kdor ve téh in druzeh svetih krajih Jezusa poboxno iuȷe, ne po telesi, ampak ve duhe in resníȷe.

Blagor mu, kdor na vsakem kraji, in vsak ɥas Jezusa iz vse duwe iuȷe, ga ze velikeme xelame vpríɥo in ouítno gledate hrepení, in se ke tému vsak dan perpravla.

Blagor mu, kdor ve svojim xivlene za Jezusam svoj kriex in svoje terplene nose; zakaj na konȷe xivlena se mu bo per Jezuse dobro godílo, in se mu obrekevana ne bo tréba bate.

2. Iuȷe pa tude negoveh uɥennov, in vseh, ktere ga lubejo, in ktere zavolo nega nadloge volnó terpe.

Kdor Jezusa in negove perjatle lube, zaneɥuje svét, in zaméɥe deleɥ od sebe vse neɥímerne in neɥíste reɥí.

Zapuste tedej vse zunanne perjatle, znanne in tovarwe, ktere be te ve tvoji

samǿtꜵ in pobǫæenostꜵ ʒmotitꜵ utegnilꜵ, in iꝙꜵ kꜵ svǿjimu potolaæku vꜵ svǿji samǿtnꜵ hiwꜵnꝙꜵ le s' svǽtemꜵ apostꜵlnꜵ in Jǽʒusovemꜵ pꜵrjatlꜵ pꜵrjaʒno se ʒnanitꜵ, de tꜵ od bǫæejiga kralǽstva, od stanu veqnega ʒvelíqana, in kakó de morew po mnogeh britkostꜵh vꜵ nih druæbo príte, govorǽ.

Pred vsemꜵ svetníkꜵ in nebǽwkemꜵ prebivavꝙꜵ se bliæaj samǿtnꜵ prebivavnaꝙꜵ, in od posvetnega wundra loqenꜵ molítevnaꝙꜵ preblaæene devíqe Maríje, in iꝙꜵ ǿndꜵ s' stanovitno molitvajo tolaæbe svǿji duwꜵ.

3. Posluwaj, kakó Maríi Gospodov angel od vqlovequena Kristusovega, in od odrewena qlovéwkega rodú govorí.

O blaæenꜵ dan! o srǽqna ura! qe se morew pꜵr angelꜵ Gabrijelꜵ in pꜵr presvǽtꜵ devíqꜵ ʒamuditꜵ, in od nu nebǽwke reqí sliwatꜵ.

Tꜵrdno vꜵrjemꜵ, de je vse rés, kar je angel Maríi pravꜵl, kakǿr je ǿna Bo-

gú, in iz nebes ke né poslanemu angelu verevala.

Potle poíuje skerbno posla nauze-ga Gospoda Jezusa Kristusa svetega Janeza kerstníka ve negove samote, ve puujave; pozdrave ga kleuje, in reuje po-boxno: Heuuen bode, o Janez! tí nar svetejuze in nar lubuze perjatel nauzega Gospoda Jezusa Kristusa! Veliko do-brega, zalega in preuudnega sem od te-be sliual, od tvojiga svetega s' uudma zdruxenega rojstva; kako ostro in po-boxno se xe mladéneu ve puujave bil, de se nése nzelo neu, tude ze misleme ne pregréual.

4. Vprauaj ga, kakó dolgo je ve samote prebíval, in ostane per nem, dokler houeu in utegneu.

Uue se od nega, kaj je jédel in píl, kdo mu je nosil, kaj je potreba-val; ue so mu oue ale mate kàj po-uilale, in uase ke nemu perule, ale ue jih je on obiskeval.

Tude ue je sveta angel Gabrijel

kterekrat ke nemu perwel, in mu veliko skrívnega razodel; in pa ge ga je tude Jezus sam obiskal in poterdil, kakor je pisano ve svetem evangeli: „Roka Gospodova je bila zením."

Bode to, kakor hoge, prepuste vse svetemu Duhu, ke ga je napolnil, uqil in varaval, vse negovo zivlene s' qednostma olépwal, do zadnega ve puqave, med ludmí, ve zelézji in ve jeqe per nem bil, in poslednaq negovo duwo ze marternawko krono ke seba vzel.

5. Potle se oberne ke svetem apostelnam. Poíqe svetega Petra; pojde zením ve tempel molet, ale pa ve gostínenjo svetega Duhá prejet.

Poíqe tude svetega Pavla ve Damauke, ale ve Efezе, in sprémlaj ga povsod, ne po telese, ampak ve duhe, Kristusov evangeli oznanevat.

Glej, kakó veq déla, kakor vse druge; koleko mole, in kolekrat se ve molitve in ve premiwlevane, ve nebó zamakne.

Takó vesoko se, povzdígnite né vsem dano, in vender se takó globoko poníxa, de prave: „Ne mislem, de sem xe na konnze.“

In spet govorí we ve drugem kraji, de poníxene s' Kristusam xivéte in terpéte uuí: „Nésem mislel med vame, de kàj druzega znam, kakor Jezusa Kristusa, ter nega krixanega.“

Hode za svetem Pavlam in posluwaj ga; on te bo po pravem pote ke Kristusu, in po krixe ve nebesa perpelal.

6. Pojde we dale, in poíuze svetega apostelna Andreja, kakó po Gerukem Kristusa oznanúje; posluwaj negove besède, ke jih je s' krixa govoril, na kterem je zavolo Kristusovega imena vísel: („Heuzen bode, predraga krix! prejme uuenza Kristusovega, ke je vísel na tebe;“) vtísne se jih ve serze, in perzadene se ze razsvetleno in krepko pomozjó svetega Duhá rad spolníte, kar je od Kristusovega terplena in ke hvale svetega krixa govoril.

Potler' iuze svetega Jakopa velenega, ktterega je Herod muqite in umorite dal; pij zenim kelh terplena téga revnega zivlena; prenawaj iz lubezne do Bogá in ke zvelíqanu svoje duwe volnó vse boleqíne.

7. Potle pojde we dale, in poiuze perserqnega Jezusovega uqenca Janeza, ke je zavolo Jezusovega imena ve prepovede, loqen od vseh posvetneh skerbí in opravíl, po razsvetlene svetega Duhá ve podobah in skrivnostneh besédah skrívno razodene od stanú bojujoqe in premagajoqe zerkve pisal. Poznej je zadni zloxil tude svete evangelí od bogoste Kristusove ke poduqenu in ke tolazbe vse zerkve in posamezнem vernem.

Bere in premiwluj ve téh in ve druzeh bukvah svetega pisma po svoji umévnoste in ke svoji tolazbe na tém preklinanem svéte, ne zató, de be se uqen in moder zdel, ampak de bow kroták in poterpexliv, ponixen in pokoren do smerte.

8. Poiuꝛe kꝛ svœji tolaꝛœbꝛ tudꝛ ꝛe druge svœte apostelne, kakó so ve Kristusove sluꝛœbꝛ ꝛa beséđo in ꝛa djanem jih veliko poduuíle, in ꝛa vero in ꝛa lubœꝛen Kristusovo umorjene beli.

Lœj, svœtꝛ Jakop, ve rœdꝛ ꝛa Gospodam, ꝛloꝛœí svoj katoleꝛuꝛkꝛ list, kꝛ je ve nem podoba kꝛruꝛanskꝛga ꝛœivlena in popolnamastꝛ vere.

Iuꝛe ve Indji svœtꝛga Tomaꝛœa, kꝛ se je' bil ran Kristusoveh s' ꝛastjo dotekнil, tꝛrdno vœreval, in ꝛe goreœo lubœꝛnejo djal: „Moj Gospod, in moj Bog."

Iuꝛe tudꝛ ꝛe velikꝛma ꝛœelame svœtꝛga in uꝛenꝛga apostelna in evangelísta Matœvꝛœa, kꝛ je Kristusov evangeli ve hebrœjskꝛm jeꝛikꝛ písal, in ga kꝛ prídu vsemu svétu in kꝛ ꝛvelíꝛamu vsem mnoꝛeh jeꝛikov narodam da'.

Ravno takó in s' takꝛm sꝛrꝛam iuꝛe tudꝛ druge Kristusove apostelne in uꝛœnꝛe, kꝛ so nauk ꝛœivlena hraníle, ludstvo uꝛíle, in do smertꝛ ve vinogradꝛ Gospodovem dœlale.

To so svetə bogi perjatlə, kə so svojo krí prelilə, in zə marternəwsko smertjo večno živlenje zadobílə.

Berə tedej radj popisevane nih živlena, in bow potolažek imej per svojim délə in terplenə; zakaj qe se svetnikam in drugem poboženem permerəw, né nəq, kar tí və službə bogi za Kristusa storíw in terpíw.

XXXIV. Postava.

Bog naw pósledne konəq in nawa nar víkwə dobrota.

1. „Nasíten bom, ko se bo tvoje veliqastvo perkazalo."

Gospod! kakó zamore qlovek to veliqastvo zadobitə? Če sam sebe in vse qasno zanequje, in se po vseh nebewkeh reqéh zə goreqo lubezənejo perzadéva.

To spriqujejo svetəh duwe, kə se və nebewkem kralestvə vesele, in vsə

verna, ka se iz vse moqí zopar skuw-
nave in strasta bojujejo.

Od te preqastitlave srèqe in od vèitka vèqne dobrote so deleq prevzètna hudíqa, nejevèrna ajdje, terdovratna Judje, samoglavna krivovèrqa, mesèna ludje, ka svèt lubajo, Bogá pozabajo, in le va qasnem blaga, va qasnih qastéh in hvalah svojiga konna in zveliqana iwejo; ka, Bogú se usmíle! to blagó zadobit, pomnoxit in ohranit, tékajo, délajo, tuhtajo, qujejo, in sa skòrè nobenega poqítka ne pervowajo, in se trudita nikdar ne nehajo, dokler kàj ne doscxèejo.

In qe kàj, boda po pravíqa ala po krevíqa, zadobè, vender we néso zadovolna, ampak hoqejo we víwe príta, in se qez vse druge hvalíta; se owabajo, za uqenostjo in s' prêmoxenem bahajo, se sa velika dozdévajo, in xèlè in hrepenè, de ba jih tuda druga hvalíla.

In vender je vse, kar xèlè in iwe-

jo, manlívo in nay, in poslednay ne-
varno in pogubno.

2. Gotovo se motate, in samí se-
be golafate, ví vse, kterem je svét we
sladák, in priyajoye zivlene perjetno;
per vawem blage né nay gotovega, in
ste vsak dan smerte in perhodne sodbe
bojeji blíxee.

Ve tém zivlena né nay takó per-
jetnega, de be ve nem kake grenkobe
ne belo.

Stvarí némajo nay takó dragega,
dobrega in veselega, de be yloveíwko
duwo nasitate in zveliyate, od vsega
hudega réwite, in ze vsem dobrem in
stanovítnem veselem napolníte moglo.
Le Bog, nar víkwe dobrota, on veyna
in neskonyna zamore to.

On je stvarnek vseh vídneh in ne-
vídneh rayí; angelov in ludí; on je
pred vsem, yez vse, in ve vsem Bog
vékome hvalen.

3. Ktera stvar na nebe ale na zemle,
zamore vrédno od Bogá govorite ale

mislite? Bog presegxe vse; pred negovema oqmí je vse neqímerno in prazno.

Zatorej neúmna je vsaka duwa, in bo védno revna in serótna, qe kàj iwe in lube, kar od bóxeje lubezne in qastí vléqe.

Velike in qudne so tvoje déla, o Gospod! jih vse premislete in preiskate né ne mene, ne kake druge stvare mogoqe.

4. Kaj me je tedej storíte, ker tolekan vesonjeh reqí ne morem zapopaste, nebeswkeh skrivnost ne uméte, in ze angelne boxejiga oblíqja ne we gledate?

Nevrédnega se spoznám, tolekwno sreqo vxivate, in per svetnikeh ve nebeseh prebivate.

Torej se hoqem, dokler bom xivel, pred Bogam in pred vsemi ludmí védno ponizevate in zanesevate; hoqem ve svojih oqéh majhen bite, de se me gréwneka Bog zdej in vsak qas usmílva.

Ve grenkobe svoje duwe hoqem

vse svœje léta, ve ktereh sem wtrafenge zasluxil, premisleta; zdihevája in jokája Bogá potolaxita, ke sem ga ze besédo in ze djanem, ze oymí in ze uwese, in ze druzema poyutke, ktere me je dal, de mu dokler xivím, iz vsega serija sluxam, tolekrat razxalil.

Ale de me mœji gréha ne potarejo, in ve obupnost ne perpravejo, hoyem, o Bog! tvœjo dobroto in tvœjo veyno mílost pomneta, dokler s' pomoyjo tvœje gnade ke tebe ne pridem.

Réwe me od vsega hudega, ke takó nanagléma nad me perdere, in tolekrat mœje serize od premiwlevana nebœwkeh reyí odxene.

Pomagaj me, o lubezníve Bog! in postave me zraven sebe, de ne zayném poreden bite, in se od veyne dobrote, od tebe o Gospod! zgublate.

Ve tebe je vsa mœja sreya, o Gospod! O Bog mœjiga zvelíyana! daj me sam sebe, in zadœste bo mœji duwe. Amen.

Druge bukve

Tomaxa Kempqána.

ROXNS VSRTSN;

to je,

qednoste, ktere ve bogabojeqeh serneh, kakor lépe roxe njvetó.

I. Postava.

Iskate tovarwtva dobreh, in varvate se hudobneh.

1. „S' sveteme bow svet; se hudobneme pa hudoben."

Varej se, lube brat! de te hudobne, razujzdane in pregréwne ludje ne zapelajo. Derxe se bogabojeqeh, pametneh in pràv poduqeneh, od ktereh se bow lahko kàj dobrega, veselega in svetega nauqil.

Kakor se mertev ogel, qe ga ke

ærjavnje denew, segreje in rasbéle, takó se dostekrat tude mlajen ljowek ve druxbe sveteh, ktereh serje od lubezne ke Bogu puhtí, svetoste in lubezne navsame, in se Bogá práv spoznate in mu pokoren bite nauqí.

Ker so se apostelne Kristusa derælále, so se posvetíle, in so beli polne svetega Duhá.

Svete Marka je bil ve svetem evangeli poduqen, ker je védno per svetem Petre bil, in je svete evangeli iz negoveh ust se velikem veselem poslusval.

Svete Timotej od mladega tovarw svetega Pavla je bil ve sveteh písmeh poduqen, de je potler od nega, ke ga je kakor narbole qe svojiga edínega sína lubil, Efewke wkof postavlen bil.

2. Takó je bil svete Polikarp uqenen svetega Janezá apostelna príden vere oznanevaven in qastitlev marternek s' svetem Ignanjem vred.

Svete qe Avguwtín je po svetem

wkofe Ambroxee, ke ga je uqíl in kerstil, tolekwen uqenik svete katolewke nerkve postàl, de se 3dej negovo ime po vsem svéte sloví.

Svete mladéneq Maver, tovarw svetega Benedikta, je bil potle 3e boxjo pomoqjo opàt, sloveq ve svetoste in qudexeh.

In takó je tude od Bogá lublene svete Bernard tovarw qastitlevega Utefana opata nékega Nisterqenskega klowtra, ve svojim rede luq vere, in kakor svetla 3vézda na nebe, bil.

Obilno 3gledov noveh in nékdaneh qasov kaxe, de je tovarwtvo dobreh duw dobro; hudobneh pa vselej wkodlívo.

Kàj dobrega brate je dobro; kàj hudega slíwate wkodlívo. Tíha samota je ke pridu; nepokoj in nepremiwlene pogovore na svéte, wkodejo.

Bode tedej ale sam 3e Bogam, ale se pa s' kakem bogabojeqem perjatlam od Kristusoveh qednost pogovarjaj.

Varej se pa radovédno preglobokeh reyí pretehtevate; ampak pergadévaj se raji svoje napake spoznavate, in jih, kolekor morew, popravete in pobolwate.

II. Postava.

Béxe pred svétam in hudíqevem zalezevanem.

1. „Ne modre posluwa, bo we modrejue."

Posluwaj, o mladénez! uk veqne modroste; zakaj veq to pomaga, kakor vse modrejanje svetá.

Ne lube ne svetá, ne kar je na svéte, opomina sveta Janez, ampak plune ga kakor gnusobo in strup iz svojih ust.

Karkole poqnew, misle vselej svoj konez, in ne bow grewil.

Varej, de svoje duwe ne powkodejew; ne dajaj nekomur pohujwana, in ne govore nespodobne beséde.

Ako bo te ravno tvoji oče na své-te hotle od Bogá odvernite, reče jim, de imaw druzega očeta ve nebe-seh. In če bo te mate ale sestra na-potvale, povej jim: Umerjoče ste, né vam ve vsem verjete; tiste, ke me je stvaril, bo moj Gospod.

Kdor zvésto Bogú sluxe, mu neč dobrega ne bo mankalo.

Perporoče Bogú vse svoje perjat-le, in prose ga, de se poboljwajo, gré-ha varejejo, Bogá ne razxalejo, in per časneh reči večneh ne zgube.

Velek nepokoj je sernu pogosto posvetneh perjatlov obiskevane.

„Svét prejde in svétove slaste," in tí xením vred, in s' teboj vse tvoji pajdawe.

2. Veliko je hudičeveh zaderg, in kdor xelí bogatéte in velek se zdéte, se ve mnoge hudiče ve skuwnave zaplete.

Jéd in pijača, prewirne pogledje, prazne beséde, nestanovitnost serčá, stud dobrega so vsakdane zaderge.

Vse je neqimerno, qast, bogastv
in oblast.

Kaj iuqew, in kaj hoqew yidete n
svéte, kjer neq svetega né?

Vse je neqimerno, polzkó in go
lufno; le Bogá lubite in pa stanovitn
dobro délate nè.

Bogá pa ne morew popolnama lu
bite, qe sam sebe in svetá zavol Bog
ne zanequjew, zavol Bogá, pravem,
ke ce ve tém zivlene stotero, ve pri
hodnem pa veqno zivlene povraqúje.

3. O lube brat, ptujiq! ne bode
te tezavno loqenemu bite od perjat
lov in znanqov, ke so dostekrat veq
nemu zveliqanu in boxji tolaxbe na
pote.

Kjé so zdej tvoji tovarúe, s' kte
reme se se igràl in smejál? — Ne vém.
Vle so, in me zapustile.

Kjé je tisto, kar se vqere gle
dal? — Zgínelo je.

Kjé so perjetne jedí in pijaqe, ke
se jih vxíval? — Né jih veq.

Kaj te je tedej ukode, kar se zapustil? — Nej.

Torej modro je le Bogú sluxíte, in svét in vse negovo vesele iz vsega serca zanesevate.

Rés takó je; gorje vsem, ktere so posvetne slaste pijane! nih veselo tovarstvo bo menúlo, zginalo in jih pokopalo.

Lej, vse so pomerle; ne bo jih vej ke mene nazaj, ampak jez pojdem zaním, kedar me bo Bog poklical.

Ptujce so belí na svéte, kakor jez. Vse so na svéte zapustíle, kakor bom tude jez. Kakor sénca so naglo prestle, in jez bom tude takó.

III. Postava.

Prava modrost se le per Boge najde.

1. »Blagor clovéku, ktere modrost najde."

Resnicno modre sovraxe hudobí-

jo, govorí rasníljo, in déla po pr
vínja.

Kdor trézno, nedolžno, bogabo
jeje, ponižno in pobožno živí, in
skuunav nevarnost ogiba, on je mo
der in Bogú vuseq.

Tak hrana dobro ime, imá do
bro vést, je vesel in miren; dobív
pogostam od Bogá vesele va sarje,
kakorunega svét ne pozná in ne okuu

2. Svétova modrost je slepota in
nespamet per Boga; golufá jih, ktera jo
lubajo, in jih poslednaq kaznúje, kte
re so je vesele.

Telesna modrost je namreq smar
duue, ka jih naglo pobere, ktera ne
no víno pijó, in se va nene slaste za
mislejo; zakaj žalost in utrafenge vo
da za seboj gerdo meseno veselje.

Prava modrost pa se najde va
skrivneh Kristusovah besédah in va
negovam svetam živlenu, ka nas svét
zanarjavate, pred posvetnam veselem
bežate, teló krotíte, boleqíne volno

terpéte, pridno délate, in svetó æivéte opomina.

IV. Postava.

Od boja zoper hudobno nagnene.

1. »Nebeško kralestvo sílo terpí.“ Veliko jih je, de zaqnó (bojevate se), malo pa je stanovitneh, in qelo malo, de be ke popolnamaste perwle; ker se ale telesnem æelam prevq prepustemò, ale pa ve serqe prevzamemo; ale se pa zopernost ustrawemo.

Oh rédek je, de be tukej qísto Bogá iskal, sam sebe popolnama premageval, in se do qistega zatajil.

Nékdo poboæen je djal: Gotovo rédek je, de be svojo preterdo volo ustraheval.

Kdor se za qednost ne trude, ne bo nasíten nene perjetnoste.

Vsaka qednost imá svoje vesele

ve sebe, ke ga tistemu delí, ktere pr àv stori.

Kdor pregréha déla, se perpravla strawen konez, pride ob dobro ime, zgubí mir, se terplena nabíra, se zaloste nakopúje, in vesele do dobrega zgubí.

2. Kdor telesnemu poželenu gobez perklene, se ugrizhen bite ne bo bal; in kdor ostro jezik derží, se zhim ne pregrewí.

Kdor je rad tih in sam, se ne bo zhegal, ne prepíral; ne bo opravlal, ne klel, ne jezíl se, ne godernal.

Kdor nez hudega ne sliwe, in nez nezimernega ne vide, nemu se bo tazh rezí lahko zderžate, in serze od tazh misel neomadeževano ohraníte; zakaj pozutkov je tréba varvate, kdor hoze qistost ohranite, mir imé-te in poboznost zadobite.

Kedar se ve serze jezà razlijè, otemní luz modroste umnemu.

Kdor togǿtno govorí, je enak lájavnemu psu. Kdor pa zloжno odgovorí, odvzame zelo jezɜ, in togǿtnemu roжeŋe za terne molí.

O blagerne jezɜk pametnega, ke ozdravla rane jeznemu!

Kdor se hudobíi preŋ od kǿnnã, in ko se we majhna vide, ustavla, jo bo loжej pregnal, kakor pa staro in mǿyno.

3. Kdor se poboжne molitve in premiwlevana nebǿwkeh reyí vade, e enak umnemu vertnárju, ke svoj vert ze limbarji in roжeame nasaja; neizreyeno bo negovo vesele s' svǿteme angele ve nebǿwkem raji.

Angelŋam je enak, kdor svǿjo duwo in svǿje telo yisto ohrane. Kdor pa ve gréh pervole, in hudǿbne misle rad imá, je suжeen hudǿbneh duhóv.

Texko se je rés pregréwnemu nagnenu braníte; ale we teжe bo ve veynem peklenskem ǿgne goréte.

Serd serd premaga, zagojzdo zagojzda izvene, in smèh se ze svalostjo odprave.

Ve se bogja ljubezen serca polasti, se ji mora vse posvetno umekniti.

Tista je moder, ktera tavzhanjkrat tavzhent revi zaneguje.

Vse je neč, kral ali ukof, ali papesh bits — konez vsega je smert in verv, grob in prah. Zakaj bode velik kdo, kakor hoče, vse je neč: smert konča vse.

Blagor ptujcu, ktera ima svoj dom ve nebesih!

V. Postava.

Kakó milost pobosnosti zadobiti.

1. „Gorjè vam, ki se smejate; zakaj jokali boste.“

Kakor se svetóst in pregrèha nikoli ne sperjaznete, takó se tudi po-

bóxnost s' smęham in ȝe gostmí ne ȝadobí, ampak ȝe xalevanem in ȝe molqanem.

Ale popolnama qednost se ne ȝadobí na naglema, ampak sqasama, ȝe velikem ȝdihevanem in xalevanem, s' terdnem sklepanem qedale bol po-bolwate se; se sílo, to je, s' pogostnem postam, s' qutjem, ȝe molitvajo, s' premiwlevanem, ȝe uqenem, s' pisanem in délam, ȝe ȝderxanem od praznih pogovorov, in ȝe lubęznjo do samote.

2. Vsako vesele, ktero od Bogá né, kmala míne, omadexva in rane.

Dobrih besedí je perjętno posluwate; poredne perjatel ȝamore; ȝe nemarnem se qas ȝgubla.

Perȝadévaj se dobro délate; poterpe húdo, in bow sręqen ve svojim xivlenȝ Bogá hvalil ves qas.

Xaloste in vesela te bo malo kedàj mankalo. Blagor mu, kdor se iȝ vse-

ga dobíqek déla, in tudè nadloge ve svoj prid qbraya!

Kdor Bogá lube, prejema dobro in hudo enako in hvaležno iz božjih rok.

Terden in nepremeklev stojí, kdor ne postavla ve se, in ve nobenega človéka nè, ampak le ve Bogá-svoje zaupane.

VI. Postava.

Od posluwana in brana božje besède.

1. »Blagor jim, ktere posluwajo božjo besédo.

Človéwka tolažba ne velá nequ, qe je božji na pote.

Kadar se sveto pismo bere, takrat govorí Bog s' teboj; torej božjo besédo ponížno in hvaležno posluwaj.

Resnica se ne smé nekole zanequevate, naj jo pové kdo tude we takó priprost.

Kdor prav xivi, tuda prav uqi; in kdor prav bere, je bogji posel.

Zvést posel ukodlive requi zamolqi, dobre pové, in se ne izmiuluje.

Gola resniqa je nar bolwa novinja.

Prevesoka pogovora so majhnam ukodlive; perlignena dostakrat golefajo.

Kdor resnine ne govori, nepokoj naredi; kdor ga posluwa, né brez pohujwana duwa.

Praviqen sodnik je vse hvale vréden; terd pa in neusmilen ne zasluxa usmilena.

Radoserden qlovek je sam seba nar bol texavan; xala dostakrat nedolxne, preklina skrevéj mogoqne, in oqitno bogabojeqe in dobre zasmehuje.

2. Kdor je prekanenah besedi, golefá tiste, ktere mu verjamejo; torej ne more veliko perjatlov imeti.

Hudo zamolqata je dobro, resniqo govorita svetó, ponixno délata pametno. Komu kreviqo délata praviqa prepové; vsem ka pridu bita ljubezen

zapovéc; in bliænega ze besédo in ze djanem ke dobremu napelevate, vera uqí.

Umen brez premísleka neq ne storí, in brez potrébe po novínah ne oprawuje; kar ne vé, rad ne perpoveduje, in kar we práv gotovo né, ne poterjuje.

Kdor hoqe ve serne mir ohranite, mu je nar bol molqate; zakaj usta nespametnega so védno odperte in bliz per krége.

Kdor æelí Bogú dopaste, naj vareje serná in jezika, de gnade poboænoste ne zgubí, in tistega, ktere mir lube, ne razkale.

Veliko lépeh besedí mavhe ne napolne, in zgovornost ne posvetí potepúha in qastí lakomneka.

Kakor se kdo postele, takó leæí; (kdor hoqe dœbro iméte, naj dœbro storí).

VII. Postava.

Od bogje tolažbe ve terplenz.

1. „Bog je tistem blig, ktere so žalostnega serzá.“

Nehče né takó popolnama in svet, de be nekole težáv in nadlog ne imel. Če se tedej ve nadlogah in težavnega serzá, se ze Jezusam na kríže. Če se pa spet ve molitve po miloste svetega Duhá potolažen, takrat vstanew s' Kristusam takó rekoč od smerte ig groba, in obhajaw ze Jezusam ve novem živlenje veliko noč ze veselem veselem serzam.

Kadar pa slíwew, de te kdo neperjetno in zoperno besédo reče, takrat se te daje ig Kristusovega kelha píte ke zdravju tvoje duwe.

2. Molče in píj nepregovarjama kelh zvelíčana, in Gospod se bo zate ve živlenze in ve smerte obnawal.

Bog te ne bo pozabil.

Nač né lépwega, kakor ze molča-

nem in potərpłenem strupɛnə jezək opravłivɳu zavɛzatə in Kristusa posnɛmatə, kə je pred Pilatam molɳal, ko mu je bəlo veliko po krəviɳə oɳitanəga. Sej nɛ́sə gorji, kakor je tvoj Bog, kə se je pustil zate tepstə, zasramɛvatə in od ludɷbnəh umorítə.

Ɥlɷvək ne vɛ́, kolɛko dɷbrəga in svɛtəga ima və sebə, ɳe ga nadloge ne skusəjo.

Kristus imá veliko pərjatlov in tovarwev pər mizə; malo pa posnɛmavɳov pər zatajɛvanə.

3. Práv pərjatɛl kriɜɛanəga Kristusa ne bɛɜi pred tərplenem in pred zasramɛvanem od ludɷbnəh, de je tudə və spotikleji kriɜa Kristusu podoben. Zakaj komur je Kristus ɜivlene, nemu je tudə tərpɛ́tə in umrɛ́tə za Kristusa velɛk dobíɳɛk.

Ɥe bol kdo Bogá lubə, mən se smərtə boji, in tolɛkan bol ɜelí razvezan bitə, s' Kristusam srɛɳno ɜi-

vétɛ, in se ʒɛ angelɳɛ vɛɳno veselitɛ.

Blagor duwɛ, ktɛra Jɛʒusa pràv iʒ sɛrɳa lubɛ, iʒ lubɛʒnɛ do vɛɳnega ɳasno ʒanɛɳuje, ʒavolo Jɛʒusa nadloge volno tɛrpí, in ponižɛno pred Jɛʒusa poklɛkne in molɛ, dɛ vɛ ɳɛdnostɛh raste in stanovítna ostane.

VIII. Postava.

Od srɛɳe, imɛ́te dɔbro vést vɛ svɛtem Duhɛ.

1. „Vselej se vɛ Bogɛ veselite."

Veselɛ se ʒɛ dobremɛ, potɛrpɛ hudɔbne, mílvaj žalostne, odpustɛ raʒžalnikam, in mɔlɛ ʒa vse.

Varʒɛ od sebe nerodno žalost, kɛ jɛʒo in sovrawtvo rodí, in príme se sladkega in svɛtega premiwlevana Kristusovega živlena. in tɛrplena, in bow práve potolažɛk najdel ʒopɛr vse žalostɛ in skuwnave.

Sveto ǽivlene je hvale vrédno; mlaǫno pa je sebe in drugem teǽavno.

Dobra vést déla vesele; huda pa grozne boleǫíne.

Skerbe, de zmíram práv ǽivíw, in bow zmíram ve míre.

Hudobíje hudobneh te ne bodo wkodvale, qe se pota praviqneh védno derǽiw.

Sveto ǽivlene imá preseryno vesele in slov zasluǽene hvale per sebe; prazna hvala pa ve usteh hvaleǫa hitro míne.

Bebna perlízhena hvala bol wkodeje, kakor ostra svaritev praviqnega.

2. Poniǽna molitev ve nebesa puhtí, Bogá potolaǽe, milost dobí, in odǽene hudiqeve sleparíje.

Poniǽna spoved zasluǽe odpuuqene; prazne izgovore pa veqe dolg naredé.

Práve kes gréhe izbrisuje, in pridno premiwlevane wtrafenge manwa.

Prazno qenqane gnado poboǽno-

ste zgubla; svete pogovore pa vesele pomnoxejo.

Skerbno varvate poqutkov je povsod potrébno, in potepuha domá zapréte dobro.

Pogostna molitev je močno branílo, in molqeq jezek prebivalqe mirú.

Veliko jih je, de pridno zaqnó; pa le stanovitnost zadobí vénen qastí.

Kristusov jarm je lubezenem sladak, nemarnem texkaven, prevzetnem grenák, pohlevnem lohák, ponixnem drag. Ljubezníve Jezus déla, de je vse lubo in lahkó.

Vlovek po narave le mehkotno rad imá; duhoven vlovek pa táko stude in sovraxe.

Praviqne zató nar bol xaluje, ker vseh pregréwnih nagibov ve sebe ne more zatréte.

Pa zakaj Bog to perpustí? Zató, de se naj vlovek védno ponixuje, in boxje pomoqe neprenehama prose.

3. Kakor se prevzetnek qastí, in

bogatin bogastva veselí, takó imá prave poniænek vesele ve ʒanevevane samega sebe, in ve majhnem blage.

Ɣast in bogastvo bœæjih sluæabnekov je Kristus nebeœke kral. Breʒ Bogá je vsa perjetnost napvna, vse vesele praʒno, vse bogastvo revvena, ker nev ne more naœe duœe nasitete, kakor sam Bog, ke jo je stvaril.

Velika prostost duœe je, nev posvetnega ne æelété.

4. Æivlene pravivnega je, dœbro délate, hudo terpéte, ve vsem Bogá hvalite, in se ʒavol dœbrega nekole ne prevʒete.

Tiste hvale ʒarés Bogá, ktere se níʒkega misle, in vse, karkole dœbrega misle, govorí ale storí, le Bogú ʒvésto perpiœe.

Kedar te tedej nevímerna vast míka, ne pervœle, ampak prenjé s' prerokam poniænо renje: Ne nam, o Gospod, ne nam, ampak svœjimu imenu daj vast.

To je nar vɛɥe ɥlovéɯka premaga, ɥe tisto premaga, kar ga míka; ɥe se lotɛ, kar ga strawɛ, in ɥe pohlɛvno terpí, kar moɥno bolí.

IX. Postava.

Od lépega ɜeivlena poniɜnega ɥlovéka.

1. „Poniɜnem dá Bog svojo milost.“

Vsako djane in vsaka beséda poboɜnega ɥlovéka se mora s' pametno poniɜnostjo perkupitɛ, in vsa neɥimernost vɛ nemar pustitɛ.

Per noviɳeh in mladénɥeh je lapó ɜnamne prehodne popolnamastɛ, ɥe so vɛ vsem ponɨɜnɛ, in ɥe malo govorɛ, sosebno med starɛjwemɛ.

Kdor se né navadel prɛj poslwwatɛ in molɥatɛ, bo teɜko kedaj med uɥene in modre wtét. Ɜatorej je tolɛko bedakov, kɛr je nih djane vɛ napáko.

Hitro slwwatɛ, pogostem molitɛ, poboɜno premiwlevatɛ, pridno délatɛ, skerbno se uɥite, postopana se ogiba-

te, samoto lubite, to déla bogoslužnega človéka in mirno serce.

Ve bukvah stvarjena se bere, de je Bog na Abelnov dar pogledal, na Kajnov pa ne. Zakaj? Zató, ker je bil Abel nedolžen in ponižen, Kajn pa nevoljlev in hudoben. Bode tedej Abel ve poterplene težavnega, in ne prepíraj se s' Kajnam, de mirú in dobrega imena ne zgubiš.

Bolne te je svojo réč zgubite, kakor Bogá razžalite, bližnega poklodrete in lubezen prelomite.

2. Če hočeš nebeško bogastvo zadobite, verze od sebe svétovo težo. Če hočeš večno čast imét, zaničuj menljivo čast. Če želíš ve mire živét, varuj se prileke prepíra in kalí jeze. Če bo rad ve nebeseh velek bil, bode majhen na svéte.

Ne praviče se per ljudéh; zakaj nih hvala je prazna, če te huda vést toži.

Predrzne in besédne, obá sta

svárlíva, kər se obá qez pravo miro pregrawətà.

Veliko junakov je omagalo, kər so se preveq upalə; in veliko slabeh je moq zadobilo, kər so və Bogá upalə, in ga pomoqə prosílə.

Ponixən in kroták je vsəm lub; terdəmu pa in rexavnəmu se blixətə boje.

Poterpexlívə in molqəqə premaga svoje zopernəke zə lubezníνo postréxebo; in sə mnoxə perjatle, kdor drugəm rad postréxe, in stiskane milúje. Kdor pa, ko je tréba, molqate ne zná, sə sramote naprave per mnozəh.

3. Umən in zurjen je, kdor zna sam sebe dobrəga naredite, in se s' qednostmə perkupite. Tistə je moqán, ktərə se pregréhe terdno branə. Tistə je velək gospod, ktərə qez svoje hudobno poxtelenje gospoduje. Junawk in dobro orožjen voják je, kdor svoje teló zə orožjem zderžbe premagúje.

Vréden je angelske druxbe ven besah, kdor tukej na svéte nedolxen xiví.

Ɣist ɥlovek je boxji perjatel, in angelɲov tovarш, devíɲ xlahtnek, in svetnikov junaшk roják.

Ponixen in ɣist uxuga hudiga, in je strah neɣistem.

Velek vikwe je, kdor sam sebe bogabojeɣe vede, in lép iggled podlox nem daje.

Tiste je hvale dobreh vréden kterе je nih ɥednost posnemavenj véden.

Tiste je xlahten in plemenit, kterega ɥednost oplemení.

Lép ɥlovek je tiste, kterе je od gréha ɣist. Hudoben pa je, kterе se od zunе liшpa, ve serɲe pa ɣerní.

Tiste bogatin je sreɣen, kterе je gnade boxje poln, in nobene ɣasti ne xelí. Tiste pa je neuman in nespameten, kterе wkodlíve reɣí lube, in zvelíɣane duwe ve némar pustí.

Nebeшka modrost je, veqneh reqí iskate, vse qasne pa zaneqevate.

Moder je, kdor od postáv oqakov ne odstope, in nauk vere zvesto hrane in po nem жiví. Lubezen do Bogá in do negoveh zapoved, to je qastitleva modrost.

Kdor se жelí od tebe ve qem poduqite, uqe ga poniжenoste, in mu bode ve né sam izgled.

Resniqno poniжne se ne zna napuhevate, ampak hvalo zanequje, se zaneqevan bite veselí, in rad raзжalníku odpustí.

X. Postava.

Od nestanovitnoste qlovéшkega serqá.

1. „Kdor ve mene ostane, in jez ve nem, on veliko sadú rodí."

Mnoge in nestanovitne so qlovéшke misle in жele; pa prazne in neqiste vse, ktere néso od Bogá.

O prelakomno in nekole síto ql- ve
véwko serqe! kakó hudó in grenkó j bo
záte zapustite svojiga Bogá! Yam
mislew tolekan nepotrébneh reqí, k ste
te nikdar ne morejo popolnama uto- dob
laxíte in nasitate?

Kaj te je tedej storíte? kam se o- qa
bernite, de te bo pràv? qe

Sam ve se se hitro verne; pre-
glej, kaj se pregréwil, in skerbe po- zm
boljrate, kar se opustil. Perprave Bo-
gú ve prebivaluje svoje serqe, varej se Kr
silneh misel in zunaneh skerbí, de te in
svete Duh ze veselem napolne.

2. Ktere se po zunaneh reqéh ra-
de razgube, porédkem poboljwajo svo-
je serqe. Kar se od zunej lepó svéte, bi
vse míne. or
re
va

Oqí se nekole ne nagledajo in
uwesa nekole ne nasliwajo; in qe se g
ve stvarnekovo qast vse ne oberne, je d
vse, kar se vide, neqimerno. k

Torej poje svete David Bogú na qi-
tre rekoq: Razveselil se me Bog, k

ve svǿjih stvarćh; veselil se bom dćl tvǿjih rok.

Ve stvarćh né nobene stanovítnoste; ampak le ve Boge nar vikwe dobrote.

Bode terden ve resninje, in resninja te bo rewila od vse leæí in kravinje, in od tvǿje zmiwlene stanovitnoste.

Vse, karkole se kdo od bliænega zmisle, se bo opravlívnu vtćpalo.

Kristus je resninja; kdor tedej za Kristusam hode, je perjatel resninje, in vsake ydnoste.

Kdor zavol kakega yasnega dobiyka, ale zavol yastí resninjo zapustí, on zgubí vero in lépo krepóst. Bog je resninja, in ne perpustí, de be leænivenj dolgo skrit bil.

Hudǿbne zamore le nćkaj yasa legate; zadnev pa resninja po sile na dan pride, in laæ se leænivinju, prej ko je mislel, ve sramǿto vtćpa.

Ne misle in ne æele nev, zrazen kar je pràv in Bogú vwev; zakaj to

so qednoste , in dobre ve bogjo qast storjene déla.

3. Kdor resniqo govorí , in hudobíjo sovraxe , on bo velek ve nebeukem kralestve. Kdor pa hudobno déla in resniqo sovraxe , bo veqno jeqo terpel.

Derxe se resniqe in ljubezne , in bou Bogú , angelqam in ljudém dopadlev.

Ne boj se. Hudoben zamore kej qasnega vzéte ; Bog pa poverne jim , ktere volno terpe , veliko veq in veqno.

Qe hoqeu mir in dobro vést ohranite , bode ponixen , poterpexlev in pokorn. Zakaj né ga tebe hujuega sovraxneka , kakor ti sam sebe , qe se zelo razserdíu.

Qe svoje lastne slaboste skerbno premisleu , te druzeh djana ne bo veliko már.

XI. Postava.

Od zaupana ve Bogá ve stiske in britkoste.

1. »Zaúpaj ve Bogá, in dœbro délaj."

Nehqe se qasnega blagá neq'merno ne vesele; nehqe se na svœje perjatle in znanqe preveq ne zanawaj, ker vse je na svéte negotovo in nevarno; kdor pa ve Bogá zaúpa, in ve potrébe van kliqe, ne bo zapuqen, bode ve kterekole britkoste.

Velek mir imá, kdor dœbro déla in prav govorí, kdor nekomur ne wkodeje, in se vsake napqne misle in ærele vareje.

Zapre dure svœje hiwe, in bow ve mire.

Kdor vsakdan ve serqe hudiqevem pwinam ve brán kej dœbrega ne sklépa, grœzno lahko grewí.

2. Veliko jih neha molite in se branite, qe se jim po sreqe ne sníde.

Pa qednost se ne zadobí brez truda in boja, in se ne ohrane brez skerbí.

Postopáq in prewirnek se boji ostroste in dóma, kakor teq mréxe.

Ne obupaj, ako imaw hude skuwnave, ale ako te ostro svare; ako te zasmehujejo, zasramujejo in zanequjejo; ampak misle, de zanequan in strahuvan bite po praviqe zasluxew, ker se hudoben. Terpe volno, in reqe ze zaupanem: Dobro me je, de me ponixaw, o Bog! de se tvojih praviq uqím.

Ve skuwnavah in britkostih se qlovek uqí, kakó potrében mu je Bog, zavol svoje slaboste in zavol gréhov velikoste.

Nespametan in nezvést hlapeq je, ktere ze blagam svojiga Gospoda baha, in druge zanequje.

3. Kdor svojiga blixenega zanequje, in se gorjiga déla, on xele Bogá in vse boxje svetníke.

Od tod izvírajo narbol nawe po-

mote, ker poniżne nésmo, in na svoje gréhe ne gledamo, ktere bi bilo vender védno tréba pred oymí iméte in objokovate.

Vsak je sam sebi zadoste tekaven. Kaj se te je tedej tréba ve ptuje reyí vtikate, in se veq nakladate, kakor neste zamorew?

Bog zató perpustí, de qlovek qase oqitno ve gréh pade, ale pa, de se zmote, ale kàj zamudí, de se osramoten pred druzemi bol poniżka, se usmilene iméte uyí, zmotenemu na pomoq pride, in po svoji lastni wkodi spametvan sam per sebi reqe: Qlovek je on, ne angel; kakorwna se je mene, taka se je tudi nemu permerila; bratje smo. Jez sem hudo, on pa je morebite dobro mislil. Le sam Bog se nikdar ne zmoti, in nikdar ne grewí.

Zakaj se svojimu bliżnemu posmehújew, qe ve gréh pade? Ako

stojíw, varej, de ne padew. Posmehúj se sam seba.

Oqitno osramotene dostekrat pogasí xele do prazne qasti.

XII. Postava.

Od moqí molitve, in od prida svetega brana.

1. „Molite neprenehama." Zakaj?

Zató, ker so povsod britkosta in skuwnave, povsod zadérge in hudiqevo zalezevane.

Malokedàj se kàj dobrega sliwe; od vseh strani vstajajo vojske; od znotrej strah, od zunej boj.

Né ga dneva brez terplena, ne ure brez smertnega strahú.

Po praviqne boxji sodbe so vojske in poxíge zavol qlovéwkeh pregréh, in pa de izvolene s' wibo pergana nebes iskate.

Zatorej je stanovitna molitev silno

potrébna zopar vse svétove nevarnosta, kakor cerkévna oprava zopar stréle sovražnekove.

Kdor ne mola, se tuda ne vojskúje; in kdor se ne vojskúje in ne brane, je kmale premagan, in krono zgubí.

Pa kdo zamore zmirej molita invojskavata se? —

Tista vse zamore, ktera va Bogá kliqe, in van zaúpa. Zakaj bliz je Gospod vsem, ktera va resniqa van kliqejo. Če ne morew zmirej ze besédo kliqata, mola va duha in va misleh, mola va cerkev in va svetem naména.

Sveta vola zmirej dobro délata in va vseh reqéh Bogú sluzita, je védno darevanje na altarji serqá; ker tista védno mola, ktera védno dobro déla.

Kdor se svojih gréhov kesá, in po dobrem zdihuje, ne jéna molita.

Reqa s' svetem Davidam va psalma: Gospod! pred teboj so vse

mœje ꙗcelɛ, in mœji ʒdihleji tɛ néso neʒnanɛ.

2. Silno dœbro je posluꙋatɛ bœꙗjo besédo alɛ pa bratɛ jo, de se ʒbere serɥɛ po mnoʒeh reɥéh raʒgubleno, in od kake strastɛ obteꙗéno. Brane kaꙗe pravɛ pot ꙗivlena, lépɛ ʒgledje kɛ posnemanu opomínajo, molitev papomoɥ kɛ tému dobí.

Dœbro je brane od Bogá, bolꙋɛ molitev vɛ Bogá, nar bolꙋɛ pa molitev ʒavol Bogá.

Blagor mu, kdor vse svœje govorjene in djane vɛ bœꙗjo ɥast obraɥa, vɛ kœnerɥ ʒvelíɥana, de bo Bog vse vɛ vsem, in ɥeʒ vse vɛɥno ɥeꙋɥen in hvalen.

3. Kakó se more kdo bogosluꙗɛn imenovatɛ, alɛ med poboꙗne utéte, ɥe ga bol veselí nepotrébno ɥenɥatɛ, kakor pa bratɛ in molitɛ?

Kdor praʒne reɥí rad posluꙋa, alɛ pa preꙋirno govorí, svœjo duꙋo vɛ rɥéno prodaja.

Ve vsake britkoste in skuunave pertenje ke molitve, ve nar varnejše zavétje duše, ter proše boxje pomoje. Ue prej, bolše je; ue pozhnej, slabše je. Ue bol pogosto, bol je ke pridu; ue bol iz serca, bol je vuzi Bogú.

Lubezníve in milosteve Bog hoje prowen bite, in nas uuí, za kaj de je tréba prosíte, in nas obéta uslíwate rekoj: Prosíte, in se vam bo dalo. Opomína ze besédo, kaxe ze zgleda, xuga s' wibo, vabe ze darmí, strahúje ze nesrezjame, in razveseluje s' srezjame; in takó je od jutra do vezera en dan.

Dostekrat da tude Bog ve serce obzutite sladkost svoje lubezne tistem, ktere poboxno molejo, na skrivnem ostanejo in rade molze; kar tistem, ktere rade zenjajo, in vnej postopao, ne dá.

4. Kdor hoje lépe novine sliwate, naj posluša Kristusa od boxjiga kralestva, od prihodne sodbe, od ne-

bɛwkɛga Jeruʒalema, od vɛrst in trum angelɳov, od ʒvelíɳana nebeuʃanov, od slave in veliɳastva iʒvolenɛh, od plaɳila svetnikov od vékomɛ do vékomɛ veselɛh govoritɛ. Naj posluwa preroke Kristusove skrivnostɛ prerokɛvatɛ in gréwnɛkam pogublene ɜɛugatɛ. Naj posluwa apostɛlne in evangeliste djane in ɳudeɜɛe Kristusove oɳitno ozнanɛvatɛ. Naj posluwa uɳenike lɛpó pridgvatɛ, tɛmne rɛɳí razkladatɛ, ɜɛivlene vɛ djanɛ lɛpwatɛ, krivovɛrstva in ʒmotɛ razdévatɛ.

Naj ohranɛ vsak, kolɛkor hoɳe, in kolɛkor mu je tréba; naj ne ʒanɛɳuje priprostɛh rɛɳí, in ne graja vɛsɷɳɛh, ktɛrɛh ʒapopastɛ ne more. Ʒakaj neumno je obrekɛváte modre, in hudɷbno soditɛ bɷɜɛje in svɛte.

5. Skɛrbɛ poprɛj ponisɛno uɳitɛ se, in male rɛɳí spolnɛvatɛ, in Bog tɛ bo dal vɛɳɛ, (ɳe bo tréba) prɛj umétɛ. Ʒakaj pisano je: K d o r d o b r o v é, p a n e s t o r í, i m a g r é h.

Kdor veliko vé in bere, gre prazen in lajen od polneh gostí, je ne storí, kar vé in se nauji.

Kdor porédkem mola, in malo déla, bo dolgo merzel in reven ostal.

Kdor se od hudobíje prepíra, in se je ne vareje, séje dobro séme med terne.

Tista imá malo dobitka od veliko besedí, ktera se per molitve ne serze hudobne misle ne brane.

Blagor duve, ktera se vsake nejistoste, ke se ji ponúja, skerbno vareje, in ve serze na skrivnem nobene reji ne terpí, ktera be boxje oji ojitno razkalíla.

Ponizna spoved gréhov je jiwene vseh hudobij ve poniznem in skesanem serze pred Bogam.

6. Poboxne ima vesele do molitve, radoúzne do bukev, zurjen do urnoste, prevzetnek do jastí, ponizne do zanejevana, bogatin do lastnin;

skopeæ do dnarjev, berauq do darú, poæréwnek do jedí in pejaqe, tréznek do tréznoste, postopauq do qenqana, moder do modroste, dober meneh do postave svojiga reda; ale po vsem tém osreqe in razveseluje serne le boæja lubezen in dobra vést.

Qe hoqew prehudobne sovraænike svoje duwe premagate, béæe, molqe, mirúj, mole, poste se, uqe se, in délaj.

Svet qlovek misle svete reqí, govorí resniqo, déla, kar je prav, zanequje qasno, in imá veqno zvelíqane pred oqmí.

Poniæne posluwa rad svet, umne se vareje nevarnoste, krotak terpí volno zopernoste, pridne ne zamudí svojih dolænost.

Kdor se majhneh gréhov ne vareje, pade ve qedale veqe.

7. Kdor je zjutre lén, se malokedaj zveqer vname.

Kdor lenobo od sebe odprave in

rad délo va roke vzame, sa vesele in veliko qast zadobí, qe par ludéh nè, vsaj gotovo par Boga, kar je we veliko bolwa in veq vrédno. Zakaj Bog je plaqilo vsega dobrega parzadevana, vsega truda in terplena, in veqna krona svetníkam.

Postopáq se nekola ne naqenqá; bogabojeq pa se tuda parpuqenega vesela (qasa) zderæí.

Tista terdno stojí, in po pravem pota hoda, ktera je va ponizenosta vterjen, in vse posvetne qastí po naq qení.

Tista je popolnama moder, in modro ravná, ktera le Bogú dopasta zelí, pred zunanema raqmí bezí, znotranah iqe, po nebeshah hrepení, vse qasno studa, sam sebe zanequje, in boqo lubezen védno rajwa kakor vse qasno blagó imá.

XIII. Postava.

Hvala lubezne in nezega sadú.

1. »Vse svoje déla ve lubezne délajte."

Prelépa ednost je lubezen; deleč presežе vse druge, tude uzenoste in darove.

Ona ima Bogá, in zdruжe angelje ze ludmí, in zlovéške otroke boжje otroke in perjatle svetníkov naredí.

Ona je naredíla, de je Kristus iz devíne rojen in zleiat na kriж perbit bil.

Ona duvo od gréha íste, in jo nakviuko povzdigne Bogá lubit iz vsega serca, iz vseh žel in iz vse pamete, in jo napolne in vname s' prezudno perjetnostjo.

Ona déla iz grévnekov praviзne, iz suженov otroke, iz sovraженekov perjatle, iz ptujzov domaze, iz nezнanzov znanje, iz nestanovitneh stano-

vitne; iz prevzetneh poniżne, iz poredneh pohlevne, iz léneh pridne, iz żalostneh vesele, iz lakomneh radodarne, iz posvetneh nebeżwke, iz neumneh modre.

Vse to déla lubezen, od svetega Duhá, ke smo ga iz nebes prejele, vernem ve serńe vlita.

Ona imá tolekwne perute, de se żnime verh Kerubov in Serafov, in verh vseh verst angelńov povzdigne. Nar vikwe zdruże ze nar manwem; gre po sréde; se verne ke nar vikwemu; vse veliko zedine; vse in vsańega razveselí, ktere sami sebe neńimerno ne povikwujejo, ampak se iz lubezne bożje zapuste.

Lubezen obsżże nebó in zemlo, morje in deżżele, in ve vsem, kar ve stvaréh vide in sliwe, stvarneka hvale in ńastí. Ker né nek takó majhnega ale zaneklivega ve stvaréh, de be se ve nih dobrota bożja, mojstrova roka, stvarneka mogoćnost, narednika

modróst, in Gospoda previdnost, ka vse popolnama prav obraya, ne razodeva la.

To premišlevanje narèja poboxno duwo, de Bogá hvale, ga vselej in povsod yastí, de uka in se veselí.

S' tém se serne vnema, in se taja kakor osk ve ogne, de ne pozná več ne kraja ne konna, ampak gorí nakviwko, in vse nebèwke luče presèxe, in perpuhtí do tistega, ktèrega samega lube, do stvarneka vseh reyí, do Gospoda vseh stvarí, de ve nem neizreyeno vesele vxiva, in ve pokoji poyíva.

2. O kako perjètno in dobro mu je, komur je dano Bogá derxate se, in ga na skrivnem vxivate! O ko be jez mogel le nekoleko okusete, kar angelne oyitno vxivajo in veyno imajo!

Ale pojdemo spet nazaj ve xivlene, kakor je, in bojujmo se junawko zoper vsakdane skuwnave s' svèto lu-

begnejo; zakaj velikrat pride po veselje jok, po tolaxbe xalost, po smézhe plakane, po mire in pokoji vojska in britkost, in po velike tolaxbe veliko zapuxjene, ale pa huda skuxnava, ale rana na xivote, ale nadlega od ludí, ale zguba perjatlov, ale truma sovraxnekov, ale pamete omota, ale od majhnih zasmézhevane, ale od odrajenih zmerjane, ale od vikuzh ostro svarjene.

Vse to se pergodí, de be se ponixala prevzetnost nawega serzá; de be s' slabeme, potertеme in s' skuxaneme poterplene iméle.

Ne zaúpajmo tedej samí ve se, in ne modrujmo prevsoko, in ne iujimo svojiga dobiuka; ampak ve vsem se ponixajmo, in bodemo podloxne Bogú, in vsakemu ulovéku zavol Bogá ve prave ludezne.

Iz ludezne je perwel Bog na svét; iz ludezne je ulovéka ve nebesa nazaj perpelal.

Iz lubezne je perwel Kristus ke gréwnemu vlovéku; iz lubezne in po sramote kriжa se je vernil ve nebesa na Ovetovo desnijo, in je vlovéka tolekan povelival.

3. Lubezen nekole ne praznúje, ampak velike in vesoke reyí déla, in se tude rada ke ponizenem in zanevanem ponizжa.

Imenitne reyí pridno storí; pa tude zapovédane zanevlíve iz pokoryene rada oprave.

Ne stude se ji rán bolnikov dotaknite se, jim nog umivate, jim postilate, oblécko ovedete in nesnage pobrisate. Zopernoste volno terpí in se zasramevana veselí.

4. Kakor ogen derva sexge, takó lubezen pregréhe zamorí.

S' kesam serne ovista, ve spovéde ga umíje, ze molitvejo ga obriwe, se svetem branem razsvetlí, s' poboжenem premiwlevanem vname, ve skrivne

samoꙋtꙋ ʒbere, in vꙋ goreꙗꙋ lubꙗʒnꙋ duꙋo ʒꙋ Bogam sklꙗne.

Lubꙗʒen vnꙗma ꙗlovéꙋka jeʒek, Bogá ꙗastitꙋ; rokꙗ, délatꙋ; nogꙗ, hoditꙋ; oꙗí, gleꙗdatꙋ; spomin, pomnꙋtꙋ; ʒunane ude, mu sluxꙗitꙋ; in ʒnotrane darove, Bogá ꙗeʒ vse, karkolꙋ je vꙋ nebꙗseh in na ʒemlꙋ, lubitꙋ.

Lubꙗʒen iʒbriꙋe vꙋ ponixꙗne duꙋe storjen gréh, obvareje vꙋ perhodno, poduꙗa vꙋ sedanem, réꙋe od veliko dvomov; prepoveduje radovédnost, odtergúje nepotrébnost, odvraꙗa neꙗimernost, svarí lexí, sovraxꙗe nesramnost, polajꙋa ostrost, raʒsvetluje temó; molꙗꙗemu premiꙋlavanꙗu raʒodéva nebꙗꙋke skrivnostꙋ, in ʒverstuje ꙗlovéka od ʒnotrej in od ʒunej.

Lubꙗʒen je svꙗta vola vꙋ bogabojꙗꙗem sernꙋ, ke ne nꙗha prav délatꙋ, deseravno ji ꙗasꙋ slabost alꙋ potréba ne dà takó dobro délatꙋ, kakor xelí.

5. O srꙗꙗno je ꙗisto sernꙋ, ktꙗ-

remu je Bog vse, in kteremu brez Bogá nevq perjetnega in drazega né, ampak se mu brez Bogá vse grenko in zoperno zdí.

Tanega hoqe Bog, in tanega lube, ktere sam sebe in vse iz lubezne do nega zanequje in zapustí, ktere se junawko bojuje, in svoje serne qisto ohrane.

Qista duwa, ktera na svéte nevq dobiqka in qastí ne želí, gre hitro in prostó ke Bogu, in se verh vseh stvarí na svéte povzdigne.

Kristusova lubezen odklene ve vsem qlovéka od svetá, vse teshe polajwa, in se vse, karkole Bogú dopade, zvestó spolnevate perzadéva. S' Kristusam tedej mole rekoq: Oqe! ne moja, ampak tvoja vola naj se vselej in povsod zgodí. Amen.

XIV. Postava.

Od qutja in déla zoper skuwnave.

1. » Ustavete se hudiqu, in bo béxal od vas."

Kjer kole je dober qlovek ve svetem opravile, naj mole ale premiwluje, naj se uqí, piwe (ale déla), onde so tude sveta angelqe vesele; pa onde so tude hudiqe, ke ga skuwajo in motejo.

Kedar zaqnew molite, takrat bexe hudiqe kakor pred ognem svetega Duhá; kedar se pa ve prazne pogovore podaw, se naglo vernejo, in nemarne beséde naréjajo.

Ko pa dober vikwe kej tanega najde, kmale vse kvantaqe razpodí, in postopaqe in dobreh dél zamúdneke posvarí.

Ostane tedej ve molqane, in misle kej od Bogá ve svoj potolaxek, in bow

réwen od studave dwbreh délah, qe va zayetem dobrem stanovíten ostanew.

2. Bode ve majhnem zvést, in bow deset tavxent talentov za nebésa zasluxil.

Ne praznuj skrevé, in ne kvantaj oqitno, in bo béxal hudiq premagan od molqeqega; ker se délavneh in molqeqeh boji, qe rade molejo in svete reqí premiwlujejo.

Kjer kole se, bode sam ale per ludéh, se moraw vojskevate, moraw qute in molite zoper telesne in duhovne skuwnáve.

Vojskúj se junawko, mole preseryno, délaj pridno, uqe se stanovitno, molqe rad, in terpe volnó.

Zaupaj ve Bogá védno, bode ve kakorwne kole britkoste in texáve.

Kdor je vselej in povsod perpravlen volnó terpéte, bo xe tukej veliko mirú imel, bo zoperneke premagal, ve nebesah pa tolekan lépwe

in qastitlevwe krono ze izvolenеme zadobil.

XV. Postava.

Od poterplena ze druzeme.

1. „Eden druzega butaro nosíte.“ Ker smo vse eno teló ve Kristuse, se moramo torej vse med seboj po bratovsko lubite ve zavezge mirú, in ve dobrem vse ene misle bite.

Vse smo udje Kristusove, prerojene ve svetem kerste po gnade svetega Duhá, odréwene s' terplenem Kristusovem, in omite ze negovo kervajo; poœivlene s' Kristusovem telesam, poduqene s' Kristusovem naukam, poterjene ze negoveme qudeœe, in ze negoveme izgleda ke dobremu napelevánе.

Zakaj tedej eden druzemu wkodejete?

Bratje mœji! kdor koga ze' besédo

ale ze djanem zcale, on Kristusa razcale. Kristus se bo mavzeval, Kristus bo utrafeval, ze se berce ne poboljav.

Enega Bogá Oyeta imamo vse ve nebesah; vse smo tukej ve Kristusa bratje med seboj, naj bo kdo iz ktere deszele, ale iz ktere zega kraja hoye; naj bo iz imenitnega ale neimenitnega rodú.

En Bog nas je vse stvaril, en Bog nas vse sciví in ohrane, in eden nas je ke enemu konnju, ke zvelíyanu poklinal, in nas we védno kliye, od zunej ze glasam (s' svojo besédo), od znotrej ze omeyenem; sam sebe je ve veyro plaqilo oblubil ga gledate vprigo angelnov, ve edinem zveliyane ze vseme nebeszyane.

Ye smo tedej od Bogá vse enako poklíyane, vse po ene néne odkuplene, in vse od enega duhá oscivlene, se moramo vse med seboj lubite, in eden drugem sluscite.

Če želemo Kristusu dopasti, moramo zavol Kristusa eden druzega težo nositi, in iz ljubezne eden za druzega moliti; ker takó je Bog ve nas, in mí ve nem.

Karkole tedej nad svojim bližnem nepopolnama ale nerodnega zaglédamo ale sliшamo, moramo pohlevno ve dobro izlagati, kakor tudi mí želémo, de bi se nam storilo.

2. O ljubi brat! prenaшaj, in te bojo prenaшali; izgovarjaj, in te bodo izgovarjali; pomiluj gréшneke, in te bodo pomilovali; tolaži žalostne, in te bodo vesele tolažili; podaj roko padavnju, in bo tudi Bog tebi svojo rokó podal. Kakor tí zi druzemi délaш, tak bodo druzi s' teboj po boži pravici sodbi in kazni.

Ne ljudi se, in ne bodi nejevoljen, če slab ljovek na svéti pade; sej je we angel ve nebesih padel, in Adam ve raji premagan od malo sadú.

Dostekrat je nelo majhna réч, ka чlovéku va serna silno velike in hude skuunave naredí, ala pa tuda nadlego od druzah terpí. To Bog po svoji pravina perpustí, de pràv spoznaj, kako malo bou mogel (brez boжje pomoча) velike skuunave premagata, ka we majhnah ne morew.

3. Boda dober skuuanemu bratu, in mola za stiskanega, kakor za se.

Tvoja sreча je tuda moja sreча, чe me lubew; in tvoja nesreча je tuda moja nesreча, чe me milejew.

Vsa smo slaba ludje; zatorej smo dolжní eden za druzega iz lubezne molita.

Nobeden ne more drugemu slaboste oчitata, чe se sam ne pobolwa; zakaj чe kriven krivna zanevuje, je kakor ba slépen slépna, gluuen gluuna, bedak bedaka zanevaval.

Varej se od koga, ktera tebe né izroчen, kej hudega govorita; temuч

na sɛ bol glɛj, in svœje napake popravlaj.

Ye prav mislew, in svœjiga bliжnega pobolwate ɛeliw, zayne sam per sebe, in pœtlej poskuwaj per druzeh; pa ne s' hudem, ampak pohlevno in pametno.

Ye me rés in po bratovsko lubew, imej poterplene ze menoj, kakor saboj, in mœle záme.

Kdor druge svarí, in zane ne mole, in ɛnime usmilena néma, je neusmilen sovraжnek, zopern besedaч, ne dober zdravnik.

Kdor za druge kakor zase mole, déla dvojno dœbro délo.

Ye ima kdo veч dœbre bratovske lubezne, rajwe mole za druzega, de be se bol popolnama pobolwal, in oчí slabeh ne pohujwal. Zatorej tolekan bol ɛaluje, ye posluwate noye, in ye je nejevolen, kedar ga svarí.

Vsak je svojimu bliznemu ale lepodiwcyа roxa, ale pa bodeq tern.

XVI. Postava.

Od lubezne Kristusove, in od sovrawtva svetá.

1. „Ostaníte ve moji lubezne."

Kristusov glas je perjeten sliwate, in zveliqaven vsem, ktere so mu pokorne.

Kristusova lubezen je vesele serqu, ràj duwe, odprave svét, uxuga hudiqa, zapre pekel, in odpre nebó.

Lubezen Kristusa in svetá ste se nasprote, in nemate neq skup, in ne morate vkupej prebivate.

Lubezen do Kristusa je Elíjev voz, ke pelá ve nebó; posvetna lubezen pa je hudiqev vozník, ke vléqe ve pekel.

Kdor sam sebe lube, sam sebe wkodeje; kdor pa svét zaneqúje, nebesa dobí.

Perliznene beséde laxnivega perjatla so nevárnewe, kakor ostra svarítev praviqnega moxá.

Kdor misle golefate, se zmisle laxí; serne praviqnega pa resniqo govorí.

Kdor drugem wkodva, ne bo brez wkode.

Bog, Gospod in spoznevavelj vseh reyí ne pustí dolgo svoje ovqine blekétate in ve zmotah bite, ampak jo ale s' wibo tepe in ke sebe zove; ale jo pa ze milostevem poglédam ke spoznanu samega sebe perpelá.

2. Kjer je mir in perjazna edinost, onde je Bog in vse dóbro; kjer je pa krég in razkol, onde je hudiq in vse hudo.

Kjer je ponixnost, onde je modrost; kjer je pa prevzétnost, onde je zaqétek vse hudobije.

Premagaj napeh, in bow velek mir dobil.

Kjer so ludе besédе, onde se rane perserqna lubezen.

Kjer je samota in tihota, onde je pokoj poboxnam.

Kjer délajo in po postavah xive, onde se bolvajo bogobojeqe ludje.

Kjer je smèh in razujzdanost, od ondot bexí poboxnost.

Postopaq in besedaq je malokedàj skesan, in malokedàj brez gréha.

Kjer je urna pokorqena, onde je vesela vést.

Kjer je dolgo qenqane, onde je déla zamúda.

Kjer samí sebe iqejo, onde lubezen mína.

Kjer Kristusov nauk xiví, onde se zveliqane duwe godí.

Kjer je bratovska perjaznost, onde je sladko vesele.

Kjer se srédnoste derxe, onde qednost edinoste dolgo terpí.

Kjer blixnega po pamete svare, onde se ne smé nobeden po praviqe

potoxite, in nad vikuega nejevolen bite. Zatorej je nékdo djal: Store vse po pomete; pamet je nar lépue qednost.

Kjer je poterpexlívost, onde je velíka premaga sovraxneka; kjer pa krégu dure odpró, ve tiste hiue kmale mirú ne bo.

Zapre ustne dure, in premísle besédo, préden jo govoríu.

Kjer je vera in resninja, onde je stanoviten mir.

Kjer je golufíja in hudobija, onde je neumno zmiulevane in slépo modrevane.

Kjer je ludezen, onde je svete Duh; kjer je pa kolekej nezauplevoste, onde je pogostem jeza.

Kjer je resninje spoznane, onde ima ravno serne vesele.

Kjer je lexí perpovedevane, onde je dostekrat perjatla golufane.

Kjer je ponixno gréha spoznane, onde se zadobí lahko odpuuene.

Kjer natorne modroste manka, onde se je tolekan bol Bogú izroqite tréba.

Kdorkole iz hudobije krevinjo naklépa, bo nesrejen konenj imel.

Kdor zmire prav déla in se potrpéte perpravla, imá veliko mirú.

Gorjè hudobnemu hudodélneku in lexnívemu svétneku (hinavnu); ker nekomur bol ne vkodeje negova hudobija, kakor nemu. Kjer je dvojostranost, onde je nestanovitnost in veliko hudobije.

Blagor priprostemu in resniqno praviqnemu, ker je Bog xenim, ke vse negove déla po pravem pote obraqa.

Kdo bo tistemu rad verjel, kterz mox beséde né? Kdor pa svojo besédo na bolwe obraqa, se nad resninjo ne pregrewí.

3. Perjetno je dobre reqí poslu-wate, we bolwe pa storite.

Narbolwe premoxene je poboljwano xivlene. Sad téga je, grélna

zderžate se, in ve dobrem raste se perzadeváte.

Sad pobožne molitve je zvezga serna ze Bogam ve lubezne svetega Duha.

Tiste mole svetó, ktere vse nevímernoste od sebe odprave.

Kdor ima podobo križanega Jezusa pred ocmí, on hitro vse podobe hudiqeve odpodí.

Nar lépwe misel je duwe, Kristusovega terplena pogosten spomín.

Kdor presvete Jezusove rane vsakdan premiwluje, on rane svoje duwe hladí, qiste in zanelúje.

Kdor vse posvetno kakor blato zaneguje, in qastí ne želí, on qisto serne zadobí, in tolekan lože ve Boge živí.

Tiste Bogá nar bol hvale in qastí, ktere sam sebe globoko ponižuje, in svoje gréhe skerbno premiwluje, obžaluje in objokuje.

Velik krik ve boljih uwesih je

prava æalost serцá iz ust poniænega grćwneka.

4. Karkole dobrega storíw, store ve boжjo цast.

Kdor vse svoje цednoste in vse dobre dćla druzih priprosto in цeló, цisto in radovolno le ve boжjo цast in hvalo obraya, ter vse Bogú, in nez svoji moye ne perpiwe, ampak se vsega znebí in izpraznè, on prevzetnost, nevoцlívost, in neцímerno hvalo s' korenino red izruje in zaduwí. Zakaj tiste pride ob vecno hvalo in цast, ktere je sam sebe, ne pa vecne dobrote Bogá vesel.

Zatorej je presveta devína Maríja za tolekwne prejete dari ve svoji svete pésme veselo prepevala rekoц: Moj duh se ve Boge zvelíцarji mojim veselí. — Če kdo méne, de je kej, ker vender neц né, on sam sebe golefá, prave svete Apostel Pavel, ke je bil ve tretje nebó zamaknen, in se zató né prevzel, am-

pak je vse, karkole je dobrega storil, uqil in pisate dal, zvesto Bogú perpisal rekoq: Iz gnade bože je sem, kar sem.

XVII. Postava.

Od posnemana presvetega Kristusovega zivlena.

1. „Karkole kteremu mojimu narmanjsemu bratu storeté, mene storeté."

Posluwajte besédé, ohraníte skrivnosti, posnemajte izgledé.

Kdor revezu pomaga, on Jezusu rokó podá.

Kdor naloženе teže ave volno nosi, nosi Jezusa križanega na svojih ramah.

Kdor koga žalostnega zi lépo besédo potolaži, on Jezusove usta perjazno kuwúje.

Kdor gréhe druzih obžaluje, in

ʒán odpuuɥena proseꝛ, on Jeʒusove noge umíva in briwe.

Kdor togotneꝛga umirí, on Jeʒusu ve svojim serɥe rahlo postele.

Kdor koga ʒe bolweme jedmí kakor sebe pogostí, on Jeʒusa ʒe lubeʒníveme jedmí in s' sladkem medam gostí.

Kdor boxeje reɥí ʒaɥne premiwleváte, on vpelá Jeʒusa ve svoje serɥe.

Kdor komu svete bukve brate dá, dá Jeʒusu nar bolwega vína pite.

Kdor nemarne beséde govorite brane, on odgana muhe od Jeʒusove miʒe.

Kdor opravlana noɥe posluwate, in nesramne kvantaɥe posvarí, on ɥernega psa od Jeʒusove hiwe s' paleɥo odtépa in podí.

Kdor med jedjo dobro in raʒloxeno bere, on Jeʒusove sogóstneke ʒe nebeuko pijaɥo raʒveselí, in xecjn napojí. Kdor pa slabo bere, jemle perjetnost jedém; in kdor veɥkrat

jenjlá, pert na miȝe Jeȝusove pobraȝdá,

2. Kdor od koga kàj hudega sliwe, in ȝató ȝelo æalúje in ȝdihúje, on svete Jeȝusove rane maæe in obeȝúje.

Kdor lépe iȝglede in njednoste svojiga bliænega perpovedúje, on lépo njvétje Jeȝusu ponúja.

Kdor Jeȝusove beséde poboæno bere ale perpovedúje, on ȝe lepodiweqem kadílam svoje posluwavnje raȝveselúje.

Kdor napake svojiga bliænega perjaȝno poterpí in iȝgovarja, on tude Jeȝusovo usmilene kmale ȝadobí.

Kdor svojiga bliænega sramoto in pohujwane ȝakriva, on Jeȝusove nage ude ȝe oblécko pokríva.

Kdor boæje qude in ponisene Kristusove déla pogostem misle, in sladko premiwlúje, on iȝ Jeȝusoveh ust mléko in med dobíva. Takó je sveta Neæa djala in storíla, ke je tude svojo krí ȝa Jeȝusa prelíla.

Kdor naméstə slabəga alə betɛxnəga bere alə pœje, on pər zibéle Jɛzusove zə angelnə pərjɛtno gode.

Kdor poboxno molə, in se pərjɛtnəh jədí zdərxí, in se vsemu lastnemu odpové, on s' svɛtəmə tréma kralə trí xlahtne darí Jɛzusu dəlí.

Kdor svœjiga blixnəga umíva, in mu obléko ɔpere, on s' svɛtəm Janezam kərstnikam Jɛzusa kəruɣúje.

Kdor se gréhu branə, in svoj xivœt strahuje, on se zə Jɛzusam postə.

Kdor svœjimu blixnəmu svɛto besédo pové, on zə Jɛzusam nebɛwko kralɛstvo ozнanúje.

Kdor za bolne in skuwane zvəsto molə, on zə Jɛzusam Lanarja obiskúje, in zə Maríjo in zə Marto objokúje.

3. Kdor za vɛrne mərtve svɛte mawe darúje, in zane molə, on grɛ zə Jɛzusam kə grœbu Lanarjevəmu, in s' prœwno duwe iz vin milostəvo rɛwúje.

Kdor grɛ zə druzəmə rɛd və

oqíten kràj svɛto brane posluwat, on ʒe Jɛʒusam in ʒe negovɛme uqɛnje jɛ in pijè.

Kdor brane bœxeje beséde ve svœjim serje ohrane, on s' svɛtem Janeʒam apostelnam na perseh Jɛʒusoveh per veqɛrji poqíva.

Kdor ve ʒoperneh reqéh ponixno in hitro boga, on grɛ ʒarés ʒe uqɛnje ʒa Jɛʒusam na olsko goró, kjɛr je bil ʒdán in perjɛt.

Kdor ve britkoste in skuwnave stanovitno in pridno mole, on se ʒe Jɛʒusam ve smertneh texavah ʒoper hudiqa bojúje.

Kdor svœjo volo in termo popolnama ʒapustí, on ʒe Jɛʒusam volo svœjiga nebɛwkega Oqɛta hvalɛxno izpolnúje, in nose xenim krix na Kalvarejo.

Kdor ʒa sovraxneke mole, in svœjim raʒxalnikam rad odpustí, on prose ʒe Jɛʒusam ʒa sovraxneke, de se

nesrecqno ne pogubc, ampak de se ka Bogu spreobernejo in xivc.

Kdor vse posvetno rad zapustí, in za nequ vidnega ne mara, on ze Jczusam na krixe umerje, in se s' Pavlam ve ràj zamakne.

4. Kdor svoje serqc ve qistosta in ve mire ohrane, on Jczusa ve qedno tenqíqo zavije, in ve svojim serqe pokopá.

Kdor ve Jczusove sluxbe do konca ostane, on ze Jczusam ve grobe sladko spí in poqíva.

Kdor xalost svete deviqe Maríje obxalúje, bo tude on od nc in od nenega Sina Jczusa ve svojih britkostih potoláxen.

Kdor vse beséde in déla Jczusove ve serqe premiwlúje in na jezike imá, on mu lepodiwcqe mazila perpravla, ka so xalostno duwo potolaxita pràv dobre.

Kdor se za prejcte dobrote po-

nixno in poboxno hvalexen skazúje, on pride ze Marijo Magdaleno ke Jezusovemu grobu ze lepodiwecqema mazíla.

Kdor se po kese in spovede svojih grêhov terdno pobolwa, on ze Jezusam od smerte grêha vstane.

Kdor lenobo in mlaqnost iz sêrna odprave, on ze Jezusam ve duha veliko noq obhaja, in xnim aleluje veselo ve nerkve poje.

Kdor vse posvetno vesele zanequje, in se nevarnoste vareje, in poboxno xivéte iwje in zadobí, on gre ze Jezusam in ze negoveme uqenje ve zaperto gostinqo na skrivnem loxe Bogú sluxit, svetejwe (qistewe) xivét, in bol popolnama svetega Duha prejèt.

Kdor vse qasno (kar je pregrêwnega) ve némar pustí, in ve premiulevane svetelh in nebewkelh reqí ves gorí, on se povzdigne in gre ze Jezusam ve nebesa.

Blagor duwe, ktera ve Kristuse xiví, in ktere je tude umréte s' Kristusam dobiqek.

Kdor hoqe Kristusu xivéte, mora prej sam sebe umréte.

Kdor hoqe, de be mu Kristus slad.k in perjeten bil, mora prej vsemu qasnemu slovó date.

Texko se je zapustite, zoperno se umréte, pa le takó se zadobí veqno zveliqane, in ve veqnem xivlenje s' Kristusam sreqno kralestvo.

O kedáj bo to, de me bo le Bog vse, in de bom jezván ves zamaknen, in xnim sklénen? Zakaj, dokler né zvésta duwa ze Bogam qestitlevo sklénena, ne more popolnama sreqna bite.

Hode tedej ve svojim xivlenje ve lubezne za Kristusam, po vere in goreqe lubezne, de ga bow vréden gledate od obliqja ve obliqje, ke angelqe razveselúje.

Bogá gledat nas perpele Jezus

Kristus po smerte, ke se za nas vse na kriżu pregrenko smert terpel. Amen.

XVIII. Postava.

Kakó védno Bogá hvalíte.

1. „Negova hvala me je zmirej na jezika.“

O perjetne glas ve úwcseh boga-bojcqeh, pa we perjetnewe pred Bogam in negoveme svetieme angelqe.

Ako be ravno vse orodje pélo, pa ne Bogú ke qaste, be belo vse prazno, in be pobożnega qlovéka ne razveselílo in negoveh żel ne nasítelo.

Če hoqemo, de be hvala Bogú luba in perjetna bela, se mora nemu ke qaste godite in vso neqímernost odloqite. Če je tvoj namén qist, se bow lahko ve pravem serqnem vesele ze Maríjo veselil.

Bogá za negovo neizreqeno dobroto in preveliko vsokost s' qistem

serɲam in ʒe vseme stvarmí red hvalite je perjetno pétje ve nebeseh in na ʒemle.

Perjetno délo je, Bogá védno hvalite, stvarneka nebes in ʒemle lubite, in dajavɲa veɥnega æivlena ɥastite. In ravno to je sveteh angelɲov æivlene, in pa ɥast in velikost, Bogá iʒ vsega serɲa hvalite, in nikdar ne prenehate; in se vender nekole ne naveliɥajo, in ga nekole ʒadoste po vrédnem ne ɥaste.

To délajo tude svetnike ve nebeseh, kjer so od teæe telesa in od ʒaderg hudiɥeveh réwene, pred vseme negoveme skuwnavame ve ʒavétji in ʒe Bogam ve popolnama lubeʒne sklénene, in veɥno vesele in neiʒreɥeno ʒveliɥane væivajo.

Réwene ʒdej presladko pomnejo, ve kolekwneh britkosteh in nadlogah so beli, in kolekwnem nevarnostem in skuwnavam téga revnega æivlena so odwle.

Vas jok se jim je va veselo pétje spreménil, in ostre wibe va polépwane nebeswke qastí.

O kakó srečna je tista deželа, ka je mir va né, in žaloste né veq, ampak vse perjetno, zgol hvalene Boga in veselo pétje!

Hvale tedej tuda tí, verna duwa Gospoda nebes, hvale Sijon svojiga Bogá ne we réwena od teže mesá.

Kliqe modroste ob ure boja, de ta na desnem in na lévem pomaga s' svetema angelqa bojejima.

Prose, de te síle hudiqeve ne premagajo, de te slaste tvojiga telesa ne ustrahujejo in ne poderejo, in ostroste tvojiga stanú ne zmagajo, ala pa telesne dela ne potarejo.

Vzeme na se iz lubezne do Kristusa križa teško, de se ta odpró vrata va nebeswko kralestvo. Kaj qew veq?

Kralieva pot ka Kristusu je, svojo volo zatajeváta, slaboste potarpéta, in telesne lahkote ne iskata.

Za majhno délo bow imel gotovo vɛyne mir, in za nízek in zaneyevan stan vɛyno yast.

Hvale tedej védno Bogá ve sreye in nesreye, ker se takó lahko veliko zasluxew, ye se ve boxjo volo popolnama izroyiw.

Karkole te od zunej ale od znotrej texkega sreya, prejme poboxno in hvalexno iz rok predobrotlevega stvarneka, ke za nas vse velike in majhne skerbí.

Ke te je po svoji podobe stvaril, te tude ne bo ve nobene potrébe zapustil, ker je neskonyno dober.

Odpre tedej svoje usta, in hvale vsegamogoynega Bogá, yíger previdnosti za vse skerbí, na nebe in na zemle, ve morji in po vseh globoyínah.

Hvale svojiga stvarneka, de te je yloveka ne pa zver stvaril, in ako be te bil tude mewíno naredil, be bil

vender hvale vréden, in be bil pràv storil.

Lév se zoper mewíno in komarja ne more svoje moqí hvalíte; zakaj qe tude zamore lév bol zarjute, vender ne more takó vesoko zletéte, kakor mewína.

Naj ne bo tedej nobenega prepíra med velikem in majhnem, med bogatem in revnem, med moqnem in slabem, med gospodam in hlapnam, med modrem in priprostem; ampak vse skupej svojiga Gospod-Bogá hvalímo, ke je vse takó prequdno lépe in mnoge stvarí dai ke svoji qaste in hvale, in nam ke pridu, in svojo dobrotlevost takó obilno in oqitno pokazal.

Hvale verne qlovek svojigo odrewenika, ke te je s' svojim terplenem na zveliqavnem križe od vecyne smerte odrćwil, za kar se mu nekole zadoste zahvalite ne morew, qe be tude tavžsenkrat mogel umrćte in na križe terpéte.

Hvale svojiga varha, ke te je pred tolekan nevarnostme in gréha obvareval.

Hvale svojiga dobrotneka, ke te je dal dobrot brez utevíla.

Lej! we vsak dan te daje nove dobrote; sam na altar ke tebe pride, kjer te nar veye dar, kar date zamore, namrey sam sebe vzivate dá; in zató ney druzega od tebe noye, in mu ney perjetnewega né, kakor to, de ga yisto in perseryno zavol nega samega lubew in hvalew.

Kedar se vesel, in te vse pràv od rok gre, yaste Bogá in ga zahvale, de se je dobrotleve Gospod ponizal te razveselite, de ne opéwaw na pote:

Zakaj, kolekorkrat bozejo besédo poslúwaw ale berew, ale Kristusovo vyloveyene in terplene poboxno premiwlujew, tolekokrat te tvojiga duhá pózivlat nebewke kreh powila.

Yaste in zahvale ga, kedar se zalosten ale slab; ker te Bog obiskúje

skuwa in ɥiste, de se ne owabew, in sam ve seba ne prevzamew. Zakaj telesne nadloge dostekrat ɥlovéku serɥe omeɥe.

Ɥaste in zahvale ga, kedar se zdrav in terden; ker Bog te je dal moɥí, de délaw in drugem sluxew, in de nekole ɥasa po nemarnem ne zgublaw.

Ɥaste in zahvale ga, kedar se na rosenem ale na sadnem verte, in mnoge lepote in drevesa, ɲvétje, rože, hruwke, jabelka, ɲveteɥe zelenja in lepodiweɥe limbarje videw; ker te Bog tolekan svojih preɥudneh dél kaxe, ke po zemle rastejo, in ke jih Bog vsako léto po svoji ɥudne mogoɥnoste in modroste, in po svoji dobrote ɥlovéku ke pridu ponavla.

Povsod tedej in védno hvale Bogá in mu bode hvalexen, ker je polna vsa zemla negovega veliɥastva, in negova slava je víkwe od nebes.

Hvale Bogá ze vseme svetome na

zemlꙉ, kterega hvalejo tudꙉ vsꙉ angelꙗ vꙉ nebeseh.

Ye ga hvalew, sꙉ angelꙗm enak; qe ga pa ne hvalew, sꙉ nehvależen in hudobnew kakor żivalꙉ.

Lej, tíqꙉ pod nebam pojó, ríbe plavajo, psꙉ lajajo, żivína se glasꙉ, in vse stvarí se Bogú kꙉ qastꙉ giblejo, in velikost svojiga stvarneka po svoji natorꙉ oznanujejo.

Vꙉ vsem tedej, karkolꙉ délaw, imej Bogá pred oqmí; varꙉ se ga raz-żalitꙉ; zahvalꙉ ga za prejete dobrote, in vsako svoje délo sklenꙉ ze zahvależnostjo Bogú. prav iz serqa rekoq: Yast bodꙉ Bogú zdej in vékome. Vsꙉ duhovꙉ hvalitꙉ Gospoda! Amen.

Tretje bukve

Tomaxa Kempqana.

ROQÁJ MALSH.

I. Postava.

Kristus klíqe mále ks sebs.

1. „Pustite male ks mens; zakaj tanjeh je nebeswko kralestvo.”

To so beséde Jezusa Kristusa nar vikwsega pastírja, in nebeswksga uqení-ka, nawsga Bogá za to xivlene, ks jih je svojim uqennjam in ludstvu govoril, kedar so mu starwe otroke perpelale, de bs roke nane pokladal. In lubezníve uqenik in milosteve Gospod jih je (kakor sveta Marka perpoveduje) objemal in svoje roke nane pokladal, jih blagoslovíl in rekel: Gotovo vam povém, kdor ne vzame kakor otrok bo xjiga kralest-

va na sé, ne pojde van. In spet prave per svetem Matevže vsem odrauyenem: Če se ne spreobernete in ne pootroqete, ne pojdete ve nebeſko kraleſtvo.

2. O dobre pastír in lubezníve uyeník! kakó perjetno govoríw, in kakó prav uyiw, in ze malo beſédame kazew vsem ludém prave pot, po poniznoste ite ve nebeſko kraleſtvo.

Te svete beſéde tolazejo poniznene in revne, svare prevzetne in bogate, vterjujejo priproste in nedolzne. Zakaj Bog je prevzetnem nasprote, ponizenem pa da zdej gnado, in qast ve prihodnem.

Ne odstope tedej od poniznoste ve nobenem dobrem, kar délaw, govoríw in mislew, de vsega ne zgubiw, kar storiw. Zakaj nobeno dobro délo nay ne velá, qe né s' poniznostjo in ze lubezneo storjeno, in qisto le ve bozjo qast naméneno.

Varej se prevzetnosta, brezna vsah grehov in podertnine ednost.

Bode nedolžen in brez zvijaq kakor otrok, qist brez vse hudobije, in bow Bogú in ludém lub, in sam va seba miren.

II. Postava.

Od nauka Jezusovega in negove ponižnosta.

„Uqite se od mene (prave Jezus), ker sem kroták in iz serqa ponižen."

O ponižnost, Kristusova ednost, kakó zelo osramotiw nawo neqimerno prevzetnost, ka hoqemo za majhno dobro hvalena; za veliko hudega pa ne svarjena bita!

O ljubezniva Jezus, tí se za nas veliko hudega, kar nése storil, prestal, in nam nezmerno veliko dobrega, kar nésmo zaslužíla in nésmo

vrédne iméte, dal. Zakaj vse je miloste in neskonqne lubezne dar, karkole se nam dobrega storil, in nam we vsak dan storiw, ke nam nawe grêhe odpuujaw, in veliko dobrega delíw.

Hvala te bode védno, prelube Bog! nam pa nehvaleznem, mlaqnem in prevzetnem gorje za tolekan tvojih dobrót in oblub.

III. Postava.

Od qistoste in imenítnoste svetega apostelna Janeza.

„Lej, to je moj lub hlapen, ke sem se ga izvolil.“

Kaj je naredílo svetega apostelna Janeza takó umnega, in nawemu Gospodu Jezusu Kristusu takó prelubega, de je takó vesoke reqí od Bogá umel in pisal, bol memo vseh uqenikov na svéte? Negova velika qistost duwe

in telesa, in pa popolnama lubezen, ka je goréla va Bogá in va bliznega, ne le za besédo in za jezikam, ampak tuda va djanu in resnizi. To sam spriquje va svojim líste, kjer od te dvojne lubezne piwe.

Ye tedej ne morew s' svetam Janezam evangelistam vesonah rayí od svete trojíne premiwlevate, perzadene se za bolnem Lanjarjem ponizenost in potrpezlívost Kristusovo mislete in posnemate. In qe se ne morew s' svetem Pavlam va tretje nebó zamekníte, skuse vsaj s' sveto Maríjo Magdaléno per Jezusovah nogah jokate in odpuwjena prosite.

IV. Postava.

Od svetoste in imenitnoste svetega apostelna Pavla.

»Izvolena posoda me je on.“

Kaj je naredílo svetega Pavla ta-

kó velíjega in tolekunega per Boga? Zaneqevane svetá in vsega pozemelskega, zatajevane samega sebe in krotene mesá, in zametane vse posvetne qastí. Kaj je vsoqjiga, kakor popolnama lubezen do Bogá in do bliжnega, brez vsega qasnega dobíqka in lastnega poboluka Kristusu na tém svéte sluжite? Kaj je med mnogem boжjim razodenem, ke ga je od Bogá imel, vernem Rimlanam, Korinqanam, Galaqanam, in vsem drugem po njélem svéte bol perporoqal in jih uqil, kakor Jezusa Krisiusa, ter za nas kriжanega, za kterega je veliko terpéte жelel, in se tude umréte né bal, ker je presvete rane negovega terplena védno ve serne in na жivote zavol negovega imena in iz ljubezne do nega nosil?

V. Postava.

Od velike ponižnoste svetega Franciška.

„Ta je zanesel živlenje svetá."

Kaj je ponižnega in svetega Franciška takó pobožnega in Bogú ljubega na tém svéte naredílo, in tolikunega ve nebesih? Negova zarés velika ponižnost, in pa ker je med vsemi božjimi dobrotami in vsakdanemi déli Kristusovo terpljenje, in negove neizrečene ljubezni polne bolečje svete rane ve mislih imél, premišljeval, obžalaval, se vso skerbjo prevdarjal, se grenko žalostjo objokaval, in jih gorečje ljubil.

Zakaj veliko milost zadobé ponižne, in pa ktere terpljenje Jezusa Kristusa vsak dan premišljujejo; in kdor je rés ponižen, in ne baha in se ne povzdiguje se dobrem, kar je storil, ampak misli in ve resnici

spoznáš, de je men vréden kakor vse druge, in de mu gre zadne kraj.

Tak víde svoje gréhe in jih objokúje, in ko druzih dobre déla vide, se veselí, zane Bogá hvale in qastí, in mole in prose zase usmilena in odrewena od vsega hudega.

VI. Postava.

Od dobreh misel zoper hudobíjo.

1. »Pobere se vrag!"

O Kristusove vojqák! govore te besséde zoper vse hude hudíqeve podobe. Zakaj tvoje orožje so svete besséde in déla Kristusove. Premiwluj tedej zoper ognene mesene pwínje grenke Kristusove rane.

Zoper nemarnost serqá bode védno presladke Jezus ve tvojih usteh.

Zoper vse svoje hudo natolqevane in zoper nejevolo nad druzeme, misle vse svoje gréhe, ke se jih od svojiga

rœjstva notɛr do ʒdé storil, in nɛhaj se jeʒitɛ.

Kar dœbrɛga storíw, bodɛ vsem kɛ pridu ín Bogú kɛ qastɛ; kar pa hudɛga storíw, pɛrpíwɛ le sam sebɛ, in imɛj skɛrb ʒvestɛjwɛ poboɬwatɛ se.

2. Kɛdar imaw qas in praʒno uro, bodɛ tɛ preɳé psalm in hvalenc Bogá vɛ sɛrɳɛ in na jeʒikɛ. Sɛrɳɛ ne more dolgo pɛr mirɛ bitɛ, ne jeʒɛk molqatɛ, temuq preɳé se alɛ dobro alɛ pa hudo pred oqí stavɛ, alɛ vesɛle alɛ pa ɛalostne rɛqí vɛ mish:ɛ pridejo, kakor klepetɛɳ, kɛ ga sapa vɛrtí.

De se tɛ tɛdej nanaglɛma kàj hudɛga ne pɛrdruɛɛ in te ne omadeɛɛva, vsadɛ vɛ svœje sɛrɳɛ kake svɛte besé-de enako qistɛm ʒɛrnam, in jih s' pridnem premiwlɛvanem vɛ jéd spreoberne.

Bog hœtel, de bɛ tolɛko dœbrɛh besedí govoril in mœlil, kolɛkor nemarnɛh govoriw, in de bɛ tolɛko

dobrega mislel in premiuleval, kolekor se hudobnega in ukodlivega mislel!

Odpre svoje serce Kristusu, ne pa hudiqu, de bo tvoja duua ve nebeseh, ne pa ve svéte.

Ve vsake boxji beséde te Kristus govorí, in ve vsakeh s' perstam svetega Duhá pisaneh bukvah.

Zakaj vse, karkole ve svetem pisme bereu, piueu ale uméu, je potolaxek zvéste duue ve britkosteh in zdravílo zoper hudiqev strup, in zaberne misle postopáqa ke svojimu Bogu ve nebesa.

VII. Postava.

Od kratkoste in menlívoste vseh reqí pod nebam.

„Neqimernost je vsak xív qlovek."

Dnes je qlovek, jutre pa ga xe né. Míne bogatín, míne revex; míne mladéneq, míne staryek. Míne lépe, míne gerde; míne uqene, míne pri-

prosta. Míne vɇleka, míne mala; míne gospod, míne kmet. Míne vikwa, míne podloxna; míne ɥeɯɇna, míne zaneɥávana. Míne gospodar, míne hlapeɲ; míne uɥeník, míne uɥɇnek. Míne duhovna, míne posvetna; míne korar, míne mash. Míne bogozhnaj, míne zvézdogleɇd; míne zdravník, míne prebrísana va vseh urnosteh.

Lɇj! vse míne, le Bogá lubita in praviɥno xivéta nè.

VIII. Postava.

Od poboxnoste svɇtega krala Davida va molitve.

Kdo je va vsem takó zvést, kakor David, ka je xivel po zapoveda nebɇwkega krala? Po dnɇva je bil junawk vojɯak zoper svoje sovraxnake; po nɇoɯa poboxen mash va molitve, va zdihavana in jokana nad svojima gréha.

Posebno pa je Bogá hvalil za tolikan dobrot, ke jih je Bog ale po samezi nemu, ale pa vsem stvarém splóh storil, ktere je ke quasta svójiga svetiga imena prequdno stvaril in ozalival.

In de se zavol prejetih dobrot ne prevzame, prave Bogá hvale rekoq: Ne nam, Gospod, ne nam, ampak svójimu imenu daj qast.

In de ve nadlogah ne obnemaga, mole: Bode me pomoqník, Gospod, ne zapuste me.

In de be kedaj nehvaležen ne bil, prave: Bode Gospodovo imé quženo zdej in vékome.

IX. Postava.

Od ubowtva duhá zavol Kristusa.

»Kakor de be na tém svéte naq ne iméle, in vender vse imamo" ve Kristuse.

O sveto uboutvo ve duhe, bolue od vsega bogastva in od vseh qastí svetá, ke ga je Kristus uqil, in do konca svojiga xivlena imel, in ga vsem popolnama vernem ve iggled zapustil. Veliko modreh, imenitneh, bogateh in mogoqneh, za Kristusam hodejoqeh se ga je zavol nebeuke ga kralestva radovolno izvolilo.

O koleka prostost qiste duue, kte ra iz lubezne do Jezusa Kristusa od stanú in lepote svetá neq ne xelí.

Gotovo velika preskerbnost vesti in perjetnost serná je ve podloxnoste in ve pokoruqene bite, in zavol Jezusa Kristusa krixanega popolnama do smerte zatajevate se.

O nebeuka sladkost prevzetnem skrita, ponixnem razodéta, nedolxnem podelena, od poboxneh vxivana, ve posebno tolaxbo premiulevate Kristusa, ke je za nas terpel in krixan bil.

X. Postava.

Od uqena priprostah ve Kristusovem terplene.

1. » Jez sem tvoje zveliqane," prave Gospod.

Veq svetega, qistega, uqenega in umnega zoper vse hudiqeve napake, zmote svetá in gnusobe pregréh najde priprost in nedolžen qlovek ve živlene in terplene Gospodovem, kakor pa vesok modrejan in prebrisan prepiraveq ve preiskavane vsega svetá.

Kristusovo živlene in terplene je tréba posnemate; svétovo naredbo pa preiskavate brez qewqena in hvalena Bogá je neqimernost in neumnost.

Bolwe je ponižno Bogá molite, kakor pa prebrisano nebó pretehtevate.

2. Zakaj bože délo je obrayate vse, ke je stvaril vse; qlovéčuka dolžnost pa je po negovih zapovedih živéte in gréha varevate se. Ako ba to vse storile, ba bili vse sveti.

Ale ker jih je veliko, de to ve nemar puste in prav ne xive, torej se jim po pravizne boxji sodbe veliko hudega permere.

Béxe tedej, o brat, pred svétam, pojde ze veselem ve samoto, in hode zdrav po ozkem pote ve nebesa za Kristusam.

Bolwe te je ze enem oyesam ve nebesa prite, kakor ze obéma ve pekel, kjer bo vékome za vse hudobije jok in wkripane ze zobmí. Gorjè jim!

XI. Postava.

Od qistoste mnozeh qednost.

„Bodete pametne brez zvijaq.“

O sveta in perjetna beséda iz ust svetega apostelna Petra! Zakaj Bogú in negovem angelnam je nar bol vweq qistost s' ponixenostjo, uqenost brez napuha, umnost brez lastnega zaúpana, zgovornost brez neqimerne hvale,

veſele brez razuzdanoſte, zealoſt brez ſítnoſte, poterpezlívoſt brez godernana, govorjene brez lezí, odgovor brez golaſíje, obluba brez odlawana, hvala brez graje, lubezen brez gréha, molitev brez ſtuda, hvalezenoſt Bogú za vſe dobro brez nehana, premiwlevane brez razmiwlena; zamaknene ve Bogá brez teme, délo brez madeza, pokoj brez lenobe, zedinoſt duwe ze Bogam vékome.

Lej, to je prave Izraelen, ve kterem zvíjaqe né. O kakó dober je Izraelſke Bog tiſtem, ktere ſo pravega zerná!

Rena tedej ze Davidam ve pſalme práv iz zerna, ve nemar pustivwe vſe qasne dobrote, rekoq: Mene pa je dobro Bogá derzate ſe, ve Gospoda vſe ſvoje zaupane poſtavete. Kakor je boja vola, takó ſe zgode. Neq druzega noqem, neq druzega ne zelim, kakor le tebe ſa-

mega, Gospod, za vse svoje délo, in plaqílo ve nebeseh. Amen.

XII. Postava.

Praviqnemu gre posebno Bogá hvalite.

1. » Praviqnemu se spodobe hvalite."

Blagor mu, ktere vse svoje dobre déla le iz qistega namẽna, Bogú ke qaste storí.

Blagor mu, ktere védno svoje serqe ve boxje dopadajene obraqa, in poslednеq nobenega lastnega dobiqka ne iqe.

Blagor mu, ktere vse neqiste malike staregа sovraxneka deleq od sebe zaverxe, in ve stiskah ke orožju krixanega Kristusa ponížno perteqe, in mole. Tak dobro popotva, in ze Jezusam povsod po mokrem in po suhem hode, dokler nim domú ke Oqetu ne pride.

2. O Jezus! ime slajve od vseh imen svetnikov ve nebeseh in na zemle, kteremu se vse kolena perpogujejo ve nebeseh, na zemle in pod zemlo, angelnov in ludí, tí se pot pravicnem, cast izvolenem, upane ubozem, zdravje bolnem, perjatel poboznem, in tolazenek vsem zalostnem. Bode me pomocnik in varh ve vseh potrébah zavol tvojiga presvetega vékome ceznega imena.

Ko bom reven, te bom hvalil, in ko bom zalosten, te bom tude hvalil. Ko bom vesel, te bom hvalil, in kjer kole bom, te bom védno hvalil. Amen.

XIII. Postava.

Kakó skerbno je tréba serná in ust varevate.

„O Bog, stvare ve mene novo serce!"

Ta molitev je zoper vsako pregrého, ke zelo skuwa in ve serne naglo pride, silno dobra in mogna.

Neg né tezejiga in bolwega kakor serna praznih podób, in ust nemarneh besedí obvarvate.

Neg né bol ke pridu, kakor ze duhovname, sveteme regmí iméte opravete, molite, premiwlevate, ugite se, péte, in usmilene déla ze volo délate.

Malo besedí je doste za potrébo; dolge pogóvore so prevek, prewirne napravlajo negimernost, radovédne zmédwajo, terde omotejo, vesoke owabejo; priproste razodévajo ponizenost, resnigne délajo perjetnost, lezeníve perpravejo ve nejevolo; dobre so vrédne hvale, hudobne kazne, sveto zivlene vegnega zveliana.

Dober varh svojiga serná je tedej tude skerben varh svojiga jezika, de ve serne ze zunanem nemar-

nam govorjenem gnade poboxnosta m
zgubí.

XIV. Postava.

Od pogostne molitve.

1. „Tréba je zmirej molita."

O kako sladko in zveliqavno opominevane, kakó qista in sveta molitev, ka ve nebesa puhtí in zemlo zapustí, ze Bogam govorí in ludém moqí. Te beséde je namrey Kristus apostelnam in vsem poboxenem govoril.

Zakaj kakor teló od pozemelskeh jedí xiví in se redí, takó se duwa od svetih besedí, od molitev in premiwlevana po erjuje.

Velika xalost serqá zavol grého v, in pa ponixena obt xba ludobij s' sklepam poboluate se jih, da zaupane ve molitve; ker né neq bogatejwega, neq Bogú perjetnewega in nawe duwe zdravwega, kakor prava

vola. Tɛr tolɛkokrat Bogá molɛw, kolɛkorkrat ʒavol svœjih gréhov ʒdihujew in ɤalújew; in kɛr vsak dan grɛwiw, torej moraw tudɛ vsak dan molitɛ in ʒdihɛvatɛ, in odpuɥena svœjih gréhov prositɛ.

2. Ɥe veliko ʒdihujew, veliko molɛw; ɥe malo ʒdihujew, malo molɛw. Ɥe sɛ imaw malo na sumɛ, ɥar berew alɛ pœjew, malo ʒadobiw.

Vɛ mnoʒɛh reɥéh se pregrɛwɛmo, pa vsakdana molitev in serɥa ʒdihɛvane ʒɛ ɫubɛʒnɛjo svɛtega Duhá iʒbrisuje vse tɛ slabostɛ.

Kdor ʒavol svœjih vsakdanɛh dolgov ne molɛ in ne ʒdihuje, sɛ vɛɥno pogublene tolɛkan bol napravla.

Naj se tedej nɛkomur ne toɤɛɛ védno molitɛ, in Bogá poboɤɛno hvalitɛ, kɛr se tudɛ Bogú nɛkolɛ ne toɤɛɛ nam dœbro storitɛ.

3. Ʒatorej nas ne smé noben ɥas, nobeno délo, nobeno opravilo, nobena ɤalost od molitve odvrauatɛ, kɛr

imá Bog nad name svoje oqí tukej in povsod védno odperte.

Ter kolekorkrat se svojiga Gospod-Boga spomnew in zdihujew, tolekokrat govoriw xnim skrevaj, in molew.

Ue ne morew zmirej ze besédo molite, zamorew pa vender in morew ze mislene in xelene vpite, zdihvate in jokate; ker tiste védno Boga mole, ktere védno dobro misle, dobro govorí, in ve boxjo qast védno dobro déla. Amen.

XV. Postava.

Od zasluxena vequega xivlena.

1. »Lejte, vawe plaqílo je obílno ve nebesih.”

Vse sedane vesele je kratko, in oh ze veliko hudem zdruxeno; boxje kralestvo pa je védno polno vequega

vesela, ke gre qez ves zapopadek in ves um.

Téga vesela te ne more nobeden ne date, ne vzete, ampak le sam Bog, stvarnek vseh reqí, sodník xiveh in mertveh, in plaqevaveq vseh po zasluxenə.

To kraléstvo zasluxite, zadobite in vequo iméte se je tréba junawke vojskevate, pridno molite, velikrat postite se, velikrat zdihevate, dostekrat xalevate, dostekrat spovedevate se, velíkrat ke svetemu obhajílu ite, poboxno stréqe, poboxno mawevate, poboxno péte, pridno uqite se, zvestó molqate, ze volo sluxite, urno pokornemu bite.

2. Tréba je volnó vse zopernoste terpéte, vse meseno hitro sovraxite, vse posvetno, se vé de, zapustite, vse ostudno zavréqe; vse powteno posnemate, vsega gréha varevate se, vse qedno lubite, vse radovédno odreqe se; neq pozemelskega ne hotéte, vse

nebeшko in boжje зs vso skarbjo objeta.

To je pot va nebeшko жivlene in postava odpoveda vsemu posvetnemu va poboжnem stanu, ka pela krotke in qiste va зveliqane жivlena, va qast svetnikov, ktero bodo s' Kristusam vékome vжivala. Aman.

Četérte bukve

Tomaža Kempčana.

OD SPOZNANJA SVOJIH SLABOST.

I. Postava.

Od človéških slabost.

1. „Spoznam o Gospod! tvoje sodbe so pravične; po svoji resnične se me ponižaš.“

Takó govorí David, sveta prerok in ponižna kralj.

Kaj pravew ke tém besédam, o človek, reven in zaneglev, prah in pepel?

Čemú se velik ve svojih oséh, in se vesoke neqimernosta veseliw? Ale kakó se upaw kakemu dobremu človéku permerjate se?

Rés gréšnik se, če ve gréha ves

spoqɛt, in poln strast in poxɛelívostɛ, druʒega nè.

Gotovo! qɛ se po rɛsniqɛ premislɛw in sodɛw, se bow lahko nar nevrédniwɛga mislel od vseh.

2. Pœvɛ, kakwno sramœto in kaʒen ʒasluxɛ tistɛ, ktɛrɛ od svœjiga dexɛlskɛga poglavarja, od svœjiga krala gɛrdo govorí, in ga ʒɛ nespodobnem djanem raʒxɛalɛ? Alɛ, kakó ostro bɛ paq mogel tistɛ posvarjen bitɛ, kdor bɛ vpriqo kralɛa in negovih sluxɛabnekov s' smɛrdlívo mɛrho se peqàl, alɛ ʒɛ gɛrdem blatam se maʒah? Alɛ bɛ ne bil preq sasramɛvavno odgnán, alɛ pa po vseh sklepɛ vɛ jɛqo djan?

Oh, sram te bodɛ, tí sɛ ta neumnexɛ, tí sɛ to hudobijo storil; kɛr se, lɛj, nésɛ sramɛval vpriqo bœxɛjiga veliqastva in negovih svɛtih angelqov grewitɛ; tɛr veliko prepovédanih misel sɛ imel, ktɛrɛ bɛ bil mogel preqej odpravitɛ, in jih bol kakor blato na qéstɛ ʒanɛqevatɛ.

3. Verh téga pustiw svojimu serцu razuzdanost skorej po цélem svéte, tude per molitve in ve svetem kraji, kjer te je zapovédano ze veqe qastjo in bol se svéstjo bite, in posebno le ve Bogá in ve se mislete.

Kakó zasluжew tedej ime poboжnega qlovéka, ker se takó deleq od Bogá in od svojiga serцá? Ale nése zavol svojih tolekan in tolekuneh gréhov же zasluжeil kakor neugoden pes iz druжbe svetih bratov varжen in ostro ostro posvarjen bite, de be se mauцevalo nad kralevem sovraжnekam, ke se же tolekrat krala ze gréhe razжalil, in ga we ne nehaw жalite?

4. Ale kolekuno je boжeje usmilene, de te, o zaneqlíve qlovek, po tolekratnem razжalene Bog we жivéte pustí, in takó nevrédnemu in nehvaleжnemu po tolekaneh hudobijah toleko dobrega storí!

Ako be te bil kdo ve obraz plunel, ale te ze gerdem imenam vpri-

qo druzeh osramœtil, kakó zelo be te taka kreviqa razserdila! ale kakune kazne be ga vrédnega mislel! Pa kogá se tí, in koga zamorew, qe se Bogú permérew, kterega se razjealil?

Rés veliko je usmilene bœxje do tebe, de nése we pokonqán, de we sœdbo odlawa, in se nad teboj we ne znose, ampak poln miloste tvœjiga pobolwana qaka, in zavol pokore, svœjiga razjealena we ne mauquje, de spozná, kakó dober in krotak in poln usmilene je Bog ve vseh svœjih délah.

5. Kakó te je mœqe pozabite tolekunega bœxjiga usmilena od zaqetka tvœjiga xivlena do zdej?

Bode tedej hvalexen in ponixen, bode ze vso krotkostjo perpravlen vse zopernoste prenawate, de se svœjih gréhov spokoriw, in jih izbriwew, in bœxji serd zoper sebe potolaxew. Zakaj ako se kmale in zarés ne pobolwaw, in drugaqen qlœvek ne bow, bo huda ura nad te perwla, ke se je ne

mislew; nebó in zemla se bosta zoper tebe vzdignela, in vse stvarí se bodo nad tvojo hudobijo serdile; ker nevrédnemu ve mnozeh potrébah sluxejo, tí pa svojimu stvarneku vrédne sluxbe ne opravlaw.

De pa boxja pravinja nanaglema mawevavka nad te ne pride, in suhe bile ne pregana in ne pokonyá, mola zdej, ko je we qas usmilena in odpuwena, in renje s' prerokam ve psalme ponixeno in zauplevo: Tvoje usmilene me tolaxe po tvoji oblube, ke se josvojimu hlapnu dal.

II. Postava.

Od zanevevana neqímerne qastí.

Vse reqí na svéte so take, de se po nih lahko spozná, de svetá lubite ne smémo.

Ker se svét takó berx spremína,

pokaxe, kakó popaqen je; nekomur né zvést, ampak na videz se nekoleko perlizuje, in na zadne golefá in zapelá.

Torej ne xele in ne vesele se ne qlovéwke lepote, ne bogastva ve blage, ne hvale perlizevavnqov, ne perjaznoste mogoqneh; zakaj vse je neqímerno in strupeno, kar od nar vékwe dobrote vléqe, in misle na pozemelsko vexe. Vas xevot je trava, vse negovo veliqastvo enako qvétju na pole.

2. Ne bode tedej qlovéwke hvale lakomen, in tude tí po neqímernem nekoger ne hvale; ker ne véw, kaj jutrewne dan pernese. Velikrat so zadne perve, in perve zadne.

Stude kakor strup qlovéwko hvalo, de zapelán ne bow, in zasluxena svojiga dobrega déla ne zgubiw.

Kdor se qlovéwke hvale veselí, je neqímern neumnex. Le Bog, ne pa slabe qlovek bode hvalen.

Kdor je modɐr, mu je bol dél, kakor pa besedí mar.

Dɷbro délo se samó hvalɐ.

Kdor le besedí stréxɐe, ne bo nɐɥ dobil, Чednost vɐ Bogɐ storjena, bo od Bogá ɥast iméla.

Чe postavɐɯ svɷje xivlene vɐ usta ludí, boɯ kmalɐ kej, kmalɐ nɐɥ; nekolɐ pa svɷje volɐ in mirɐn.

Praviɥnega ne mikajo lépe besédе, ampak gleda, kaj je Bogú vɯeɥ.

3. Dɷstekrat ludjɛ hvalɐjo, kar Bog ʒavɐrɐe, in velikrat Bogú dopade, kar ludjɛ grajajo in ʒanɐɥujejo.

Tistɐ tedej ʒasluxɐ hvalo, kogɐr Bog vsegavedoyɐ perporoɥa. Tistɐmu e pomagano in vela, komur Bog pomaga.

Rɐsniɥo lubímo, ne pa ɥlovéɯkeh besedí, kɐr ludí dɷstekrat sovrautvo in lastna lubɛʒɐn xene, in ne vedó, kaj je skritega vɐ ɥlovékɐ.

Pojdɐ tedej vɐ svɷjo vést, kjɐr

se rasniŋa vidɜ, in véde, de sɜ slab ɥlœvɜk in gréœunɜk, kɜ bow kmalɜ umɜrl.

Vɜ smɜrtnɜ urɜ se bo namrɜɥ pokaʒalo, kakó golufna je bila pɜrjasnost svetá, kakó nespametno je bilo vesele in hvalene, kɜ se je pɜr ludéh iskalo.

III. Postava.

Od ʒvéstega in rasníɥnega pɜrjatla.

1. Kdor te vɜ Bogɜ lubɜ in ʒavol Bogá prenaœa, on je tvoj pɜrjatɜl. Tistɜ tɜ hoɥe ʒarés dœbro, ktɜrɜ ʒveliɥana tvœje duœe ɜelí, ne pa ktɜrɜ sɜ tɜ vɜ obraʒ pɜrliʒuje in tɜ vse pràv daje.

Tistɜ je tvoj lubɥɜk, ktɜrɜ ʒavol tvœjih gréhov ɜaluje in molɜ, in se tvœje raœɥe vɜ dobrɜm veselí, in te vɜ lubɜʒnɜ svarí.

Le kdor je vɜ Bogɜ tvoj pɜrjatɜl, in svœjiga dobiɥka ne iœɥe, on je ʒvést

perjatel. Zakaj kdor sam sebe zamudí, kakó more tak drugem svétevate?

Če záse pràv skerbiw, bow svœjiga bliżnega lahko (ke dobremu) pregovoril.

Če żeliw zvelíqana svœjiga bliżnega, ne bode záse neskérben.

Če hoqew pràv storite, zaqñe sam per sebe.

Tvœje lastno zvelíqane te bode pervo, de se te ne bo oqitalo: Zdravnik! zdrave sam sebe.

Uqe prej sam sebe, kar hoqew druge uqite. Uqe ze żivo besédo, postave sam sebe ve izgled, ne druzeh sam sebe zamudívwe.

Bode dober in zvést, in bow zvéstega perjatla najdel.

Lubezen ve Boge narója zvéste perjatle; brez Bogá pa né nobene prave perjaznoste.

2. Pa kjé je tak perjatel, de be ve vsem zvést bil? O kakó redek je, de be bil poln bœżeje lubezne!

Posvetna ljubezen kmalu mine, in ve potrébe nas prazne pustí.

Boj se Bogá, in se te bo zvés perjatel perdruxil. Ohrane dobro ime in bow dobrega tovarwa najdel. In ko ga najdew, ravnaj po pameti xenim in ljubi ga, kakor sam sebe.

Ve srexe imá vlovek veliko perjatlov; ve nesrexe pa komaj eden ostane. Vender pa, ve imaw védno Bogá pred oymí, ne bow zapuwen.

Ve Bogú nésa vwex, te umerjova perjatle ne bodo nex pomagale.

Ve se praviynega in bogabojexega perjatla najdel, bode te ljubwa, kakor kak mogoyen.

Poterpa besédo perjatla, in ne pozabi, de je vlovek kakor tí, in de je le sam Bog brez zmote in gréha, drug pa nobeden nè.

3. Kar noyew, de bi se razglasilo, ne prave nekomur. Zaupano besédo zamolyate je texko in rédko.

Povze svoje skrivnoste takó, de e ne bow srameval, qe se zvedó.

Kdor molqate ne zná, ne bo dolgo perjatla ohranil.

Ako be od mnozeh reqí, ke jih sliwew in berew, le toleko ohranil, de be védel kedáj govoríti, kedáj molqate, be se dobro nauqil.

Bog te dàj to tolekwno modrost; ker je rés silno velek in zal dar, ke ga malokdo imá: vedete, kedáj, kakó, in komú govorite.

IV. Postava.

Bratovska lubezen vé poterpéte.

1. Poterpéte ve nadlogah, to je nar bolwe nauk. Zveliqaven nauk je, qe se spolne.

Kdor zapovde spolne, se mu strawne sodbe ne bo tréba bate.

Kdor ne storí, kar oblube, in ne

spolnɛ, kar reɥe, tak sam sebe osramotuje.

Potɛrpɛ volnó in dolgo pɛrʒanawlívo slabostɛ druʒɛh, kɛr jih tudɛ Bog, kɛ vse vidɛ, potɛrpí. Bog je od mnoʒɛh ʒanɛɥɛván, in molɥí do ɥasa.

Kar poboɩwatɛ ne morew, prenawaj volno in molɥɛ, in obɛrnɛ se tolekan boɩ ʒɛ molitvɛjo kɛ Bogu. Sɛj tudɛ tí velikrat grɛwiw, in ne storiw vselej po svɔjim sklepɛ in po svɔji oblubɛ.

Kdor se rad mawuje, ne bo uwɛl jɛʒɛ.

Kdor se védno togotí, bo imel malo pɛrjatlov.

Húdo tɛ bodɛ védno ʒopɛrno; potɛrpéte pa húdo, tɛ bodɛ lubo.

2. Kdor ne vé neɥ ɥasnega lubitɛ, bo ɜealost lahko premagal.

Kdor pregrého lakomnostɛ ʒavɛrɜɛ, ʒadéla pot raʒpertíi.

Naj se alɛ bogastvo alɛ pa ɥast obilno narawa, vendɛr svɔjih pɛr-

jatlov ne nasíte, ampak jih zaplete in morí.

Nčhaj poæeléte, in se bow nchal jezíte.

Neq stanovitnega né pod solnqam, ampak vse je spremenlívo, blagó in qastí. Le ve Boge se terdno stojí, in nekjer dregé nè.

Lubczen ve Bogá ima terdno dno, pa le poníænost to milost dobí.

Kdor ve Bogá zaúpa, terpí vse volno, in kdor s' qistem serqam Bogá iwe, je lahko ze vsem zadovolen.

Kdor sam sebe iwe, bo sam sebe najdel; in kdor howe na vsako besédo odgovorite, bo wkodo terpel.

Dokler imá serqčle ve qasnem svoje vesele, je védno ve nepokoji. Le ve Boge je pravo serqa vesele, brez Bogá pa né pokoja in mirú.

V. Postava.

Od duhovnega ubowtva.

1. Ubowtvo gnade je tɛxji, kakor vse natorno ubowtvo. Duhóvno pomankanje je duwe velika nadloga.

Dostekrat Bog praviqnega tepe, ke mu duhovno tolaxbo skrevàj odvzame.

Pa s' takema wibama se duh uqí ve dobrem ne prevzɛte se. Bog tedej vé, kaj je zate bolwe.

Dostekrat je duwe wkodlívo, kar ti silno xeliw, in dostekrat záte dobro, kar mɛ́new, de né.

Bolník xelí, kar mu xele obudí; ale zdravník mu dá, kar vé, de je bol ke zdravju.

Zdravwe te je na zemle pobitemu lexate, kakor ze napuhnenem serqam po konqe state.

Prostɛjwe je uboxeq per majhnem blage, kakor bogatín per velikem bogastve.

Nobena zunana réq te ne pomaga, qe ve serqe gnade in moqí manka.

2. Ne qude se, qe te Bog svojo sladkost odvzame; ker to se je ne marsekomu perme̊relo, de néso te miloste samí sebe perpisevale.

Perjetnewe je ze gnado ve martre in ve jeqe, kakor s' hudo vestjo ve zale hiwe bite.

Kdor je bojejo tolazbo okusel, se mu nad vsem stude, kar svét perjetnega ponúja.

Qe pride ve te vlaga nebeuke rose, perpiwe vse poniženo Bogú. Qe pa najdew svoje serqe suhotno in temnó, ne nehaj ve Gospoda klinate, luqe gnade in ola miloste prosite, de na pravem pote pod svojo teško ne opéwaw; zakaj nebeuke Oqe bo duwe, ktera nega iqe, dobrega duhá dal.

VI. Postava.

Od ponižnega izroqena Bogú.

1. Ue hoqew brez gréha in terden ve dobrem bite, podverže se ponižno Bogú, in zavol Bogá vsem ludém. To spriquje svéte David rekoq: Ponižan sem bil, in me je réwil.

Zoper Bogá se puntate, in negove svéte beséde nasprotvate né dobro. Zatorej posluwaj ponižno bożje postave, in podverže se vsokem in nizkem.

Ponižnost déla mir in edinost, in vé vsako težo prenawate, in qlovéku je bolwe zaneqevane samega sebe, kakor perjétnost neqimerne hvale.

2. Srequa je ponižnost zalostne duwe, ktera se uqí svoje lastne slabосte spoznate, de obilno obžalуje' kar je iz svoje hudobije storila.

Naj védno ponižnost namésteje, kar popolnama lubézne manka.

Kdor svoje prestopke ponižno spozná; nemu gre prej odpuwene.

Kdor jeznemu ponizno odgovorí, ga lahko potolaxe.

Silno veliko storí tiste, ktere se zavol Bogá zatajuje, in se ve vsem premagúje; zakaj sam svoj premagavavej je gospod svetá in dédej nebes.

Kdor se ve majhnih rejéh ne premaga, kakó se bo ve velikih premagal?

Kdor sam sebe popólnama zapustí, nemu déla Bog, kakor xelí.

VII. Postava.

Od hvalena Bogá ve britkoste.

1. Uje se ve britkoste, ktero terpiw, Bogá hvalite, in nared jednost iz potrébe, de bo tvoje zasluxene vej, in wtrafenga za gréhe manwe.

Ale hojew godernate zoper Bogá, ker te tepe in skuwa? To se te ne spodobe, ampak rajwe mole, de te zavol gréhov ne perzanawa.

Hvale tedej Gospoda, ker je dober ve svojih darih, in hvale ga tude, ker je praviqen, ke te strahúje.

Negova lubezen te je brez tvojiga zasluzhena dobro storila; tvoja hudobija pa, kaj je druzega kakor terpéte zaslushila?

Poklekne tedej in mole: Gospod Bog! neq druzega nésem zaslushil, kakor tepene in strahevane, in nésem vréden tude nar manshega potolazhka od tebe, ker sem te tolekrat razzhalil. Bode tedej hvalen za vse britkoste in nadloge, ke me jih powilaw, in me shegew. Ye je we premalo, pa we perdene. Sej we vse veq sem zaslushil. Moje terplene bode tebe ke qaste in hvale.

Takó se moram krishka svojiga Gospoda Jezusa Kristusa hvalite; naj terpe in pertiskajo moje boleqíne, kakor je tebe vwuq. Dopolne svoje poveliqevane nad menoj; sej vém, de ne morew po kreviqe ravnate.

2. Tvœja vola in tvœje nar vikwe dopadajene, prosem, naj se do kœnnja nad menoj godí.

Veselu sem djal: Koga se me tí brez Jezusa zveliqarja mœjiga? Noqem te, qe te Jezus ne powle. Ljubwe kakor tí, me je im bo terplene zavol Jezusa, ke me ga iz ljubezne powila; ker ve križe je zveliqane.

In veqdél je ve vesele golefija skrita, in smélh jih veliko zapelá. Pameten qlœvek se komej nekoleko tiho posméja, ker se perhodnega hudega bojí, in premisle, kako naglo vse míne.

Storjen grélh te mora bol boléte, kakor kterakole wiba. In qe tude slabo teló goderná, mora vender duh rad vse preterpéte.

3. Reqe tedej: Gospod, rad se s' tvœjo pomoqjó tvœji wibe podveržem, in vsemu, kar me je ke mœjimu vequemu zveliqanu terpéte, ker je veliko lože zdej ze dobreme in izvole-

nema terpéte, kakor pa potlej s' hudobnema ve veqnem ogne goréte.

Bode tedej ve svoji lastne réqe oster sodník, de te Bog vse gréhe odpustí; zakaj boxja stvar se, qe tude grewiw; torej podverze seponixno negovemu svarjenu, de odpuqene in zveliqane zadobiw; zakaj praviqneh zveliqane je od Bogá, in je nih varh ob qase britkoste.

VIII. Postava.

Od hvalena Bogá iz poboxnoste.

1. Vse svetníke, vse verne, in vse stvarí morajo Bogá hvalite, ker je negovo ime qez vse veliko.

Ktere Boga hvalejo, so hvale vrédne; ktere pa Bogá ne hvalejo, zasluxejo ob vso qast prite, in ze osramotenem pokrite bite.

Qastitleva sluꙗba in perjętno opravilo je, Bogá s' serqam in ze ustme qastite, in ga s' svętem ꙗivlenem poveliqevate.

Qe Bogá hvalew, délaw, kar se dolꙗan, in za kar se stvarjen. Qe pa Bogá ne hvalew, se nehvalęꙗen, in grewiw, in se s' svojo nehvalęꙗenostjo grenke wtrafenge nabiraw.

Angelov opravílo in vesǫko veselé vseh svetnikov je, Boga in stvarneka svojiga ze neizreqeno serqno lubęznejo hvalite, qastite in povikwevate.

Ter tiste jih posnęmajo, ktere so rade per boꙗji sluꙗbe, ve qerkve boꙗji poboꙗno molejo, ale pa ve né o postavlenem qase svęte pésme ze veselem pojejo.

2. Nekole ne gre nęhate Bogá qestite in mu hvalo dajate, ker tude on nekole ne neha dobrot delite, in svojih obilneh gnad vsem sute.

Sej za vse skerbí, in je per-

pravlen ta we veq gnad data, qe v
de, de sa va majhnem zvést, in ska
ben ga zahvalita.

Qemú sa prejel usta in jezik, q
nè zató, de Bogú qast, hvalo in p
vikuavane opravlaw?

Qe komu kaj dobrega storiw, a
mu ka qímu boluemù pomorew, a
ta je lubo, qe te ne zahvala?

Boda tadej priden va hvalena Bo
gá, in poveliquj Gospoda za vesela
pétjem za vsema stvarmí red, de z
par tc ne spriqujejo in ne vpijejo, d
ker onc Bogá qastc in so mu o mig
leji pokorne, le sam tí ka hvala i
poveliqavanu bœxjimu molqiw.

Bera tadej, de svœje sarqc ka
hvala bœxjiga ímena vnamew, qe ima
qas, in qe se ta luba, tole

Molitav.

1. Moj Bog! mœja qast in hva-
la! xclím te tako glasnó in takó p

boxno povikuevate, kakor te je kedaj kaka stvar na nebe in na zemle povikuevala.

S' tolekunem in takó vrédnem hvalenem te xelím qastite, kakor te je kedaj kak svetnik ve tvojim nebeukem kralestve qastil.

S' takó goreqeme xelame in s' takó lubezníveм serqam be te rad hvalil in lubil, kakor te je kedaj kak poboxen in popolnama qlovek na tém svéte lubil, in te lube.

Ponavlal naj be se ve mene védno qist in svet ogen tvoje lubezne, in kakor od nebes vxgan moje serqe in oserqje razneл, in pa vse moje znotranstvo oqístel in razbélil, de be neq gréunega ve mene ne ostalo, kar be tvoje prelubezníve oqí razxealílo.

2. Ó moj Bog, prave preiskavaveq mojiga serqá! pred teboj so vse moje xele, in moje mnogo zdihavane zavol mojih slabost; ker od po-

mankana znotrane sladkoste in ljubezne dostekrat omaguje moj duh.

Zatorej te darujem hrepenost svojiga serca tvojimu imenu ke qaste. Prejme moje zele ve jutrane dar, in naj gre moja molitev kakor kadílo ob veqerne daritve ke tebe na kviuke, in te bode vékome perjetna. Amen.

Pete bukve

Tomaxa Kempqana.

OD KROTENA SAMƧGA SEBE.

1. Preqastitleve apostel Pavel me uqí krotite moje xivlene, rekoq: Mislete se mertveh svétu, in xiveh Bogú ve posveqene. In ve drugem kraji prave: Če xnim umerjemo, bomo tude xnim xivéle.

Zatorej me je krotene potrébno, de sam sebe ve vsem zapustím in premagam zavol Kristusa, ke je záme umerl in od mertveh vstal.

Ve xivlene Jezusa Kristusa Gospoda nawega najdem popolnama krotene samega sebe, namreq poxelívoste natore in mesenega nagnena, ke se mora, se vé de krotíte in uganate.

Tuda ve smerte Kristusove najdem néko duhovno in znotrane živlene, polno miloste in ljednost, ve kterem od vseh manlíveh reyí vstanem, in se od stvarí ve sebe in zunej sebe, ktere lubem ale studem, odtergam.

In kedar se vsega znebím, in na nej vej navezan nésem, takrat grem s' Kristusam ve nebesa, in me nobena réq vej na svéte ne veselí, nobena tolažba ne umirí, ampak sama zvezda s' Kristusam, negova ljast, in bite per nem.

2. O kako srejno je tako krotene, ke me odpre dure vejnega živlena! Sveta evangelist Janez je sliwal nebeške glas, ke mu je rekel: Blagor mertvem, ktere ve Gospoda umerjó. Odslé, prave svete Duh, bodo od svojiga truda pojivale.

Gotovo, nebeška beséda je, gréhu umréte, in natoro uganate; in tude poprej pravega, znotranega mirú

né, dokler qlovek sam sebe in svétu ne umerje, in se vsak dan vnovey umréte ne perpravla; zakaj vsak dan mora qlovek perprávlen bite rad za Kristusa umréte, iznovey novo xivlene zayete, terpéte in umréte, in sam sebe premagevate. In nelo vsako uro in vsak qas se moram perzadéte samega sebé zapustite in s' koreníno red zavol Kristusa lastno lubezen izrovate, in ve nega lubezne svojo napuno lubezen zatajite in popolnama iz sebe iztrebite; ker le toleko dobiuka imam, kolekor za Kristusa zapustim, in toleko sem bolwe, kolekor sam iz sebe grem.

Kjer sam sebe zapustim, onde se najdem, in kjer sam sebe iuyem, onde se zgubím. In kjer se za svoj dobiuek in poboluek poganam, onde se ranem.

3. We ve mnozem me je ve duha

samemu seba umréte, desaravno je te- na
ló slabo in nepokorno. Velikrat mo- san
ram storite, kar me né lubo, in veli- qer
krat zapustite, kar be rad ime!.

In to je ves moj bœj, in vsa pre- In
maga. ker

Blagor mu, ktere se vé ve vsem dol
zapustite in ukrotite; krono vequga te
nebeſka bo od Bogá prejel.

Hlovéwko plaqílo je majhno in dru
neq vrédno, in se silno hitro zgubi; nar
per Boge pa se ne more neq zgubite, ver
ne ve qase, ne ve vequoste. Qe

Per nawem lubem Gospode ho- kor
qem ostate, naj se me godí, kakor ho-
qe. Zakaj qe sem grewil, me on rad no
odpustí; qe sem pa prav délal, me bo ne
on plaqílo dal. Pœrok téga me je on
sam. na

4. O lubezníve Jezus, daj me to,
ker jez nésem neq. in

Lahko se qez se potoxujem in te

nad seboj zelo xalujem, ker sem le sam sebe na pote in texkaven, qe hoqem prav premislete in spoznate.

Spovém se Bogú, de sem kriv. In qe se bol ponixam in zanequjem, ker sem sam sebe na pote, loxe zadobim odpuujene, in takó vse texe s' texo Kristusovega terplena premagam.

Kaj me pomaga mojiga napotja druge dolxíte? Qe imam prav, je nar bol molqate in terpéte, ker me vender vse tojbe ne naredé bolwega. Qe pa prav némam, je bolwe prej kakor pozné nehate.

O lubezníve Jezus! pomagaj me nosite svojo texo, ker brez tebe nequ ne zamorem.

Tí se nar zvestejwe perjatel, in nar bolwe pomoqník ve síle.

Vse moram pustite nad me príte, in pravíqo in krevíqo ze enako volo terpéte; in deseravno me je velikrat te-

xavno, se hoqem vender ve vsem za-
tajite, ker bo kmale tè konenj vesela
in xaloste.

Blagor mu, kdor se na boxje ob-
lube zanawa; in prepustí Bogú, de
xinim ravna, kakor hoqe, brez volena
in izbirana.

5. Zahvalem te, o Gospod, za vse
texave in dobrote, ke se me perme-
rajo, in ke jih tude vréden nésem.
Hvalen in qenjen bode vékome za vse
tolaxbe, ke sem jih kedej qutil.

Kmale sem bil od stiske réwen,
in mu je kmale dosta prenawate, ker
né nobena stvar vejna pod nebam.
Pride, pa spet míne.

Terplena ne bo ve tém xivlene
nekomur mankalo, bode kjer hoqew in
imej, kar hoqew.

Hast bode Bogú; prav zasluxil
sem terpéte, in druzega me ne gre,
kakor stiske in zanesevane.

Pomagaj mɛ, lubɛ Jɛzus, kɛ dɷbremu in srɛɥnɛmu kɷnɥu. Upam, de bo vse bolwɛ, desɛravno se vɛ tém ɥasɛ velikrat opotékam, in mɛ je vsɛ nasprotɛ.

Vɛ kogá ɥem zaúpatɛ, ɥe nè vɛ tvɷje usmilene, lubeznivɛ Gospod, mɷje edíno perbɛxalɛɥe!

6. Kaj pomagajo vse ɥlovéwke tolaxbe, ɥe me tí zapustíw? alɛ kdo mɛ bo na potɛ, ɥe sɛ mɛ tí na stranɛ?

Pa velikrat sɛ silno deleɥ in skrit. Vɛ nobeno tolaxbo, in vɛ noben dobɛr obɥutlej vɛ sɛrɥɛ ne morem zaupatɛ; kɛr dɷstɛkrat míne vsɛ, prɛj ko sɛm sɛ svést in mislɛm.

Vɛ tém se moram spɛt uɥitɛ sam sebɛ umréte in vso znotranjo tolaxbo zatajevatɛ, in volɛ svɷjiga Gospoda svɷjo lastno volo prepustitɛ, in svɷjo ptujstvo, svɷje stiske in temɛ prenawatɛ, dokler nemu ne bo vwɛɥ sɛ mɛ

revne stvari spet usmilete in me potolaxite.

Tréba je miloste bogje yakate in ge revuyeno pomagate se, in premislete, de we enega vínarja nésem vréden. Bog pa je zaqetek in konec vsega dobrega. On nas hitro obogate in oboxa, omerzge in vname, povikwa in ponixa, razsvetlí in otemní; in veliko yudnega ve serye déla, ke se ne da lahko dopovédate.

7. Nuj, lube Jezus! délaj kakor se te bol zdí, ker sam sebe globoko ne umém. Le tí véw, kaj je mene bolwe.

Tebe se izroqím; délaj ge menoj po svoji popolnama vole.

Ako kako wkodo terpím, kmale qutem, ker je nepokoj serzá neperjetno prenawate.

Vse napotje in vse zmewnave pridejo iz lastne lubezne. Natora iwe védno le svojiga dobiyka, ter mnogo od

zunej in od znotrej, ve majhnem in in ve velikem, in se grozno nerada umerje in sama sebe zapustí.

Pa mora se umréte in se premagate, qe hoqe duhovne mir iméte in s' Kristusam zedinete se.

Nuj, lubezníve Gospod, daj me delezhnemu bite tvoje gnade, in ne zapuqaj me ve mojih potrébah, ker imam we veq resí premagate. Nésem se we popolnama zapustil, ne we sam sebe ves umerl, ne we vseh stvarjenih resí in qasnega nagnena se znebil in izpraznil; ampak natora we mojna ve mene zeiví, in déla svoje délo, in me daje uméte, de Jebuzejin (to je, podnet gréha) we na zemle (to je, ve mojim telese) prebíva.

Store dobro, prelube Gospod, zavol svoje miloste, ker s' tvojo moqjo bodo kmale vse moji sovrazneke pokonqane. Ze eno samo besédo in s'

pogledam jih vse pred seboj razpodíw.

8. Rés, zmirej se moram bate, in nikdar sam ve se zaupate, ker nésem nekole brez nevarnoste, deseravno me dostekrat otmew in réwew.

Na nobeno réq se ne morem zanese, ne na prebrisnost, ne na bogastvo, ne na tolaxbo, ampak le na tvoje usmilene, o presladke in míle Gospod!

Brez tebe sem sam sebe texaven in na pote; s' teboj pa, in ve tebe terden in prost, in morem sam sebe kàj.

Na neq ne morem serná navezevate, na noben kraj, bode lép kakor hoqe; ker je vse menlívo, karkole se tukej zunanega iqe; vse je nestanovitno in negotovo, naj bodo ludje ale druge stvarí, bode domá ale ve klow-

tre; povsod je pomankane, zopernost in nasprotnost ve enem ale ve drugem kraji, in vsaka réq, ke nam tè pride, perpelá seboj terplene in stiske od znotrej ale od zunej. In ko terplene pride, ne pomaga neq ne lép kraj, ne kaka druga dobra réq, ke jo imamo.

9. Kdor zna uboutvo pràv prenawate in za Bogá raji zmirej kej veq kakor men terpéte, in rajve védno men kakor veq želí, tak zadobí veqe mir in veqe vesele per Boge.

Kedar se kaka qasna réq preveq lube, se ve serqe ne more dolgo mír ohranite.

S' priprostem oqesam in qistem serqam se mora vse gledate, in varevate, de se z' mesenem dopadajenem reqí ne ogledujejo; takó bo qlovek brez wkode in qiste vestí ostal.

Na-bœxejo volo je tréba bol gledate, kakor na vse reqí na svéte in na vse vesele ve nebeseh, ke ga nam Bog dàj. Amen.

Weste bukve

Tomaxa Kempqana.

HIWA UBOZZH;

to je,

Premiwlevane, s' ktерem se uboge ve nadlogah tolaxejo, hudemu branejo in ve poboxnoste vterjujejo.

I. Postava.

Od zaneqevana vsega posvetnega blagá.

1. „Bog je moj kral, in neqesar me ne bo mankalo; na pawo me je djal."

Kaj imá qlovek od vsega svojiga blagá in posvetnega bogastva druzega kakor xívexe in oblёko? Чemu se tedej napelnuje? —

In kedar umerje, mora vse tè za-

pustitɐ, in druʒega sɐboj ne vʒame, kakor majhɐn pokrov, de se vɐ nem truplo pokopá, kɐ ga kmalɐ qɐrvɐ snɐdó. Od vsɐga poprɛ́ɯnɐga pa, kar je imel, bodɐ majhno alɐ veliko, kɐ ma je ʒa popotnɐqo bɐlo dano, bo Bogú odgovor dajál, in Bog bo od nega vse ʒɐ dobíqkam naʒaj imɛ́tɐ ostro hotel.

Bodɐ kdo velik, bɯgat alɐ qeuɣen kakor hoqe, vɐndɐr né ʒató nɐq svetɛjɯɐ, in tudɐ ne vɛqɐn gospodar svɯjiga blagá, ampak le hlapɐq, najɛmnɐk ʒa nɛ́kaj qasa pod oblastjo svɯjiga vikɯɐga Gospoda nebɛɯkɐga krala, in vɛqnɐga qɐsarja in sodnika, kɐ da blagó, de se dobiqɐk pràv dɛ́la, ne pa vɐ pɐrloæɛnost in orodje grɛ́ha.

Dobrotlɐvɐ Gospod pa bo svɯjim hlapqam ʒasluæɛno plaqílo povraqɐval, in ɯe veq dal, kakor ʒasluæɐjo; ʒa majhɐn trud bo dal vɛqnɐ poqitɐk, ʒa kratko æalost vɛqnò veselɐ, in ʒa

vse zan prestane sramote in kraviɳe veɳno krono in ɳast.

2. Tudi zdej daje vsakemu darove, kakor hoɳe, po svojim skrivnem praviɳnem in pravem sklepi, ki je vselej in povsod brez pomote. Zakaj dobrem je vse ki dobremu, hudobnem pa ki pogublenu; takó de se ne more nobeden po praviɳi ɳez boxje sklepi potoxavati, ampak le ɳez svojo nevrédnost in nehvaležnost; bolezen pa mora miniti od bliznega, narbolezen pa védno od Bogá.

Nék poboxen mazunek na Holandskem je po smerti svojiga imenitnega Gospoda ludstvu pri[illegible]val rekoɳ: »Naz Gospod Holandske graf je umerl; prelube! molíte zan. Malo malo ɳasa je bil tukej, je imel nékaj perhodkov in létneh vesítkov, ktere je zapustil, in jih seboj né mogel vzeti. Ako bi zdej imel kako stanovítno blagó, bi mu nar bol práv perzlo."

3. Ko je nék imenítan knez mogel umréte, je djal vpriqo veliko služabnekov, ke so mu strégle: „O kdor be bil zmirej réven ovqár, s' kolekan vequem zaupanem be lahko umerl, kakor pa jez!"

Ko je nék drug velek gospod bolán bil, jih je veliko ke nemu perwlo, in so ga prosile, de be jim kàj ve spomín in za službo dal, rekoq: „O gospod, gospod, kogá imam zdej, in kaj me bow dal'? je on odgovoril: „Lej, vse tí le svojiga dobíqka iqejo; za mojo duwo pa nobeden ne spomne; in jez ne vém, kjé bom nonoj poqival i.. prenoqil." In takó je umerl in prepozno kesal se, in spoznal, de je vse posvetno prazno in golufno, ke vse ob okomígleji in kakor dem prejdè.

Blagor tedej revnemu ve blage, in ve qednosteh bogatemu, ktere na konqe svojiga zivlenja s' prerokam

zauplevo reqe zamore: „Gospod je moj kral, in nevečsar me ne bo mankalo; na pawo me je djal" zavol svojiga svetiga imena.

II. Postava.

Od peterih hlébov ve puqave téga živlenja.

1. „Človek ne živí le ob kruhe, ampak ob vsake bożeji besédi."

Gospod Bog naw Zveliqar je nega dní starem svetem po postave in po prerokeh govoril, in nam we védno po sveteh písmeh, in po sveteh uqenikeh, ke nove in stare zakon razkladajo, govorí, in nas uqí, kaj moramo verevate, in kakó živéte in Bogú slużíte.

Bere in piwe tedej, (zapíwe ve serce) naúke svetníkov, ke jih je Bog razodel ke zvelíqanu nih veliko.

Pobożne mawnek, gospod Flo-

renŋi Daventrionske je nékemu zmed svojih bratov djal: Vse eno me je, in né veliko razloyka, ale stare ale nove testament berem; zakaj obá sta od Bogá.

2. Ko je ŋastitleve uŋeník velike Gerard se svojim uŋenŋam ure mo. lil, ga je potlej vprawal: Janez! umém prâv, kar berew? Mu odgovorí: Ne vsega. Reŋe mu tedej natihama: Ve vsake verstíne in beséde psalmov se me mnog in skríven um ponúja. Hvala Bogú in svetem uŋenikam, ke so me zvésto ve mnogem ume poduŋile. Prejme tedej od boxeje miloste in gnade pet hlébov ve puŋave téga xivlena, ke so ke svetemu xivlenu dobre in storívne.

Perve hléb je xalevane serná zavol vsega hudega storjenega na svéte.

Druge je spoved vsakdanih slabost ve svojim stane storjenih in velike zanikernoste ve tolikan opravílih.

Tretji je hléb bœxje tolaxbe ve molitve, upane odpuujena, in odvezha grêhov.

Hetérte je hvalexnost za od Bogá prejete dobrote ve srexe in nesrexe. Za kar vse je tréba Bogá védno hvalíte, qiger usmilena né wtevíla, in ka nam noter do zdej ne neha dobrot delite.

Pete je hléb serqnega vesela in premiwlevana vequega zveliqana, in velikoste perhodne qastí pèr Boge in vseh negovih svetnikih.

Hvale tedej Boga za teh pet hlébov, in za veliko druzih dobrot, ke so zapopadene ve téh tréh, namreq dobrote natore, gnade in veque qastí.

III. Postava.

Od dvojnega bœja, od telesnega in duhóvnega.

» Hudœbne so me kvante perpovedevale, pa ne kakor tvœje postave."

Varej tedej vseh svojih pouutkov, de te neuímerne in míkavne hudiueve slepotíje ne zapelájo.

Zakaj dokler xivlene uloveúko terpí, se mora vojskevate, de premagan né: pa skuunave néso vselej enako hude.

Ker se tedej ve to vojsko postavlen, vpíj s'prounama in pogostem serunem zdihevanem ve Gospoda ve nebó.

Telό vléue dole, duh pa gore.

Telό iue mehkote in sladkote; duh pa nasprote svéteje pokoro in ostroto.

Ue se telesu vdáu, bou golefan; ue se pa duhu, bou kronan.

2. Imej se tedej na sume, in varej se od vseh straní, ker nése brez skerbe pred sovraxnekoveme puíuame, bode kjer houeu zunej ale znotrej.

Vtisne se Kristusove rane terdno ve svoje serue; in Jezus in Maríja te naj bosta varha na vsakem pote.

Te imej za orœxje, in naméste meųa in palenje ve roke.

Ze neuųeneme, nezvédneme in nespametneme ne govore veliko, de se kako ne spotakneu.

S' poniżnene in priproste, ke Bogá lubejo, rad govore in bode per neh.

Dœbro tovarutvo, kjer se od Bogá pogovarjajo, je ke pridu; hudœbno tovarutvo pa, ke od svéta kvantájo, je ukodlívo.

Ogíbaj se opravlívnjov, in bode per priprosteh in molųeųeh.

IV. Postava.

Od nestanovisnoste ųlovéœukega serną.

» Mœji duše se je perstudelo mœje żivlene," zavol żaloste in terplena, in zavol veliko zopernega, ke se me pergodí, in ke me od Bogá vléųe.

Kaj me je tedej storíte, kam se me obernite, de me bo bole?

Terpe volno in čakaj ze zaupanem Gospoda; zakaj „Gospod je pri nih, ktere so zalostnega serčá, in ponižne ve duhe bo rčwil.“

Po pravinje nam gre terpéte, tepenem, pobitem in zanečevánem bite, de se napeh in prevzetnost duhá powzbí.

Spomne se tedej svojih pregréh in hudobij, kedar se od zunej zanečeván, in bo nehala tožba in jeza nad tvojime očitávnje.

Nehče né čist brez gréha, nobeden brez madeža, nobeden nedolžen in nevréden tepena; ker smo vse grewíle. Sam Bog je čist, svet in neumerjoč; večen, neskončen, nezadéven, in čez vse vékome častitlev.

Imej tedej vse svoje upanje in vesele ve Boge, s' terdno volo tude kàj hudega za Bogá terpéte.

Vse posvetno vesele naglo míne,

in vsa posvetna hvala je polna jeze in golesije. Tude vse telesne slaste imajo svoje utrafenge per sebe, in so vrédne zasramotena in zaneqevana.

Kdor imá veliko premoxxena, imá veliko skerbí; kdor po vé ze majhnem zadovolen bite, je bol ve míre.

2. Nesrecen je revex, kters Bogú ne sluxe. Vse zgubí, kar imá, kters Bogá ne lube.

Neqimern in nestanovitен je, kdor svoje upane ve stvarí stave, in Boga zapustí.

Blagor mu, komur je Bog vse ve vsem, in s' svetem apostelnam Pavlam lahko vesclo reqe: „Jez pa nekár druzega, ampak le krixa svojiga Gospoda Jezusa Kristusa se qem hvalite, po kterem me je svét krixan, in jez svétu."

Ve Salomonoveh prigovoreh se bere od lénega in nestanovitnega ve boxji sluxbe, rekoq: Lenúh hoqe, in noqe; to je, hoqe dobro jésta in

pitɛ ; délatɛ pa in postitɛ se noɥe. Hoɥe dolgo spatɛ , in noɥe kmalɛ vstatɛ ; hoɥe praʒno pogovarjatɛ se, in noɥe ɥutɛ in molitɛ ; hoɥe druge ostro svaritɛ , sam pa noɥe neɥ prestatɛ ; hoɥe druge uɥitɛ , sam sebe pa noɥe poboɫwatɛ.

Takɛmu grɛ wiba in palɛɲa , ɥe se taɲɛh gréhov ne poboɫwa.

Kdor pa vɛ ɥɛdnostɛh stanovitɛn ostane , bo srɛɥɛn tukɛj in vɛ vɛɥnostɛ. Amen.

V. Postava.

Od pokoruɥene poniɜenega ɥlovéka.

1. „Pokorɛn ɥlɷvɛk govorí od premage ,“ pravɛ modrɛ.

Kakó? Takó , kɛr tak ɥlɷvɛk sam sebe premaga , ɥe svɷjo volo ʒapustí , in po volɛ druʒɛh poniɜeno storí , kɛ je priproste pokoruɥene.

Iz téga pride velek mír in edinost, dobra vést in pomnoxene serčnega vesela.

Tista ima zaupane ve Bogá in se smerte ne bojí, ker je Bog negovo upane, ktere mu je do smerte popolnama pokoren bite perpravlen.

Zakaj dobre déla, ktere se iz priproste pokorčene store, so Bogú nar lubuse, in človéku nar bol zasluxene.

Kdor se vikuzemu, ale komu svoje enake, ale pa manuzemu pod pokorčeno podá, on hudiča uxuga in ukrotí ke védno draxe, de naj se ktere drugem ponixno ne podverxe, ampak naj se terdo brane.

Iz téga pride dostekrat jeza, krég, in veliko druzega hudega med brate in mirneme ludmí.

Téga ponixne Jezus Kristus ne uči, ampak bol priprosto pokorčeno vsem perporoča rekoč: „Učite se od mene, ker sem kroták in iz serca ponixen."

Vlovek, ktere je vlovéku zavol Bogá pokoren, déla Bogú nar bol vast, in mu je vuec. Brez pokoruzene pa so naue déla malo ale pa nez vrédne.

S' ponizeno in hitro pokoruzeno dopadejo Bogú tude ue tako majhne in zanezevane déla, ce se iz lubezni drugem ke pridu store.

2. Prave pokorne vlovek né povasen, ne zanikern, ne potoxlev; ampak, kar more, ke vsemu Bogu dopadlivemu perpraven.

Ce tedej pokoren mole ale déla, vuje ale spí, govorí ale molvi, stoji ale hode, piue ale bere, pride ale gre, jé ale se poste, nau je zavolo pokoruzene vse ke dobremu in ke zasluxenu.

Tiste je tedej zmirej míren in vesel, ktere sam sebe premaga, zatají, zapustí in zanevuje, in se Bogú in boxjimu naméstneku iz serza in radovolno vsako uro ve pokoruzeno podá.

Odprite mu nebesa ví svete angelne, bexite prevzetne hudiue; pri-

dete naprotꝛ patrijarhꝛ in preroкꝛ; pomagajte apostelne in evangeliste; prositꝛ zan marterneкe in spoznavavne, mavneкꝛ in sluжabneкe, devine in vdove, in vse svetꝛ, perporoqite ga vse Kristusove verne bratje in sestre, in sprejmite duwo ponishenega, priprostega in pokornega brata iz jeqe telesa, in prenesíte jo ze nékdej revnem Lazarjem ve Abrahamovo naroqje, de ve Kristusovem míru sladko, brez strahú in ve zaupanꝛ poqiva, dokler sodne dan ne vstane ze vsemꝛ svetemꝛ ve presvetqno vetqno qast. Amen.

VI. Postava.

Od tréh znamen svetega kriжa.

1. Dena me, ve znamne boжje ljubezne, na svoje serqe, de me ljubew qez vse, in zapiwe znamne svetega kriжa ve svoje perse, in vse

rane mœjiga terplena zoper pwírje hu
dœbnega duhá.

Zakaj moj krixe je pot ke zveli
qanu, znamne premage, in neprema
gavne wket; prexene telesne in duvne
nevarnoste.

Zatorej postave se posebno ve tréh
krajih znamne svetega krixa, na ser-
nje, na usta, in na roke zoper vse
pregréhe.

Sernje zaznamnaj, de kaj hudega
mislel ne bow, ampak le dœbro od
Bogá in od negoveh dobrót, de bow
imel sernje ve zavétji obvarvano pred
vso hudobíjo, in z' Bogam in ze ne-
goveme svetníke skléneno.

Zaznamnaj svœje usta, de ne bow
kej hudega, prewírnega ale nespodob-
nega govoril, ampak le dœbro, svéto
in koristno; in bow Bogú lub in per-
jeten, in od ludí vrédno hvalen.

Zaznamnaj svœje roke, svœje per-
ste in dlane, de kèj prepovédanega ne
storiw, ampak le lubezne déla ke pri-

du bliꝛnamu, in va vsam tém ka qasta in ka hvala Bogú.

2. Misla tadéj zmirej in povsod dobro, govora védno dobro, in délaj vselej dobro, in bo tvoje ꝛivlenje s' trojnema znamna svetega kriꝛa zaznamnano Kristusovemu terplenu podobno.

S' kriꝛem bow vse vesele in ꝛalostne, parjetne in zoparne skuwnave premagal, ka se nanagluma va skrivnoto tvojiga sarca parkradejo.

Zakaj teꝛko sa kàj takó dobrega storíta obétaw, de ba hudiq napotja ne délal, in védno le na hudo ne vlékel in ne oskrunaval.

Ne maraj zan, ne boj se ga, ampak vse kakor gnoj zanaqui, va Jezusa kliqa, s' svetam kriꝛem se zaznamnaj, ka Marii pod kriꝛ béꝛe, zdihúj, ꝛalúj, milúj: od kriꝛa ne hode, ampak ꝛela va tém ꝛivlenja z' Jezusam in Marijo ꝛivéta in umréta, de pojdew ꝛnima va veqne prebivalewa. Amen.

VII. Postava.

Od ljubeznívega milovanja slabeh.

1. „ Prenavajte eden druzega v ljubezni ; ker ljubezen pokrije veliko grehov."

Nehče naj se ne prevzame, in slabeh naj ne zaneqúje, ker nehče ne vé, kakó se bo we ænim godilo, in če bo stanoviten.

Vse smo slabe, vse potrebujemo pomoče ; vse ælamo dobro in se bojímo hudega.

„ Bodete tedej usmilene, (prave Gospod) kakor je vaw nebewk Oče usmilen."

Ne délaj se preveč pravíčnega, de se ne bow zavzel, serčá zakerknil in bolníka pogubil ale pa ranil, kterega be bil imel potolaæite in ozdravete. Naj usmilene sodbo premaga, kakor prave svete apostel Jakop.

To je tude ljubezníve mawnek gospod Florenčji lahko poterdil, rekoč:

Vselɛ sɐm ʒɐ ljubɛʒnɐjo veɥ opravel, kakor s' hudɐm in s' strahom. Rés je, takó je Kristus uɥil.

2. Kakor tí s' svɔjim bliжnɐm délaw, takó bodo tudɐ drugɐ pɔtlej (po praviɥnɐ bɔжji sɔdbɐ) s' tɐboj délalɐ.

Karkolɐ namrɐɥ svɔjimu slabɐmu, жalostnɐmu in ranenɐmu bliжnɐmu storiw, to storiw Kristusu, kɐ mu kakor angel s' ɥastjo Gospod-Bogú sluжɐw.

Imɛj sɐ tɐdej nɐ sumɐ in skɐrbɐ, de svoj ɥas kɐ pridu obɐrnew, de ʒa vse dobro le Bogú ɥast povraɥujew, in nɐɥ po neɥimɐrnem sam sebɐ ne pɐrpiwew. Ʒakaj vse, kar imaw, je le bɔжji dar, bitje, жivlene, um, misɐl, beséda in djane.

Kɐdar s' tém bɔжje ɥastí in hvale iɯew, taɥas grɛw ʒɐ angelɪɥɐ kɐ Bogu vɐ nebɛsa; kɐdar pa neɥímɐrne ɥastí iɯew, in se veselіw in sam sebɐ dopadew, in se vɐrh druʒɐh povʒdigujew, takrat padew na tla, ʒgubiw

bogjo gnado in nebesa, zasluжeu pogublene zavol napuha in serca prevzetnoste, ke te ludiq vane zvode, in te pregréhe od sebe ne zaverжeu in ne zaneqújeu; zakaj vsak je gerd in neqist pred Bogam in pred negovema angelca, kdor sam sebe povikuuje, in se hvale.

Kdor je pa zarés poniжen in neq va svojih oqéh, in vsem dober, ubozemu usmilen, bolnega obжaluje, stiskanega tolaжa; kdor je nevédnemu uqenik, padajoqemu vzdigavavec, dvomnu poterdnik, on bo srečo in usmilene od Bogá ve té ptujqene, in ve nebesih večno жivlene prejel. Amen.

VIII. Postava.

Od stanovitnoste ve dobrem.

1. „Ostaníte tukej, in qújte zmanoj."

To je govoril Jezus svojim uqen-
njam gredé na kraj svojiga terpljenja,
de je smert terpel za nas.

To naj misle, in naj se ve serne
ohrane, kdor gre ve klowter ale ve
kako poboжno druжbo, kakor de be
mu Kristus sam rekel: »Ostane tu-
kej, in quj se menoj, mole in per-
pravlaj se za perhodne skuwnave."
Zakaj izgled sem tebe in drugem poka-
zal, kakó qujte in molite, de takó sto-
riw, in ve zayetem dobrem stanovitен
ostanew. »Kdor bo namreq do kon-
nja stanovitен, on bo zveliqan."

Dobre imajo veliko skuwnav, pa
tude veliko tolaжb. Pa vse terplene
praviqneh né neq prote plaqilu ve per-
hodnem veqnem vesele.

Kedar skuwnava pride, podaj se
preq ke molitve. Ne obupaj, in ne
gane se od mésta, ampak stanovitен
bode, in perporoqe se Bogú.

2. Sreqen je, koger lastne in dru-
zeh nevarnoste spametvajo, in ga po-

nixenega, krotkega, usmilenega, ljubeznivega, postréxelevega, perjazнega in nekogar zanesevavnja ne naredé.

Blagor druxbe, kjer je Jezus xivlene, moq, mír, in edinost svetega djana med níma.

Ne quda se, ne pohujwaj se, ne zavzema se, ne boj se, in ne obupaj, qe se qasa kàj nerodnega perméra ve druxbe dobreh bratov ale sestar, in ve svetih krajih in per poboxenih ljudéh; ale pa qe kter od zaqetega dobrega odstopejo, ale ve poste (ve zderxane, ale ve pómanjkane) godernajo, ale se qednost in svetih od Bogá in svetnikov postavlenih postáv navelíqajo. Ker slabe, nestanovitne, ke hudemu nagnene in vstate nemarne smo; in ako be nas Bog védno s'svojo gnado ne podpíral, be terdno state in stanovitne bite, in sovraxnekam in pregréham braníte se ne mogle. Ze boxjo pomoqjó pa zamoremo vse, zaqete, délate in dodélate.

3. Pomnę tedej in varej se, ker je Bog tudę per angelnjeh hudobijo bil najdel, in perve qlovek je vę raji bil padel premagan od sadú. In mnoxęna Izraelnjov je bila vę puujave, zavol godernana, nepokorujene in zavol poxelena mesá pokonjana.

Tudę njelo per apostelneh in per drugeh, kę so za Kristusam hodile, in kę je per nih bil in nim pridgeval, se je nékaj napujnega in nepopolnama godilo; so prepírale se, ktere de bo med nimę perve in vikwę vę nebeukem kralestvę; ktere je on sam lubezniwo posvaril, in s' svojim zgledam in ze beséda poduqil, ne vesonjeh reqí iskate, ampak ponixno eden drugem postréqę, in eden druzega s' qisto lubezniejo lubite, kar tudę nam storite in spolnite daj naw Gospod Jezus Kristus. Amen.

IX. Postava.

Od mnogeh zaderg staréga sovraźnika.

1. »Ustavate se hudiqu, in bo béźal od vas.”

Kakó? Ze vero in s' Kristusovem kriźem. S' kterem orožjem? S' qrtjem in s' postam, ze délam po dneve in ze molitvejo po noqe; s' svetem branem ín poboźnem premiwlevanem, ze uboutvam in s' qistostjo; s' poniźnostjo, ze molqanem prazneh reqí, s' samoto in ze bégam od posvetnega hrupa; s' pomilevanem źalostneh, s' prošnama za sovraźneke, s' popolnama pokoruqno in ze veliko potrpeźlívostjo ve hudem boji zoper pregréhe; s' stanovítnostjo ve vseh qednosteh, ze zatajevanem svoje volje, ze zanegevanem vesokoste, hvale in qastí.

Zakaj kdor ve téh in druzeh sve-

teh poboxnosteh in urnosteh priden in terden ostane, on zarés Bogú dopade, in hudiqa premaga, ktere po mnozeh poteh in slepotíjah poboxne we bol kakor druge skuwa, sovraxe, strawe, in nadlegva; takó de ne more nebeden brez skerbe pred negoveme vervmí bite, bode ve kraji in stane, ve rede in hiwe, ve ktere hoqe.

Kaj je tedej storite? Ke Gospodu bexate, ve Jezusa klinate, zdihevate in jokate, de te on védno pomaga, te ze moqjo obdá in vareje, in po tolekan nevarnosteh ke sebe (kjer je prave in vequa mir) lubeznivo s' svojo gnado perpelá.

2. O kakó práv in umno ravná, kdor vse qasno (ve serqe) zapustí, in se vseh grévneh perloxnost vareje, in se natihama posvetnem reqém skríje.

O kakó dobro in pridno se uqí, kdor se xivlena in terplena Kristusovega vsak dan preúqa, in vse rado-

védnoste in vsokoste, ke od Bogá in od znotranih rejí vlévejo, ve nemar puuja, de posledne konen in sodbo prav pogostem premiuluje.

Zvést in umen hlapen je, ktere poniżne Kristusove in negovih svetníkov izglede pobożno posnema, in se wirokih potov velikúnov varuje, in pred nime beží.

Ker bogatine in velikúne hudiq poschno zalezúje, in jih s' qastmí in slastme golufá in pogubla; pred kterema so revne in priproste dostekrat bol ve zavétji, pa vender ne popolnama brez skerbe. Zakaj ko vidijo, de je veliko prebrisanih na tém svéte srecqnih, in de nih tovarwe nakviwko pridejo, jih mika tude kaj tanjega zadobíte in brez gréha iméte.

Ale Kristus to prepové in bolwe svet dáje rekoq: »Prodajte, kar imate, (sej némate samí od sebe, tude néste samí narediле in stvaríle) in dajte ubogem. Ne napravlajte se bogastva na zemli,

kjer vse míne," ampak napravlajte sɛ bogastvo za nebɛsa, kjer vse dobro vɛqno ostane.

Bóxɛ tɛdej pred svétam, in hœdɛ za Kristusam, de peklu odídew, in xnim ve nebɛsa pridew.

X. Postava.

Od brambe dœbre vole zopɛr sovraxneke.

1. „Ze branilam te bo obdala negova rɛsniqa, in se nè bow bal pœqnega strahú," ne ve dolzɛh jutranɛh molitvah, ne po dnɛve opoldanega vraga vɛ mnozɛh délɛh in ostrɛh pœstɛh.

Jɛzus Kristus, pot, rɛsníqa in xivlene, zvelíqane, moq in modrost tɛ bo ve vsɛm, kar berew, pœjew alɛ délaw, na dɛsne in na léve na strane staí, de bow védno vesɛl Bogá hvalil. On je tvoj pomoqnik, tvoj

varh, in mœyen braniven pred vsem hudœbnemu sovraxneka.

Če je Bog ze name, kdo bo zoper nas? prave svete Pavel.

Če se noyeu sovraxneka bate, lu be Kristusa. Zakaj, kolekor bol se v tebe ljubezen bœxja vnema, tolik men maraŭ za svétovo ljubezen, i zginc hude strah.

Ljubezen bœxja se ne boji n smerte, ne hudiya, ne peklà.

Derxe tedej terdno branílo prav vole ve bœxji ljubezne, in bo zgíne ves strah in menúla golefija sovrax nekova.

2. Prava vólja sovraxe vse hudo se vareje, kar more, vsanyega grêha zamêcye zmiuljevane, noye kravíne bexí pred lexmí, se mu gnusa na vsem neyimernem in nepoxtenem.

Prava volja je Bogú vuec , ima rada vse dobro, resniyno, praviyno i svecto; iuye povsod le bœxje yasti, v vsakem dœbrem dêle in govorjene, v

vsakem kraji in vsak qas, dokler živí na svéte.

Prava vola se ze bliznem dobrega veselí, in je zalostna hudega; pomaga ve potrébe, mole za gréhe, odpustí razzalene, se bolneh usmilva, in zmotjenem pràv svétva.

Prava in popolnama vola imá védno Bogá pred oqmí, in le Bogú ve vseh svojih dobreh déleh in mislih dopaste zelí; druzeh bolwane in srcqo lube s' serqam in ze ustme, in za svoje imá; lastno volo berze zaverze, hvalo zanequje, in pred slovam bezí; ker misle, de je vse prazno, kar od Bogá vléqe, in na nizke (qasne) reqí navezuje.

3. O revne, slabe in zanequevane brat, ne omaguj ve britkosteh in ve terplenje; ker se s' Kristusam skuwan na krize, in ze marterneke ve zapertíi in ve jeqe.

Poterpe tedej nekoleko rad in volno, ke ne morew veliko ze veselem

terpéte, kakor je veliko svetníkov storílo.

Terpe vsaj nekoleko zopernih besedí, ke ne morew ostrih wib terpéte.

Terpe tí za Kristusa nekolike teshave, ker tolikan posvetnakov zasvét veliko hujwega nepregovarjamo terpe.

Ne zgubljaj ze nepotrpeshlívostjo svojiga zasluzhena, ke se lahko s' svetem poterpleniem vsak dan in vsako uro bojshje kraljestvo in vekno yast zasluzhew.

Postavi se pred se ve britkosti in ve terplenie sveto terplenie Jezusa Kristusa, in te bo loshe vse zoperno, ke te stiska, prestati.

4. Nikoger né na zemli, de bi se mu kàj zopernega, bodi na duwi ali na telesi, ne pomerilo.

Nobeden né pod nebam brez déla in terplena; vsak je sam sebi teshava in nadloga, bodi sam, ali vi druzhina, bodi vi praznivani ali vi opravílih,

Potréba je tedej bogje pomoque, in od znotrej in od zunej velike poterpežljívoste, braníla prave vole zoper vse sovražnekove puinje, zoper telesne napáke, in svétovo perlizevane.

Oblége Kristusovo orožje, služabnek bojeji, in bojuj se, kakor dober in zvést voják, in derže se terdno križanega Kristusa.

Vse Kristusovo živlenje je bilo križ; takó-tudi tvoje. Zakaj djal je: »Kdor hoče za menoj priti, naj vzame vsak dan svoj križ, in naj hodi za menoj" ve moje kraljestvo.

XI. Postava.

Od hvalena Bogá ve vsakem dobrem déli.

1. »Hvali moja duša Gospoda."

Délaj vse dobro Bogú ve čast; in ako čase kàj dobrega misliš, govoriš ali storiš, reče na zadne: Čast

Bogú, hvala Bogú. Ker brez Bogá in negove gnade ne morew nej dobrega storite, ne zajete, ne dobro, pràv in sveto dokonjate. Bog zajetek in konec vsega dobrega dá, in hoje spet vérneno iméte, kar je dal.

Naj bexí tedej prevzetnost in lastna hvala, in prazna jast; in naj pride in naj gre ve serje poniżena molítev, sveto premiwlevane, zahvalene, in glas jewjena vselej.

2. Kakó more kdo jistost in mír serju zadobite? Posluwaj ob kratkem, in hrane to verstíjo ve psalme: „Béxe pred hudem, in délaj dobro." Obvarej svoje serje pred gerdeme in hudeme mislеme, svoje usta pred wkodlívеme besedmí, in svoje roke pred prepovédanem djanem. „Lej, tak prejme xegen od Bogá, in milost od Gospoda svojiga zvelijarja.

Misle tedej védno dobro, govore védno dobro, in délaj védno pràv, in bow imel mirno xivlene in dobro vést.

Mír bodɛ vsakɛmu dɷbrɛmu, ponižnɛmu, pohlɛvnɛmu, priprostɛmu vsɛga (posvɛtnɛga) ʒanɛɥevavɥu, in do smɛrtɛ pokornɛmu.

Gorjè pak vsakɛmu hudɷbnɛmu, porɛdnɛmu, golufnɛmu, napɥnɛmu, prevʒɛtnɛmu, nepokornɛmu, kɛ nekomur bol ne ɯkodva, kakor sam sebɛ.

XII. Postava.

Od grɛha neɥímɛrne hvale in lastnega dopadajenа.

1. »Ne kopajte se nakvíɯkɛ," pravɛ ponižɛnɛ Jɛʒus.

Ne hvalɛ se tɛdej neɥímɛrno, ʒaneɥlívɛ prah in pepɛl, ɥe tɛ je dɷbro; kɛr ne vɛ́ɯ, kaj te juter ɥaka, ɥe bow stal alɛ ne.

Svɛtɛ apostɛl Pavɛl pravɛ Rimlanam: »Ne modruj vesɷko, tɛmuɥ boj se." Ne povʒdiguj se vɛ dobrɛm, de ne padew vɛ hudo; ʒakaj Bog je

prevzetnem nasproti, angelnam in ludém, ktera se napihujejo, se samí va sebe prevzamejo, in sa dopadejo.

Joj, napeh se príme vseh, vikuseh in podloxneh, posvetneh in poboxneh!

Prevzetnost je sílno kuxna bolézen, se naglo qlovéuskega sarqá prime, in skuua qiste in svete, pravíqne in nedolxne, uqene in mogoqne.

2. Kdo se tedej more hvalite, de imá qisto serqe med ludmí, de brez vse hudobije xiví? Zarés nobeden nè.

O Bog, tí sam se svet, tí sam Gospod, tí sam narvíkua Jezus Kristus; tí se pred vsema in med vsema qez angelne in svetníke vékome qastitlev.

Prosem tedej, o Gospod-Bog! ozdrava moje serqe, ker sem te greuil. Stvare ve mene novo serqe, in izbriua vse moje hudobije, de bom ves qist, ves tvoj, tebe perjeten in vueq, sam seba pa zanesqlev in neq

de zadobim milost in usmilenje pred teboj in vsemi tvojimi svetníke zdej in vékome, o ljubezníve Jezus Kristus!

XIII. Postava.

Od mnozih vojsk hudobnih ljudí, in od potrpeshljivoste bogaboječih.

„Ukroti moje sovrashnike; ker veliko se jih vojskuje zoper me."

Potrpeshljivoste te je tréba in posebne bojeje miloste, de te od znotrej in od zunej vselej in povsod krepjá.

Veliko vojsk je na svéte, veliko truda in terpesha pod nebam, pa nè na nebi. Kdo zamore vse hudo na svéte, in skrivne bojeje sodbe sevtéte? Kdo drug, kakor sam Bog, on praviqen, mogen in potrpeshliv sodník, ki zlovéshko hudobijo premaga, ki solnze in desh daje praviqnim in kraviqnim.

Nahqe se ne more negove vro-
qíne in védnoste skríte, nahqe se ne-
gove sœdbe ogníte, in negovem rokam
uíte. „Ve vsakem kraji gledajo Go-
spodove oqí po dobreh in hudobneh."
Renje tedej ze Davidam ve psalme:
„Mœje oqí so védno ve Gospode, ker
on bo otel mœje noge iz zaderge." In:
„Ako be me Gospod pomagal ne bil
be bela xe bliz ve pekle mœja duwa."
Ne postavlaj svœjiga zaupana in
mirú ve nobenega qlovéka, in ve no-
beno stvar, ne na nebe, ne na zemle
qe noqew ve zmotah, ve golesíi in ve
nepokoji bite.
Zveliqane je le ve samem, pra-
vem, xívem in neskœnqno dobrem
Boge, ke je vse iz nequ stvaril, in vse
po praviqnem sklepe obraqa.

XIV. Postava.

Od hudobíje hudobnih prote nedolžnem.

„Gospod, store dobro dobrim in nim, ktere so ravnega serčá.“

Blagor jim, ktere nedolžno pred teboj živé, o Gospod, in ktere brez zvijač in ve prave priprostosti tebe iščejo.

Blagor vsem, ktere nar prej, in ve vseh svojih besédah in ve djanje le za tvoje povikšanje, za tvojo hvalo in čast, in za tvojo ljubezen, vse, kakor tí hočeš, skerbé, in ve vseh svojih déleh nač lastnega némajo, in iméte nočejo.

Bode Jezus ve tvojim serce vselej in povsod, per déle in per počitke, brez zvijač, in brez godernana, kakor gre poniženemu božjimu služabneku, ke je noč in dan za vse dobro perpravlen. „Hudobne pa ne takó, ne takó; ampak kakor prah, ke ga véter

po zemlɜ razнawa," in per ktɛreh nɛ strahú bɷɜejiga, ne lubɛznɛ bɷɜeje vɛ nihovem serɥe.

Kaj pa je tedej vɛ nih, in med nimɛ? Vsa kravinɥa, krɛg in razkol, napeh in nevoɯlívost, lakomnost, golefija in hudobija. Takó je ɜivlene hudɷbneh, kɛ ne nehajo hudobeváte in dobrem in priprostem zabavlate; dobrem kɛ zasluɜenu, nim pa kɛ pogublenu; dobrem, de rastejo vɛ ɥednosteh, nim pa de se nakopújejo pregrɛho.

Daj nam, o Gospod ze dobremɛ vɛ ɥednosteh rastɛ. Amen.

XV. Postava,

Od hudíɥeve nevoɯlívostɛ zavol ɥlovɛɯkega zvelíɥana.

1. »Hudíɥeva nevoɯlívost je smert perpelala na svɛt," in od tod je krɛg in veliko razpertij perwlo med ludi.

Joj, hudiq nar hudobnawe sovrashnek qlovéwkega rodú, gospodavaven temé, in kral vseh prevzetneh, ne neha zapelevate in nadlegvate vernah, ktere Bogú sluxejo.

Razpertijo je naredil ve nebesah med angele, ve raji med Bogam in qlovékam, med Adamam in xeno negovo, ke ju je ve gréh zapelal; jezo in pobój med Abelnam in Kajnam; med Jakopam in Ezavam sovrawtvo.

2. Védno hode svét payet, de posvetne poboxne zasmehújejo, neduhovne duhovne opravlajo, uqene neuqene, neumne modre obrekujejo. Zdraxbe déla med prevzetneme in ponixneme, med mouqneme in slabotneme, med velikeme in majhneme, med lépeme in gerdeme, med xlahtneme in nexlahtneme, med starqam in mladénqem, med vikwem in podloxnem, med stanovitnem in postopaqem, med poboxnem in razuzdanem, med molqeqem in be-

sedaqem, med priprostem in prekanenem, med resníqnem in lexnívem.

Med téme in veliko druzeme, dobreme in hudobneme, téka vrag, de be jih ve gréh zapelal in od dobrega odvernil.

Pred nim nas ohrane in obvare naw Gospod Jezus Kristus, ke je na svojim križe krala svetá premagal, in s'svojo predrago kervejo iz negovih rók nas réwil. Amen.

XVI. Postava.

Od orožja Kristusovega in svetnikov zoper pregréhe.

1. „Vzemite ín oblékjete orožje bože, de boste mogle obstate ve hudem dneve, in ve vsem popolnama derxate se. Zakaj, kdor bo do konja stanovitен, bo zveliqan.“ In qe kterz qase pade, in se ve kake réqe

spotakne, naj ne obupa, ampak prenè naj se kesa in vstane, naj se skerbnéjwe vareje in pobolwa.

O kakó dober svet in zdrava pomoq je, zoper vse hude besède in déla vojskevate se, kar bojevavnam in kesavnam veliko zasluxene obéta, in nemu, kter premaga in stanoviten ostane, vequo vesele po té ptujqene delí.

Zatorej je zveliqar osnanevaven boxjiga kralestva in zanequevana svetá djal: „Délajte pokoro, zakaj nebešwko kralestvo je bliz.“ In pa: „Dobra, polna, natlaqena in preobilna mera se vam bo dala ve vawe naroqje.“

2. Orožje za nawo vojsko né telesno od zunej, ampak duhovne darove so od znotrej, déla lubezne, ponixne strélxbe, molitve, jok in poste.

Zlato orožje je presvetih imen Jezusa, Maríje in vseh svetnikov poboxno klinjane.

Orožje revnéga in poniznega bo-

ɜjiga slúɜabneka so kriɜe, ɜebla, sulanja, predrageh pet ran, in vse orodje Kristusovega terplena, ve spomin zapisane.

Sreberno orɔɜje so besédе svetega pisma, bukve uqenikov, pravíne duhovnov, in nerkvene postave; postave menihov, poboɜneh molitve, poniɜneh ɜivlene, in pokorneh izgledе.

Bronqeno in svetlo orɔɜje je vojskevane svetih marternekov, in nih neznano terplene za katolɯko vero, s' kterem so podérle prazne malike, in ime Jezusa Kristusa kriɜanega qez vse kralestva in hudobije svetá, in qez vse nebɯke luqe povikwale.

3. Želézno orɔɜje so ostroste in pɔoste, spokornekov terde déla telesu neperjetne, dolgo qutje, pogostne molitve, grenke solze za zveliqane duwe; vroqína po léte, délo in trud ob ɜetve, mraz po zíme; boleqíne ve glave, ve zobe, ve bedre, ve noge in ve druzeh

udeh telesa, de se krotí hudobija mesá, in brane strélam hudiqevem.

Oroxje devíq, vdov in xen je qistost, sramoxlívost, molqeqnost, poniænost, modrost in spodobnost; trézhnost, zderxnost od slast in wkodlíve dúwpnoste; domevávnost, bég od otqitneh krajev, in skerbna varnost serná in jezika ve vseh reqéh vselej in povsod.

Ve to oroxje nas oblége, prelubezníve Jezus, in nevarnem sovraxenekam brane, de bomo po prowunah tvojih svetnikov resniqno ke tebe pritevrédne. Amen.

XVII. Postava.

Od prida pogostne molitve.

1. »Per mene je molitev Bogú mojimu xivlenu," vselej in povsod.

Bode tedej, kjer hoqew, imej per

sebe tovarшíηo in tolaxenenηo svɛto molitev, kratko ale dolgo, kakor qas perpustí.

Poboxenemu bœxejimu sluxeabneku je vsak kràj prileqen ke molitve, in vsak kratek qas ke premiшlevanu kàj dœbrega. Zakaj zapisano je, in se vsaki dan per svɛte maшe bere: »Nebó in zemla sta polna tvœje slave; Hozana na viшavah.

Hoqew ke pridu in ob kratkem molite?

Daruj Bogú ηélo svœje serηe in reηe: Prosem, réшe, osreqe in posveте me, Gospod, ke ve nebesah prebívaш. Tvœja vola se ve mene vselej zgœde.

In qe pràv premisleш, in uméш, in skerbno prevdareш, je vsako dœbro délo, govorjene in misel od Bogá, od qednost in svetih pisem pohlevna molitev, ke terka na nebó, usmiljena prose, milost in hvalo dosexe.

In kedar takó délaw, se veselє angelnє, se bojє ludiuє, in se napelajo bliænє bratje in sestre, de per tvœji pogostnє molitvє tudє oní molejo.

2. Naj tedej jezek ne prenєha molitє, ne roka délatє, ne sernє premiwlevatє, ne noga Bogú sluæítє.

Molitev naj s'teboj vstane, in ponœuє vє postelє quje, in svєte pésmє in psalme pœje; naj s'teboj spat grє, in pred teboj in za teboj vє nєrkev, kє obédu, kє pogovoru; naj s'teboj po tréznem kosilє Bogá zahvalє; naj grє s'teboj na polє, naj séje s'teboj na vertє, in náj se s'teboj domú vernє; naj omíva tvœje nogє od blata praznih reuí, in obriwe rokє od gerdih dél; naj te sprémla povsod na skrivnem in ouitnem kraji; naj bo per tebє vє molуanє, vє zauєtkє, vє sréde in na kœnnє déla, kє uastє in hvalє presvєte Trojíne.

XVIII. Postava.

Od posamezne molítve enake ostre pwíŋam ve sovraxnike.

1. „Ze boxjo besédo so nebe postavlene, in ze duham negoveh us vsa nih lepota."

Boxja beséda je zvéste duwe bra nílo, in ostra pwíŋa zoper sovraxneka.

Veliko zvijaŋ imá stare sovraxnik in veliko se perzadéva zoper poboxne.

Ale Kristus boxja moŋ in modrost je moŋnejwe od vseh na nébe in na zemle, ke zamore ze eno samo besédò ludiŋa premagate, in ga pod nogame svojih poteptáte.

Ye te tedej nagel strah obide, mole in bere: „Gospod, bode nam moŋen turn pred sovraxnekam."

Ye te trohlívo mesó ve gréh vlé ŋe, mole in bere: „Presune s' svojim straham moje mesó, ker se tvoje sodbe bojím."

Če se hudo natolnevane pertakne, mole in rene: „Bog, stvare ve mene novo serne, in ponove ve mene pravega duhá.“

Če te huda skalost stiska, mole in bere: „Daj me spet vesele svojiga zveliana, in ze mojnem duham me poterde.“

Če te neizmerna hvala míka, molе in rene: „Ne nam, o Gospod, ne nam, ampak svojimu imenu daj hvalo.“

2. Če te obupnost nadlegva, mole in bere: „Gospod, tí se moje upane od moje mladoste; od mojiga rojstva se tí moj varh.“

Če se sernu nej ne ljube, mole in rene: „Pomagaj me, in bom révven, in bom tvoje pravice védno premišleval.“

Če se zaspan, mole in bere: „Razsvétle moje oči, de ve smerte ne zaspím, de ne poreče kterekrat moj sovražnek: Premagal sem ga.“

Če se ta lenoba ponúja, mole in reče: „Obudi, Gospod, svojo mogočnost in pridi. Poterdi me, o Bog, s' svojo besédo, de ne opéšam na poti.

Če se ta délo perstudi, mole in bere: „Glej mojo nizkost in moje délo, in odpusti mi vse moje gréhe.

Če te jeza moti, mole in reče: „Gospod, daj potrpežélivost in mir svojimu hlapcu, de moja duša obnebešuko krono ne pride," ker se djal: „Ve svoji potrpežélivosti boste svoje duše ohranili."

3. Če te kastí in imenítnega stanu lakomnost míka in žene, mole in bere: „Nagni, o Bog, moje serce k svojim postavam, ne pa v lakomnost. Odverni moje oči, de ne bodo po neímernosteh gledale; na svojim poti me oživlaj."

Če te prevej pita in jésti žene, mole in reče: „Nebešuko kraljestvo ne ié̓d in pijači, ampak mir in vesele ve

svetem Duhe. Duh je, ke oživla, meso ne velá nej."

Če te kaj novega sliwate ale lépega videte mika, mole in bere: »Vsa lepota kralêve hiše je od znotrej," i. t. d.

Vse pozemelsko je menlívo, vse posvetno neímerno, če je tude we také lepó. Sam Bog je ves popolnama in neskončno dober.

Če za Jezusam grew in se (ve serce) vsemu odpovém, bow ve Jezuse vse imel.

Po vseh téh svetih besédah sosebno to le ohrane, velikrat mole in bere: »Mene pa je dobro Bogá derzate se, ve Gospoda vse upane postavete."

XIX. Postava.

Od verstín, ktere je dobro pred začek kam déla brate.

1. »Skríj ve moje serce svoje besede, de se te ne pregrewím," ker

ɥlœvɐk kmalɐ vɐ gréh pade, ɥe néma nɐɥ dœbrɐga vɐ svœjim sɐrɥɐ od Bogá Jɛʒusa ʒveliɥarja svœjiga.

De bow pa hitro Bogá vɐ mislɐh imel, navadɐ se vse, kar sliwɐw in videw, kar berew in mislɐw, vɐ Bogí obrayate.

Imɛj sɐ imɛ Gospoda svœjiga Bogá po nœɥɐ in po dnɛvɐ vɐ spominɐ, de tɐ bo dœbro vɐ nem; kɛr breʒ negɐ tɐ bo védno hudó, bodɐ kjɛr hoɥew in imɛj kar hoɥew.

Kɐdar se po nœɥɐ ʒbudiw, odpre svœje oɥí in mœlɐ tole vɐrstíɥo, in reɥɐ sam sebɐ: „Vstanɐ, vstanɐ, ktɛrɐ spíw, in Kristus te bo raʒsvétlil," kɐ je oblubil plaɥílo jim, ktɛrɐ ɥujejo in molɐjo.

Kɐdar ʒvon vabɐ, reɥɐ: „Lɛj, ɐɛnɐn Jɛʒus pride, pojdɐte mu naprotɐ." Kdor ʒamudí, bo osramoten in breʒ bœɐjiga darú.

2. Kɐdar te délatɐ klíɥejo, mislɐ:

»Ve imene Jezusa Kritusa Nazarécwkega vstane, in hode, in store, kar te je storíte, ker je bolwe pokoruzena, kakor daritev."

Med délam mole veqkrat, psalme premiwluj, kvant se varej, ve Jezusa klíqe, in mu koléna perpoguj.

Kedar zvoní, mole qeqeno Maríjo, in se ji perporoqe.

Kedar ve nerkev vabe, reqe: »To znamne je znamne velenega krala, pojdemo in darujmo mu darove, zlató, kadílo in míro."

Ko ve nerkev pridew, mole: »Ve tvojo hiwo grem, o Gospod, in bom molil ve tvojim svetem tempelne ve tvojim strahe."

Kedar se ze druzeme ve nerkve, reqe: »Ve priqo angelov te bom pél, bom molil ve tvojim svetem tempelne, in hvalil tvoje ime."

Kedar iz nerkve grew, mole: »Vo-

dɛ me, o Gospod po stɛzɛ svɷjih postav; kɛr to ɤelím . . . .

3. Kɛdar grɛɯ zdom, rɛɲɛ: »Vɷdɛ, o Gospod, moj Bog, pred tɛboj mɷjo hojo. Gospod za tɛboj grɛm, kamorkolɛ pojdeɯ, kɛr imaɯ besédo vɛɥnɛga ɤivlena, itd. . . . .

4. Vɛ vsakɛ bɷɤji besédɛ najdeɯ nebɛɯkɛ krɛh, ɥe pràv uméɯ in pràv ɤiviɯ.

Ɥe pa pràv ne ɤiviɯ, tɛ bo bɷɤja beséda kamen, ne pa sladek krèh.

Obɛrnɛ svɷje sɛrɲɛ kɛ ponizɛnemu in lubezníveмu Jezusu, in boɯ mír najdel svɷji duɯe, in vse zopɛrno tɛ bo kɛ pridu in kɛ vɛɥnɛmu veselu.

XX. Postava.

Od sedem ɤlahtneh kamnov vɛ dɷbrɛ druɤbɛ.

1. » Rod praviɥneh bo hvalen; pota pa hudɷbneh pogublajo. Srɛɥo

da Bog na glavo praviqnemu; preklet pa je, kdor odstope od bożjih postáv."

Ve vsake dobre in pobożne drużbe se svéte posebno sedem żlahtneh kamnov ale qednost, znamna pobożnoste, Bogú in angelqam dopadlíveh, hudíqem pa zoperneh.

Perve żlahtne kamen, je pokorqena podlożneh; de vse radovolno, hitro in poniżno svojiga vikwega bogajo, in vsak svojo terno zapustí, in s' Kristusam vsako uro lahko reqe: Oqe, ne kakor jez hoqem, ampak kakor tí. Oqe, tvoja sveta vola se zgode, ne moja hudobna.

Takó se hudiq premaga, in negove naklepe poderó, pokorqene zaslużene raste, in nebeško plaqílo se bilwa.

2. Druge żlahtne kamen je edinost ve svetem djane; de vse vkup délajo, qujejo, molejo, se po-

stɛjo, jedó, in edɛn druʒɛga tolaxɛjo, po besɛ́dah svɛtɛga apostɛlna Jakopa: »Molite edɛn ʒa druʒɛga, de boste ʒvelíqanɛ."

Trɛtji xlahtnɛ kamɛn je stanovitnost na mɛ́stɛ, de krajev tjɛ vɛ dan ne prebírajo, in se vɛ svoj poboluɛk ne preselujejo, ampak ʒa Kristusá mɔwkɛ ostanejo, de bodo od Kristusa sliwalɛ: »Ví ste pɛr mɛnɛ ostalɛ vɛ mɔji skuwnɛ."

Yetɛ́rtɛ xlahtnɛ kamɛn je potɛrpexlívostɛ vɛ ʒopɛrnostɛh, de so pɛrpravlɛnɛ texɛavɛ in sitnostɛ, ktɛre sɛ alɛ samí napravejo, alɛ jim jih pa druge s' pɛrpuqenem praviqnega Bogá naredɛ, ʒa vɛqno xivlenɛ prestatɛ. Ʒakaj vɛ krajih, kjɛr je veliko ludí raʒnɛ staroste in mnoʒɛga naroda, je malokɛdaj breʒ ʒmɛwnáv vɛ bɛsɛ́dɛ alɛ vɛ djanɛ; torej je potɛrpexlívostɛ tɛ́ba, nar bolwega ʒdravíla ʒopɛr vse ʒmɛwnavɛ po naukɛ svɛtɛga Pavla: »Ɛden druʒɛga butaro nosíte

in takó boste Kristusovo postavo dopolníle." Ktere pa de so te butare, nas uuí vsakdana skuuna, namreu ɜeivotne slaboste, nepopolnamaste serɲ, in pomankane ɥednost ve nas vseh; kjer ne nobeden ve vsem popolnama, drug kakor sam Bog.

3. Pete ɜelahtne kamen je pohlevno in perjazno govorjene s' tovaruve, ke lubezen ohrane, jezo preɜeene, in med brate mír dela, de nobeden ze besédo, znamnem, djanem, smeham, s' ualo nalauɲ ne draɜe, ne rane ale ne razɜeale, ampak ima skerb zan, kakor sam zase, ga lube, in Kristusa védno pred oɥmí imá, ke prave: » Uɥíte se od mene, ker sem krotak in iz serɲa poniɜen, in boste mir najdle svojim duuam na svéte, in veɥno ɜeivlene ve nebeseh.

Weste ɜelahten kamen je hvalevnost za bogje dobrote, de vsak Bogá hvale in ɥastí za vse dobro od zayetka do konɲa svetá. Zakaj tole-

kan je bœxjih dobrot vɛ nebɛsɛh in na ʒemlɛ, de jih nobedɛn ne more dopovédatɛ in sɛwtétɛ. ʒatorej je tréba ʒa vse Bogú hvalo vraɥɛvatɛ in vse so ga dolɜéní védno ɥastitɛ.

Sɛdmɛ ɜlahtɛn kamɛn je stanovitnost do kœnɲa vɛ vsɛh tél ɥɛdnostɛh, in vɛ veliko druʒɛh daréh ɜnimɛ sklénenɛh.

To pelá vɛ majhnɛh rɛɥéh umnega in ʒvéstega hlapɲa, ʒa pɛrdoblenɛh pɛt talentov vɛ vesele svœjiga gospoda, vɛ pœkoj vɛɥnega mirú, kjɛr se bo ʒɛ Jɛʒusam in ʒɛ vsɛmɛ svetníkɛ vɛ neiʒrɛɥenɛ ɥastɛ vɛɥno veselil. Amen.

Sedme bukve
Tomaxa Kempqana.
OD TRÉH WOTOROV,
to je,
od revqzne, ponízxnosti in potrpexlívosti.

I. Postava.

Od mnogih skuwen izvolenih.

1, Par preroki je pisano: » Potrplene revnih ne bo védno zaston.”

Gospod, moj Bog! velika je potrpexlívost tvojih sluxeaknekov, in xno zadobe premage tiste, kterz vse zopernosti téga xivlena volno prenawajo, ker se tí sam djal: » Vé svoji potrpexlívosti boste svoje duwe ohraníle.”

Mnogo nas skuwaw, od vsɛh stra
ní nas ʒɛ britkostmɛ obkladaw, ʒdɛ
od ʒunej, ʒdej od ʒnotrej; ʒdej pu
stiw nad nas oqítne, ʒdej skrivn
skuwnave pritɛ, takó de né neq na
namɛ, de bɛ mu œgna potɛrpeæ.líve
stɛ prestatɛ ne bilo tréba.

Tí hoqew, de smo vɛ vsɛm sku
wanɛ, in vɛ mnoʒɛh reqéh stiskanɛ
de se vɛ vsɛm skusɛmo, in pœtlej iʒ
mnoʒɛh nadlog réwenɛ tvœji dobrotɛ
in miloste veliko hvalo vémo.

Takó je tebɛ vwɛq, tako tebɛ lu
bo, in nawɛmu bolwanu dœbro. Qe
sɛ le tí, Gospod, ʒɛ namɛ, kdo bo
ʒopɛr nas?

Ʒa teboj grɛm tɛdej, o Gospod,
kamorkolɛ grɛw, qe sɛ le tí moj to
varw na potɛ. „Qe tudɛ po temneh
smɛrtneh dragah hodɛm, ne bojím
se, qe sɛ le tí pɛr menɛ."

Vɛndɛr pa, se hoqem svœje kre
víqe ʒopɛr sebe pred Bogam obtoæi
tɛ; ne bom ʒakrival svœjih slabosti

morebitz me moj dober zdravnik kakó hladilo podá.

Ozrè se dole na mojo revnjeno in slabost, o Gospod! posluwaj me, ker tebe zrouim svojo réq.

Lej! pokoja želím, in tí me délo nakladaw; po vesmneh reqéh hrepenim, in tí me nizke ponujaw; obilno vesela iqem, in tí me ubowtvo in pomankane svétvaw.

2. Je rés to tvoj svet in tvoj nauk, moj Bog in Gospod? — Rés je, in kako britko me je, dokler se ne spolne.

Lube me, prave Gospod, in ne bow ve sebe britkoste imel. Ogen lubezne odlozéí naglo vso tezko ubowtva. Sladko mu je, kdor je zr bozjim Sinam rad reven. Lahko je vsako breme, kterega lubezen nosíte zapové. Koger kreh lubezne pokrepquje, nemu ne bo nobeno délo preteshko.

Gospod! tvoja lubezen je perjetna beséda; naj se me sníde po tvoji beséde. Tí se me takó svétval, daj

me tuda svojo pomoq. Vse me boda lahko, kar telesu teshko dene, in lahka me boda vsaka tesha, ktera se me je prej neprenaulíva zdéla.

Moje teló poskakuj ve shivem Boge, in moj Duh ve Boge zveliqarji mojim. Kakó dober jim je Izraelska Bog, ktere so pravega serqá!

Lubil te bom, o Gospod, moja krepkost, moja moq in moje zaupane! Lubil bom tuda sveto ubowtvo, sveto ponísnost in potrpeshlívost gredé na tvojih in tvojih svetnikov poteh.

Odslé boda ubowtvo moje bogastvo, ponísnost moja vesokost, in potrpeshlívost moj pokoj.

Po téh se hoqem perzadevate; le kar duh hoqe, me boda vwequ; mesó né za nequ.

Ve nih boda moje vesele, ravno kakor de be imel vse bogastvo. Stezé prevzetneh, bogateh in mehkushneh naj me ne pelajo ve skuwnavo, ker padle bodo, kedar nih dan pride, in

kedar se nih neqastit kœnen perblixa.

Jez pa se bom ve Gospode veselil, in ve Boge svœjim zveliqarji poskakeval; ker on je ve poniænoste in ve poterpeæélívoste moj zgled.

II. Postava.

Od tréh votorov, Jezusa Kristusa, Mozesa in Elíja; to je, od tréh qednost, od ubowtva, od poniænoste in poterpeæélívoste.

3. „Qe te qednoste nad teboj, o Gospod, in nad nekterema tvœjih sluæabnekov premislem, najdem, de se bil tí nar poniænewe, Mozes tvoj hlapen pa sílno poterpeæélev, in Elíja sílno reven.

Tude se spomnem, kakó sta se unadva (Mozes in Elíja) bela perkazala, ko se tam na hribe bil, in kakó je Peter djal: „Gospod! qe ho-

dɛ me, o Gospod po stɛzɛ svɷjih postav; kɛr to ɤelím . . . .

3. Kɛdar grɛw zdom, rerɟɛ: »Vɷdɛ, o Gospod, moj Bog, pred tɛboj mɷjo hojo. Gospod za tɛboj grɛm, kamorkolɛ pojdew, kɛr imaw beséde vɛɥnɛga ɤivlena, itd. . . . .

4. Vɛ vsakɛ bɷɤji besédɛ najdew nebɛwkɛ krɛh, ɥe pràv uméw in pràv ɤivíw.

Ɥe pa pràv ne ɤiviw, tɛ bo bɷɤja beséda kamen, ne pa sladek krèh.

Obɛrnɛ svɷje sɛrɟɛ kɛ ponizɛnemu in lubezníveмu Jɛzusu, in bow mír najdel svɷji duwe, in vse zopɛrno tɛ bo kɛ pridu in kɛ vɛɥnemu veselu.

XX. Postava.

Od sedem ɤlahtneh kamnov vɛ dɷbrɛ druɤbe.

1. » Rod praviɥneh bo hvalen; pota pa hudɷbneh pogublajo. Srɛɥo

da Bog na glavo pravíqnemu; preklet pa je, kdor odstope od bożjih postáv."

Ve vsake dobre in pobożne drużbe se svéte posebno sedem żlahtneh kamnov ale qednost, znamna pobożnoste, Bogú in angelqam dopadlíveh, hudíqem pa zoperneh.

Perve żlahtne kamen, je pokorqena podlożneh; de vse radovolno, hitro in poniżno svojiga vikwega bogajo, in vsak svojo termo zapustí, in s' Kristusam vsako uro lahko reqe: Oqe, ne kakor jez hoqem, ampak kakor tí. Oqe, tvoja sveta vola se zgode, ne moja hudobna.

Takó se hudiq premaga, in negove naklepe poderó, pokorqene zaslużene raste, in nebeško plaqílo se bilwa.

2. Druge żlahtne kamen je edinost ve svetem djane; de vse vkup délajo, qujejo, molejo, se po-

Gospod moj Bog poníxal ka mena
prita in par mena prebivata!

Vém, de Gospod in kral téh
nost rad med níma prebíva. Govo
tadej, o Gospod, svojimu hlapcu, ka
tvoj sluxabnak posluwa, in pokaxa ma
po obilnosta svojiga usmilena svetos
ubowtva, parjetnost ponízenosta, in
moq potarpexlívosta.

Parva wotor.

Od revzgane ala ubowtva.

III. Postava.

Hvala duhovnaga ubowtva.

5. Gospod. Tí hoqew tedej od
mene va téh tréh qednostah pota-
laxen in poduqen bita, in lej, hoqem
ta storíta, kar xelíw.

Ubowtvo je skore zaqetak téh

qednost; zatorej bom od nega nar prej govoril.

Uboutvo déla veliko srequo in zasluze per mene poseben stan svetoste. O naj be se ta qednost pràv globoko ve tvojim serne vkorenínela!

Sliual sem tvoje zdihevane, kakó zelo se qez svoje uboutvo toxil in xalevàl. Pa to mene né vuequ; to né lepó, kar od tebe sliuem.

Ale né revuzena tista qednost, ktero sem se jez zbral, in ve svojim bogastve pokazal? Vstane in ide s' pastirji ve Betlehem, in lej besédo, ke se je vulovéquela, ktero te je Gospod razodel, in glej, qe onde kaj manka uboutva.

Premísle moje uboutvo; qe svoje mojimu permeren, je tvoje zelo majhno, ale pa neu.

Velek razloqek je med mojim in tvojim uboutvam.

Jez sem bil bogat, in nésem no-

bene rauí potrebeval, in se vender
sem srameval reven in kakor preklíjan
bite na svéte, in — zavol tebe.

Tí pa se reven in prazen, in nés
nauq na svét pernesel. Ale be se te n
belo spodobelo to zmislete?

Nehaj toxéte. Upam, de bow do
vol potolaxen, qe velikost mojga
uboutva bol premisleu.

Dobro jéste in veselíte se ne gr
na tém svéte, ampak na unem. Zaka
tam bodo uboge jedle in se nasítale;
tam me bodo vse hvalíle, ktere so me
tukej ve svetem uboutve iskale.

Boxjim sluxabnekam se ne gr
sedaneh dobrot veselíte, svétu ve ne
qímernoste enaneh délate se, ampak
svétovo vesele zaneqevate in perjetno-
ste mojiga uboutva iskate.

Ale nad mojo revuqeno in ponix-
nostjo najdejo le tiste nekoleko perjet-
noste, kterem se je posvetno blagó
perstudelo.

Se hoqeu kale ze bogatem móxem

ve wkerlat in tenqíno oblaqete in vsak dan dobro jéste? Varej, de se te pa tude žením ve pekle veqno jeqenemu bite ne permere. To je moja sodba: Nih djane grè za níme.

6. We ene reqí manka. Odslé moraw pomankane volno terpéte, seqer nése ve wtevíle mojih ubozeh, (ktereh je nebewko kralestvo).

Lép pot sem stiskanem uboženam pokazal; terkajoqem sem dure odperl, poniženem vrata kralestva odklenil, bogatínen ne pojde skoz nè. Hoqew videte, kdo pojde ve moje kralestvo? Odpre oqí in lej!

»Pergodílo se je, de je uboženc umerl, in angelqe so ga ve Abrahamovo naroqje prenesle.“ Ale né lepó to videte?

Uqenen. Lepó je in grozno želéte. Kakó pa je tje perwel, in kdo more zaním ite?

Gospod. Sponine se, moj sín, de je bil ta Lazar poln ran, in ves

revan, in ɔecjin in layan je lexkal pre mu
durma bogatega moxká. Ala né ze se
sluxcil, on, ka je tolekan hudega zame uqi
prestal, va moje vesele prita? Posna- jejo
maj ga, qe ga hoqew. Zakaj ma je
bela negova duwa tolekan dopadliva vén
qe-ne zató, ker ma je bela negova jatl
revwqena in poterpexlívost vwecq? Ida go
in stora tuda tí takó. pt

In rés, povém ta, qe se ne spre- po
obernew in ne bow kakor ta Lazar
ala kakor ktera mojih uboxnqov, te ka
angelna ne bodo vzela va nebó. le

Le kdor je qist, bo va nebesa par- 3b
wel. Kdor pa qist né, nega bo moj pr
Oqe va peqa ubowtva in va vode brítko- oc
sta qistel, de bo po svoji smerta zamogel la
prita va prebivalequ mojih svetnikov. de

7. Umew to? se

Uqenen. Umém, Gospod! in

Gospod. In zdej, kaj qem re- v
qa? Ura pride, in je xe tè, de jih
veliko téga zdravega naúka zapopadelo
ue bo, ampak vsak bo délal, kar se

mu bo lubilo, in kar bo hotel. Tí pa se nése takó Jezusa Kristusa poznate uqil, kterega uboutvo ludje zanesujejo.

Pa posluwaj, kaj te we dalej povém. Revuyena, moja perseruna perjatlenja, ktero sem na svéte takó mnogo lubil in objemal, je veliko ludém ptuja, in néma skorej veq kam noge postavete.

Per nektereh se zdí, de qase we kak prostor najde; pa ko videjo, de le vse nizko in slabo rada imá, se zboje, ale pa boluzega xivlenja xelnè pravejo: Béxe od nas, nocmo neq od tebe védete; zakaj tí se nawem xelam vsa nasprote. Tvoje pota so bodeqe, in tvoje stezé texavne. Yemú se ke nam perwla? Ale zató, de nas in nawo xevíno moríw? (Xevíno pravejo svojimu xevotu).

8. Posluwaj, revuyena, kaj tí ludje od tebe govore, kakó gerdo te opravlajo. Pa vém, de jim nése neq

ꙗalega storíla, ampak po mœjim po- jetn
vela se ka nim perwla rane nih pre- la.
grêh ozdravlat, in nih qednoste, q lil,
jih kàj imajo, vterjevàt.

Vse drugaq je mislel un svetnik, ka je djal: „Pred mœjim obliqjem s ma mizo napravel zoper mœje prega- navne. — Po svœji dobrota se o Go- spod za rœveꙗa skerbel.“ In néka dru- gé je pél poln vesela: „Rœveꙗ in u- boꙗeq sem — rœveꙗ in uboꙗeq bosta hvalila tvœje imœ, o Gospod.“

Pa ne ꙗaluj rœvqena, mœja per- jatlenja! Ne tebe, ampak mene so za- vergle. Zakaj, kdor tebe zanequje, on mene zanequje; kdor pa tebe spreja- me, on mene sprejame. Vém, de te ne lubejo vse, in neq od téga ne re- qem, de te qase ze nejevolo seꙗenejo.

Zató s' teboj takó délajo, ker te ne poznajo, in ne vedó, kolekwnega zasluꙗena se tí per mene. Ne boj se, sej jez sem te izvœlil, jez sem te ku- pil, in drajwe kakor vse zlató, in per-

jetnæwe kakor vse parjetnoste se me bela. Od svojiga rojstva sem te izvolil, in te nésem nekole zapustil.

IV. Postava.

Hvala uboustva po izgledè Jezūsa in svetníkov.

9. O ví vse, ktere mém hodete, glejte in premislete, qe je kjé taka revujena, kakorüna je bela moja! Ve hyere Sijonske, pridete in lejte krala Salamona ve krone, ke ga je negova mate zeno kronala; kakó je nega, ke je bil od vékome ve kralestve svojiga Oqeta, ve jaslenje poloxila; kakó je nega, qiger roka nebó in zemlo obsexe, ve pelninje povila!

Poglejte moje pelninje in ruhe, ve ktere sem bil otrok zavít, in qe ste koga moje enakoste videle, le pridete oqitat mene in mojimu uboustvu.

Lejte! to je znamne, ktero sem

vam dal, ke je belo od angelnov oznaneno, se je na zemle perkazalo, in po devíne Marii, kakor ste videle, izpolneno belo.

O ví otrone, dokle ne lubete uboutva, ke sem vam bil jez kakor otrok rojen in otrok dan?

Ale modrejanam se to zdí neumnost, in prevzetnekam le kàj zaneylívega. Ví pa, in vse moji izvolene najdete ve tém modrost in past.

Lej tude, kaj sem ue serer storil. Utirdeset dní in noyí sem se postil, in nésem neu jédel. Lej, kaj sem storil. Tak post sem se izvolil in ve djane izpolnil. Kdo me more to terplene povernite? Kdo se perzadene me tude le ve majhneh reyéh posnemate? Lub me je, bode kdor hoye.

Truden od póta sem se usedel per studenne, in Samarijanko vode prosil, rekoy: „Daj me pite. Lej, jez sem poxeirek vode prosil, ke lu-

dém vína dajem, in ka sam nega dní vodó va víno bil spreménil.

Moji uyenna so wla va mésto jedí kupavat, in ko so nazaj parwla, so djala: Jej, uyeník! Jedí so ma dobile, kakor kakemu potrébnemu. Lej mojo revyena, ka sem jo va mnõzeh britkosteh, ktere sem ka zveliyanu ludí nase vzel, pokazal.

In zdej posnemaj me, ye me rés lubaw, in we vey ta hoyem pokazata.

Reven in nalo sléyen sem bil na krixe perbit. Va vsem svojim xivlenu sem le malo imel. Zdej pa ma je vse vzeto; od vsega sem loyen, in nag na krixe obéwen. Kdo je revnawa od mene, ka me vse ylovéwke tolaxtbe manka?

Zapíwe sa to va serne, in za vso skerbjo premiwluj, de morebite va tebe lubezen do svetega ubowtva obudí.

Lej, revyena, moja par'atlena, kakó sem te za beséda in za djanem povelivál!

Ter zdej, o tí moja tolekan lube
qednost, komú te hoqem we permerjate
Ludém se enaka, ke ve svetem
Duhe vesele pravejo: » Kakor de be
nequ ne iméle, in vender vse imamo;
kakor uboxne smo, in jih vender ve-
liko obogatemo. Zavol Kristusa smo
slabe in brez slova, in smetém enake,
de le Kristusa dosexemo."

Pràv spodobna je ta permera, in
xelím, de be jih pràv veliko taqeh
belo.

10. Zdej pa bom pravel od svojiga
revnega sluxabneka Franqiwka, ke je
ubowtvo nar bol lubil.

Ta rés zvést in ves svet sluxab-
nek je revuqeno tolekan lubil, de jo
je iz vsega serca svojo xeno imene-
val. Lubil jo je, lubil do konca svoji-
ga xivlena. Zatorej se pa tude zdé per
mene ve mojim kralestve veselí, ke se
je prej ve svojim xivlene svetega u-
bowtva veselil. Naprote ji je wel, in jo
mowko in perjazno pozdravlal, rekoq:

Lube ste me, tí moja xena, o revpena, in ve, o pistost in pokorpena.

Revpena, in nene dvé sestre so posebne oblube menívkega stanú. Toleko od ponižnega svetega Franpivka.

11. Morebite be rad tude od druzih svetnikov kaj malega slivał, ktereh uboutvo po vsem svéte sloví?

Svetega moxá Martína poznáv, ke se je zavol svoje posebne lubezne do uboutva ime zadobil: »Marten ubohe in nizke.”

Naj se te ne zdí zaneplívo, de je uboxno živel; zakaj vesele svetnikov je on zdé: Nerkev mu ve past poje: »Marten je ve Abrahamovo naroplje veselo sprejet; on uboxen in nizek gre bogat ve nebesa; nega nebeško pétje hvale.”

Ue se te to: uboxen in nizek, zoperno zdí, naj te pa perstavek: ve nebesa gre, posladí.

We enega zvéstega služabneka in perjatla svetega uboutva te hoqem po-

kazate — svetega ukofa in slovenega nerkvenega uzeníka Avguftina.

Od nega pojó pévne, negove duhovne otroke: „Testamenta né délal, ker né revne Kristusov sluxabnek nezh imel.“

In ve pésme od nega se bere: „Tebe, perjatla uboftva, hvalejo uboge.“

Letí tolakune ukofje so beli revne ve duhe, revne ve blage, pa bogate ve zasluxene, in slovenе ve nedpostah.

We vezh príh uboftva be te lahko imenéval, pa naj bo zadoste, de te texkaven ne bom.

12. Uzhenez. Zakaj to praveh, moj Gospod? ne bom me texkaven nè, ze sliham, kar se moj uzenik in Gospod svojimu hlapzu govorite ponixa. Imenuj me we druge, rad slíham. Kdo so? in kakó jim je ime?

Gospod. Tíle so moji izvolene perjatle, ke so nega dní ve puzha-

ve prebivale, stare oqake, Pavel, Anton, Makari, Pahomi, Arzeni, Alew ve Rime, Janez ubogajmedajaven, lubе brat Martiri, revne Servul, in veliko druzeh, ke jih svete papeж Gregor imenúje.

Xivlene teh svetnikov je izgled vsem, kakó de naj жivé, in nih darove bo vsa druжba svetnikov oznanevala.

Med níme se pokaже svetla poniжnost, veselo ubowtvo in premaga poterpeжlívoste.

Tude svete vdove Liwpete noqem zamolqate, ampak ve izgled lubezníve revqene te jo perporoqím.

Premiwluj pràv velikrat neno жivlene in zasluжene, de nena pridnost tude tebe vname nene qednoste posnemate in te ke popolnamaste pomagate. Ravnaj se po né, in perzadévaj se zadobite lubezen nebewkeh reqí, de zanequjew vse qasno vesele, in de bow resniqno reven ve duhe. —

Zdej pa spet zaqnem od tistega govorite, od kterega sem pervey govoril, in vsak, ktere je zavolo Jezusa Kristusa reven, naj me zvesto posluwa. O ví bogatínje! od vas imam veliko govorite in sodite, ale zame ne marate.

13. Vam revnem tedej govorim, posluwajte me! zakaj ví ste moje ovce: » Ne boj se ti malo kerdelo! zakaj mojimu Otcu je dopadlo vam kralestvo date." Revno zivlenje imate serzer tukej, pa bogate boste, qe mene ve svojim ubowtve lubete. Ako be me lubile, be se veselile, ker sem revnem evangeli oznanevat na svét poslan bil.

Dokler sem bil na svéte, sem revqeno lubil, in bogastva nésem hotel, ker né iz Bogá, ampak iz svetá je.

Kdor na tém svéte obogatéte zelí, se vjame ve zaderge hudiqeve, in ve mnogo poxkelene serqá, in bo texko perwel ve nebeuko kralestvo.

Moje kralestvo né s' téga svetá ako be belo moje kralestvo s' téga svetá, be me beli moji slushabneke strégle, in be jih belo dovol belo okole mene. Ale moje kralestvo né s' téga svetá, ampak hlapen in slushabnek sem vseh ludí; ker nésem zató perwel, de be druge mene strégle, ampak zató, de sem jez drugem strégel, in svoje shivlene dal njéno za nih veliko.

Nagnite tedej ví revne svoje uwesa poslúwat moj uk, in uqíte se od mene ve revnene shivéte, kakor sem jez shivel.

Bodete zadovolne s' svojo revnenо, de po né obogátete. „Veselite se ve ubowtve, in poskakujte; zakaj vawe plaqílo je obilno ve nebeseh.“

Ne shalujte in ne bojte se, jez vam govorim. Délajte mowke in junawke ví vse, ktere ste se sperjaznele s' svetem uboutvam. Bodete stanovitne ve revnene, in jez bom per vas.

Ne bodete zató shalostne in otoshe-

ne, de bogastva némate, temuq ve Gospode svojim Boge se veselite, de ste bogastvo zaneqevale, in uboxne Kristusove postale.

14. O tí sveta, qastitleva uboxnost, kakó te zamorem zadoste hvalite? kakó te imenevate? kakó te svojim perjatlam perporoqevate? Kakó lép iggled sem dal vsem svojim bratam, ktere so iz lubezne do mene revne beli, de sem tude jez iz lubezne do nih revan in uboxen bil!

V. Postava.

Od zvezde ubowtva s' ponixnostjo.

Gospod. Bojím se, o revuje na! de te we veliko ludí ne pozná.

Príde tedej, ke dobro znane služabnenje te powlem. Ostane per né, dokler qasa tvojiga obiskana ne bo. Ob dneve tvojiga obiskana pa bow poqeuqena in povikwana, in neq veq se

te nepotolaxeena ne poreqe, ampak moja ljubiqa te bo imel. Zal vélnej in kraljev liwp bow ve roke svojiga Bogá. Kakor solnqe se bow svetíla ve kraljestve mojiga Oqeta, in lépa kakor luna bow pred menoj.

Pa do tistega qasa moraw zavolj mene we veliko prestate, in le po britkostih bow ve nebeshko kraljestvo perwla.

Pa ne obupaj, sej sem jez ve britkoste per tebe, rékwil te bom in povelìqal.

15. Pojde tedej, kakor sem te svétval, tje, kamur te pokaxeem. Vém, de te bo xeena tistega kraja zavolj mene rada in ze veselem sprejela. Nékdo nemih nar znanewih sluxabnikov me je xe poroqil, de je tebe nena sveta druxba sílno potrébna. Brez tebe ne more bite popolnama, in sama ne more dalje ostate. Vstani tedej, moja preljuba perjatlenja, o revujena, in ide!

Uqenen. Gospod! kam qem ite, in kakó me je mogoqe pot vé- sem dete?

Gospod. Po mene dojdew ke ma né, in kmale bow do ne perwla. Jez be sem pót. no. sve

Uqenen. Kakó se pa prave ti- ste svete sluxabnenje, o Gospod! od mi ktere toleko lépega sliwem? Povéj, de be ko zasliwem neno ime, vstanem in ne do ne hitím. In ko do ne pridem, je da hoqem pozdravete in reqe: Hqí, bode me od Gospoda poqeqena! vesele se in poskakuj Sijonska hqí! Gospod me je ke tebe poslâl.

16. Zakaj me vprawaw, o revqena, kakó se ji prave? Neno ime je zalo pred menoj in sloví per vseh mojih slusabnekeh — Poniznost se ji prave.

Nena qednost in svetost je angelqam in ludém qastitleva. Zano je od tebe pisano: Svetem duwam je revqena tovarwiqa nih ponizenoste.

Glej, o revuzena, ta je, od ktere sem te pravel. Dna je tista lépa Noema, in moja perjatlenja. Kakor sem tebe od zaqetka lubil, takó lubem tudi no. Derzhe se poniznoste, ke jo nad svojime svetnike takó posebno lubem.

Ne zapuzaj je; zakaj qe prav premisliw, ne najdew na nélem svéte tebe nekoger bol podobnega od ne, in ne morew nekjer bol brez skerbe in dalej ostate, kakor per né. Vse te zapuste in zanequjejo; prava ponisnost pa te vselej rada per sebe ve svoji hiwe imá. Ve ste se ve rode; zatorej morate vkupej stanevate.

Revuzena ne velá nez, qe ji ponisnoste manka; in ponisnost Bogú né dopadlíva, qe revuzeno zanequje.

Bodete tedej obe enega serzá in enega duhá ve Boge; ne imejte nez lastnega, ampak vse vkep, shivesh, obléko, in vse druge potrébe.

Qe je tude qase tvoja obléka, o revuzena, slaba in debela, te van-

der tvoja perjatlenja ponižnost ne za-
verže.

Verjeme, ze letém zunanem se razodene tvoja znotrana vrédnost pred manoj, qe se le ne sramujew. Zakaj slabe obléke sramevate se, pokaže, de je ve serqe prevzetnost; in za obléko se hotéte skazevate je gréh hinavstva. Tvoji qévle so ponówene, qase tude raztergane; pa ponižnost se ne sramúje ve nih hodite; zakaj ve-liko svetnikov je boseh hodilo.

Razloženo se bere per preroke Jzaji, de mu je Gospod bil rekel: „Ide, odveže svoje oblaqílo od svojiga ledja in izuj svoje qévle. In je storil takó.“ Lej, to gotovo spriqu-je, kar sem djal.

O luba revqena! tí se zadovolna s' slabema jedmí na svoji miza, ka so te le za potrébo, in ponižnost je ra-da zavol mojiga imena per tako rev-nem obéde.

Prave: „Vém obilnost iméte, in

pomankane terpéte; ve tém sem povsod zúrjena. Vse zamorem ve nem, ke me moy daje."

17. Kdorkole te beséde bere (ale sliwe), mora tude védete, de se revyena vé milostevo do bolneh in beteneh ponizzate. Pred mœyne dêva teżji reyí, de imajo zmirej kaj pred sebej ve yednoste raste.

Torej prevzame revyena tude utrudleve déla, in nekole ne jé kruha ve lenobe, de nauk apostelna izpolne, ke prave: „Nekomur nésem nadlege délal, ampak noy in dan sem se trudel, in nésem kruha ve postopane jédel."

Ko jih je gospodar ve svetem evangelji nékaj po terge prazno postopate videl, jih je posvaril, rekoy: „Kaj stojte tukej nél dan brez déla? Pojdete tude ví ve moj nograd, in vam bom dal, kar je prav.

Revyena se inye poyitka, kakor more, na terde postele, yase na slame, na klope, na terdem zglavji.

Pa tudꜿ ponixꜿnost ne poqíva n
mehkeh in drazeh postelah, in n
ma ze nobeno rꜿqjo na svéte perja
nostꜿ.

Se bere vꜿ svꜿtem pismꜿ de
Janez debꜿlo in bodꜿqo oblćko
velbludjih dlak nꜫsil; in: „Tistꜿ k
mehke oblaqíla nosejo, so na kral
veh dvoreh.“

Tudꜿ sliwꜿ kar sem jez rꜿkel
„Lꜿsiqe imajo lukne, in ptíqe po
nꜿbam svꜫje gnꜿzda; sin qlovéka p
néma kàm svꜫje glave poloxꜿite.“

Rꜿvqꜿna néma hlapnov in dékal
ne gradóv, ne zalꜿga poslopja, in n
qꜿsar, kar ke vꜿsꜫkemu in lahkꜫtne
mu xivlenu grꜿ, sꜿnjer bꜿ ob svꜫj
qastitlꜿvo imꜿ pꜿrwla.

18. Pa tudꜿ ponixꜿnost néma n
téga, in ne xélí nꜿvq imétꜿ ampa
hoqe boxꜿjimu sínu enaka bitꜿ in pr
vꜿ: Pꜿrwla sem drugem stréqꜿ, ne p
de bꜿ mꜿ druga strégle! Kristusova d
kla sem, gospodꜿvatꜿ se mꜿ ne spodob

Moja nar vegæ ælahtnost je, Kristusu sluæíte. Skleníla sem le samemu stvarneku vseh regí sluæati, kakó me je tude le malo qasa mogoqe ve te pragne in menlíve regí mislite? Deleq od mene in od moje hiwe bode vsak, kter za revqeno in poniæ-nost ne mara.

VI. Postava.

Tolaæba ve revqene.

Véde, tí moja preluba revqena, de te le æena poniænost, (qe jo takó imenujem) po tvojih æelah in ze veselem sprejame. Drugem se neznana, in jim bow we dolgo neznana ostala. Pa ne æaluj zató.

Spomne se, de sam tude jez veliko ludém neznan bil; ker so mene preganale, bodo tude tebe preganale; ker so mene sovraæile, bodo tude tebe.

Misle, kar sem djal: „Hlapeɲ ne
veɥ, kakor gospod.“

Ve ponižnoste in potrpežlívosti
bow zadobila moɥ in tolažbo.

Resnična. Gospod! tvója dé-
kla sem, store ze menoj po svoji
vole. Tí se svóji dékle govoril, ki
od kod me je ta tolikšna milost?
Kakó dober in usmilen se: ptuj
sem bila, in se se zame obnesel;
vdova sem bila, in se me osrečil;
brez tolažbe sem bila, in me nése, za-
pustil.

19. Od vesela je móje serɲé ves
samo iz sebe, de se tolikšno veliqast-
vo ponižka me revno pogledate; de
takó velik Gospod mene ponižne
in ve prah pohojene poišče, in me ne
mogoqnewe in nar bogatewe oblasti
lube. Kaj najdem ve tém druzega, ki
kor bogastvo negove dobrote, negov
preserqno milost, in neizreqeno slad-
kost negove lubezne? —

Ke to ba bilo veliko, ako ba se me bil hotel spomnita, in kterega svojih nar manwih slushabnikov ke mene poslata. Zdej pa se vzdvigne on sam s' svojiga kralevega sedesha, zamení svojo kralevo qast za revqeno, in je bil va svojim zunanem enak revnemu qlovéku. Podobo hlapna je nase vzel, ter ne le hlapna, ampak tuda gréwneka, de je za vse nas va smert wel in krishan bil, on, ke né nek smerte vrédnega storil, in ka va nem zvijaqe in golufije né bilo.

Va vsem se je do mene ponishal, va staroste in va vsem zunanem, in va svojim rodu. Zakaj majhen in reven otrok je bil, in sa né bogateh, ampak revne starwe sa je izbral.

O veliko qastí in vesela, veliko upana in tolashbe ma je va Jezusa Kristusa dowlo. „Tolashite se, tolashite, moje ludstvo, prave Gospod vaw Bog.“ Ktera so boshje ludstvo? ala ne revna?

Ví néste boxje ludstvo, ví bogatinj
téga svetá.

20. Zakaj gorjé vam, ví bogatí-
je, ví imate xe svoj potolaxek. To-
rej je djal tudi Jezus: „Blagor re-
nim ve duhi; nih je nebeuko krale-
stvo.“ Naj se te beséde od prave, al
pa od duhovne revnjene umejo, je
vender vselej gotovo, de je radovolno
uboutvo qastí in lubezni vrédno.

Gospod. Glejte, de nobenega
téh malih ne zanequjete, kteri vam
verujejo, in kteri so zavol mene revni.
Zakaj jez sem oje revnih, sodník sera
in vdov. Jez usliwem xele revnih
nih volnih in ponixanih serj se u-
smilva moje okó.

Ne doteknite se jih, in ne vkod-
vajte jim, ne s' sílo, ne zs zvijaq-
ms: Jez sem maqevavarj vsega tégu
Ne xalite jih tedej; zakaj vsi revni
so moji.

Kjé ste zdej, ví revni? ali me

néste sliwale ? Lejte, koleko príq sem perpelal vam revqeno svojo perjatleqo perkupíte.

21. Svojo perjatleqo jo imenujem; zakaj s' svojim zgledam sem ji dal nar veqe vrédnost, de se uqe krale in kneze na svéte, je nè zanesqevate, ampak jo kakor vso ljubezníwo ljubite in ve qaste iméte, po tém, ko jo je kral vseh kralev, Gospod nebes in zemle ve svojim svetem xivlenu posvetil.

Ve mojim besédam ne verjamete, verjemíte vsaj mojim délam. Pojdete in poglejte kraj, kamer je bil Gospod poloxèn, jasle, ale pa grob.

Ale nésem jez Kristus, doteknite se me in renite, de némam bogastva in vesela, ampak le pelníqe in ruto, torej verjemíte zdej, de nésem bil bogat, in sem ljubil svoje uboutvo.

To bode zadoste ke hvale revqene. Revqena je vrédna vse hvale, in velike velike ljubezne vseh boxjih

sluжabnekov; zakaj Bog in vse svetn kakor
ke so se jo rajuse izbrale, kakor v da v
bogastvo svetá. od m
poniж

Druge wotor.

Od poniжnoste.

VII. Postava. poniз

Jezus Kristus nas poniжnoste ze bese-
do in ze djanem uuí. Gosp

1. Pojdemo zdej ke poniжnoste ne in
Revuzena Bogú ne more dopaste, ki bes
poniжnost жnó sklénena né. Govore
me tedej o moj Bog in Gospod, ka- nesp
kor od revuzene, takó tude od po- la,
niжnoste. Sliwem, de je ve svetem ne
pisme pogostem perporoqena, in vi-
dem, de se nad teboj pred vseme dru-
geme qednostme prequdno svéte. je
pot
In rés, kdo nam zamore pravo po- vkl
niжnost takó pokazate in je nas uuíte. tvo

kakor Bog vqlovɛɥɛnɛ. Torej pa tude vsem oqitno pravɛw: „Uqíte se od mene; jeʒ sem kroták, in iʒ serɲa ponižen.“

Ue bɛ tudɛ druʒega iʒgleda prave ponižnostɛ ne imel, kakor tebe, moj Gospod Jɛzus! in ʒa drugo ponižatɛ se ne imel, bɛ mɛ žɛ tí sam ʒadostɛ bil.

Koga hoɥem posnɛmatɛ, ɥe tebe nè? komú ɥem verjɛtɛ, ɥe tebe nè? Kdo me bo ʒamogel prepriɥatɛ, de je ponižnost pot ve nebɛsa, ɥe se od nega ne dam prepriɥatɛ, kɛ je iʒ nebes perval?

O tí mœja duwa, doklɛ bow we nespametna po nepraveh potih hodila, ʒmirej pota ʒgrɛševála, in nikdar ne do resníɲe perwla?

2. Ponižnost. Lɛj, ponižnost je pot, in ʒrazen nɛ ga né. „Jeʒ sem pot, resníɲa in žívlenje.“ Ponižaj se, vklanaj se, o duwa! in Kristus bœ tvœje žívlenje.

Ne posluwaj, kaj druge pravejo date. ampak posluwaj, kaj Kristus poni- vlije nem govorí: „Ne boj se majhna ųi- ŋam da; zakaj mœjimu Oųœtu je dopadl- dete, vam kralœstvo date."

Ve drugem kraji se veselí ve sve- vete tem Duhe, in prave svœjimu Oųœtu vete. rekoų: „Hvalem te, Oųe, Gospod in nebœs in zemle! ker de se to modrem tude in prebrisanem skril in malem ra- zakaj zodel. Kœr takó te je belo dopadlívo takó Oųe!"

Kaj mislew od Kristusa, ųigávsín je? Gotovo! to je bil bœxji Sín. Lej

On, ke je z' Oųœtam red vek stvaril, né na svéte neų hœtel iméti gú kaj tedej we tí iųew in lubew na své- prev te? Boj se negove beséde, ke prave: ker Svétove ste.

Ko je Jœzus we per svœjih uųen- gal, ŋeh bil, in se je ura negovega ter- gal plena bliæala, jim je hœtel izgled pra- naw ve poniænoste in preserųne lubœzne bra

date. Vstane od mize, sléče suknо, vlije vode ve posodo in je začel uče-nam noge umivate. Potlej reče: „Videte, kaj sem vam storil? Ví me pravete Gospod in učeník, in prav pravete. Če sem tedej jez vaш Gospod in učeník vam noge umival, morate tude ví eden druzemu noge umivate; zakaj izgled sem vam dal, de tude ví tako délajte."

O rés prezal izgled ponižnoste! Lej Bog je človéku strégel, in človek se človéku, ale pa tude nele Bogú noče podvréže! Sram bode vseh prevzetnekov, in krí naj jih srehaja, ker svet bodjiga Sinú zamétjejo.

3. Učenen. Tí se nas premagal, o Gospod Jezus Kristus! premagal s' svojo ponižnostjo. Sram nas je nawe owabnoste. Krí srehaja naш obraz.

Gospod. Kaj be te bil we storite imel, o prevzetnek! de te storil

nésem? — Kaj me gledaw? ménew, de se bolwe od mene? Ako be se te take zdélo ne belo, be se bil morebite ponishal; zdej pa se tvoja prevzetnost védno povikuúje.

O qlovéwke otroqe! spreobernite se, in ne povikujte se, serqer nésem per vas. Qe se boste povikevale, boste pred svojima sovrashnika padale, se vam bodo posmehevále, in boste zvédele, de sem jez prevzetnem nasprotε.

„Ponishajte se pod mojo mogoqno rokó, in jez vas bom povzdignil. Zakaj sléhern, ktere se ponisha, bopovikuan, in ktere se povikua, bo ponishan.“

O koleko se jih hoqe povzdigvate, in zagerme kakor kamen v brezen. Faraon in negove vozove so beli ve redeqe morje poveznile. Adam in Eva sta bela iz raja segnana. Angel in negove pajdawe so beli iz nebe

pahnena, in zavol svoje prevzetnosta za vekno smertjo vtrafana.

Uqena. Gorjè, gorjè, o Gospod! kdo bo pred tvojim serditem obliqjem obstal? Tí se jih pahnil, ko so se napihavala. Babilon je padal, in negov paden je bil strawán.

Kaj qem zaqeta, jez nesrezna? kam qem bexata? Bojím se in trepetám, ker né Bog ne angelnam ne ludém zavol nih prevzetnosta perzanesel. Gorjè ma, qe se povzdigujem! in spet gorjè ma, qe se ne ponixam!

4. Kdo ma bo pot kazal, de ma bo po nem varno in brez skerba popotvata?

Gospod. Jez sam pot, qe skoza mene noter grew, bow zveliqan. Pridete vsa ka mena, kter me xelatè, in se ne bojte pohujwala nad manoj kakor prevzetneka. Jez sam luq svetá. Kdor za manoj hoda, ne hoda po temi, temuq bo imel luq xivlenja.

Jez sem izgled pravinje, jez podoba ponizhnosta. Jez sem dober pastir, ka pasem svoje ovnje ve nedolzhnosta svojga serzá, in jim pokladam moyne hrano po besédah svojih ust.

Uyenen. Gospod! tí me pasew od moje mladosta, nekar me ne zapusta. Tvoj sveta Duh me sprémlaj ve oyetovo dezhelo. Ozhivlaj me zavol svojiga imena ve svoji ponizhnosta. Moji duwe bo ve veyno zveliyane pomagala, in jo ve veyno pogublene varevala. Ye bom ponizhen, bom zveliyan. » Gospod! spomne se me, ko pridew ve svoje kralestvo," je djal ponizhne in skesane tolovaj. In Jezus mu je odgovoril: » Gotovo te povém, dens bow z' manoj ve raji." O koleko zamore ponizhnost, ka je tolovaju vrata ve nebeshko vesele odpere!

»Adam kjé se? — Gospod! tvoj glas sem sliwal, in sem se bal, ker sem nag," odgovorí. O tí nesreyne! kdo

te je ve ta stan perpravel? ale nè tvoja owabnost? „kakor bogove boste„ je djal vaw zapelíverj.

Hudobíja je sama sebe golefala. On in ves negov rod je nesrezen; bogatínje néso obderxale nevq ve svojih rokah, ampak krixe in terplenje je nih dél.

VIII. Postava.

Prevzetnek pade, ko se houe povzdigevate.

1. Bolwe je bil ponixne tolovaj, kakor prej praviqne, potlej pa prevzetne Adam. Une je bil zavol svoje ponixnoste povikwan: ta zavol svoje prevzetnoste ponixan. In kaj pravem, ponixan? Med tolovaje je bil perwel, ke so mu beli vse pobrale.

Prevzetnost hitro pade. Padla je na nebe, padla ve raji, padla ve morji in nega brezneh.

Kristus se je ponižal, de je perwel íz nebes na svét, in se je povzdvignel nad vse nebesa, de jih vse napolnil.

5. O ljubezníve Jezus! skakó se je mé po vseh straneh vojskuje: prevzetne in mogoqne s' sedemra palnes, in pónižne povikwau. Klinal se: „Nahej! stopa urno dola; ker dnès moram ve tvoji hiwe ostate.“ In je hitro dola stopil, in sín Abrahamov bil

„Gospod, stopa dola, préden moj sín umerje;“ takó je nékdaj kralev sluzabnek prosil, in Jezus mu je djal: „Ida, tvoj sín živí.“

Jezus je tuda s' hríba dola perwel, in velika množena je wla za nim.

Tí se dola perwel, o Gospod! qlovéwke rod zveliqat, ka se je bil gorè gredé (s' prevzetnostjo) pogubil.

Zakaj néke vse takó rade le gorè gremo, dola pa takó nerade?

„Uqeník!“ je djal nékdo, „za te-

boj grem, kamerkole pojdew." Prav je djal: „Za teboj grem;" zakaj kdor za teboj hode, ne zajdè. Tí se luq in dan, in kdor po dneve hode, se ne udare. Za teboj grem, kamerkole pojdew, bode gore ale dole; zakaj tí se re uqil prav gore in dole hodite.

Dobro je od svéta ke Oqetu gore ite, in tje gore qem rad ite, zakaj tam je moje nepovzetno bogastvo; tam je jagneta æenitevane, in kmale se bo perbliæal velike praznek vseh svetnikov (nebeshko vesele).

„Pojdete gore ke tému praznéku. — Pojdete in povejte mojim bratam: Gore grem ke svojimu in vashemu Oqetu, ke svojimu in vashemu Bogú. — Kdo bo wel gore na ta hrib? ale kdo bo na tém svetem kraji prebival? — Gora boæja je radovitna gora, kakó be se belo moqe veq tanjeh gorá nadjate?"

Ta hrib je vesok, kere ve prahe

tɛyɛ, ga ne vidɛjo. Janez, kɛ se je na perutah zamaknena povzdignil, je videl na hribɛ Sijonɛ jagne statɛ. Tudɛ prerok se je želil tje gorɛ povzdignetɛ, kɛ je molil: » Kdo mɛ bo dal perute, kakor golobu? in zletel bom tje, in poyitka iskal.

Tudɛ Simon Petɛr je wɛl na hrib in djal: » Gospod! tukej je dobro bitɛ."

O Gospod Jezus! tí svetɛ moxeje so wle za tɛboj, in se jim vɛqno veliqástvo pokazal, kɛ se ga jim, ktere te ljubɛjo, zadobil.

Od hoje nakviwko sem zdej poduyen. Vsak, ktere svét zapustí, gre vɛ tvoje kralestvo.

6. Pojdemo spet dole; zakaj yas dole ite je perwɛl. » Gospod, nagne nebó in stopɛ dole. Dotèknɛ se gorá (prevzetnostɛ), in se bodo kadile."

Stopɛ tí dole kɛ nam, ker mí ne moremo kɛ tebɛ gorɛ stopitɛ. Ye se tudɛ perzadenemo, vender kmalɛ opé-

wamo; in qe vqase gœre stopamo, stopamo po nevarneh poteh; we hujwe se nam godí, in globœko ve blato zabredemo.

Qe more wepen teqe in krulen ite, more tude prevzetnek ve dobrem delej prite. Qe bol teqe, bol se opotíqe, in qe bol poskoqe, bol in gotowwe se ve brezen zavalí.

„O prevzetnek, qe be tí tude svœje gnézdo med zvézde djal, be te vender dœle vergel, prave Bog.“

Maohovo prevzetnost poznamo: grœzno je owaben. „Negovo povikwevane in negov napeh je vequ, kakor negova moq.“ Zakaj se prevzeten! prah in pepel! „Perst se, in perst bow.“

Stope prej dœle, pœtle bow gœre stopil. „Zaston vstajaw pred solnqam, vstane, ko se spoqíjew.“ Takó svetnike posnemaw. Job je na gnojíwe sedel, David pred Bogam, Enehjel ve sréde jetnikov. Useda se tude tí, in

piwe urno: „Spomne se vender, ke prosem, o Bog! ti se me zobrazel ka- kor il, in ve prah me bow spet spre- obernil.“

Mole s' prerokam: „Grewil sem, in hudó storil pred teboj. Ne hode se sodbo ze menoj svojim hlapnam ker nobeden živeh né pravicen pred teboj.“

Spomne se tude unega grévneka, ke je od deleč stal, in se né upal svojih oči ve nebó povzdignete, am- pak je na svoje persa terkal in djal: „O Bog, bode me grévneku milostev. Zarés, povém te, opravičen je wel ta domú, farizej pa nè.

Ugenen. Gospod, naw Bog! kdo je tebe enak? na vesokem stan- jew, in gledaw na nizko ve nebese in na zemle. Reveža iz praha povzdig- new, in uboxna iz blata povikwaw.

Spomne se nas ve nawe nizko- te, obvarej svojih maleh in po- nixaj grévneke globoko na zemle.

Stora pravijo sarotam in stiskanam, Gospod Bog! de se kdo ne prederzne povikuevate se na zemle.

Lej, qe ve svetam pisme preiskujem, najdem, de se prevzetnost pobija, in de ji je tvoja roka nasprota.

IX. Postava.

Znamna ponizhnosta in prevzetnosta.

Zdej bomo pa djane in natoro ponizhnega videla, kam negove misla gredó, in ve qim se negova svetost pokaze.

Lej, ponizhne je rad domá; ker se zadne mésto rad izbere, kakor je pisano: „Qe se ke obédu povablen, pojde in sede na poslédne mésto.“

Téga pa ne déla iz himavstva, ampak qute, de mu drug ne gre; serjer be ne imel qastí in plaqíla per nebeshkem Oqetu, ke ve skrivnem vse vide.

Ue ga druge sverkajo in ob qas perpravlajo, molqí in prenawa po- terpexlívo in ponixno; ter mísle v serqe veliko zaneqevane, ke ga je zve- liqar svetá prestal. Zakaj Judje so djal od Sinu boxjiga, de imá hudiqa in de ludstvo zapeluje; de je pijanej in poxrćwnek, perjatel qolnarjev in grćv- nekov.

7. Ponixne se s' téme besédame tolaxe: „Hlapej né veq, kakor Go- spod. So gospodarja velenega hudiqa imenevale, kolekam bol negovo der- xino."

Uqenej. Svojiga Gospoda Je- zusa bom posnemal, ke je djal: „Kdor hoqe za menoj prite, naj sam sebe za- tajuje, naj svoj krix na se vzame, in naj hode za menoj.

Ne xaluj duwa moja! zakaj teba se godí, kakor te gre; Jezus pa né neq hudega storil, neq smerte vrédne- ga, in vender se je do smerte, ter do smerte na krixe ponixal. Ue na zele-

nam lésa to délajo, ka je va bogajim raji bil, kaj gre we le suhamu lésu, tebe? Zatorej né pràv, de se potoxujew, ampak po pravinje terpiw, kolakorkrat in kdorkola te zanejuje.

Gospod. Ye poniżenega svare ala toxajo, se ne izgovarja, in ne pregovarja, ampak se vas poniża, svojo krevinjo obstoji, in se pobolwata oblube. Zakaj? Zató, ker ne żelí ludém dopasta, ampak Bogú zadosta storita.

Pred ludmí va sramoto prita ga né mar: bogje sodbe se boji, kjer bodo vse skrivnosta razodéte.

Kdor zdej svojo napjnost ponižno spozná, bo sodna dan od mene sliwal, de so mu vsa gréha odpuwena.

8. Torej prava ponižna, naj ga svare po pravinja ala po krevinja: Grewil sem, prava, in hudo storil pred teboj. Terpéta sem perpravlen; moja britkost ma je védno pred ojmí.

Povédal bom svoj gréh, in mislel, kakó zadostita za svojo hudobijo.

Huta rano gréha va seba, torej vé vse zunane terplene tolekan lox prestata. Ob svarjena svoje gréhe spoz nata je sosebno znamne. ponixnosta.

Prevzetna délajo vse nasprota; se izgovarjajo in branejo pred druzema. Téga nésem storil, govorí prevzetnos iz nih; in qe sem tuda storil, sem práv storil. In qe práv ne, vender né belo takó napak, kakor ludje govore. Kdo govorí od mene to in to? In vender prava qase kdo oqitno od hudobije, ka jo je storil, takó. Tà, prava, sem bil, in to in to sem délal, to sem govoril, in takó sem se odrézal.

O kolekuna revuqena, kolekuna slepota! s' svojim jezíkam povédate, de né práv, in vender ne terpéte, da ga druge gréuneka mislejo. » Otroqi qlovéuke! dokle boste lubile neqimernost in iskale lexí? —

Ue ponižnega vprawajo, ne odgovorí naglo, ampak pametno in s' premislekam. Se prewirno ne smėja, ampak je perjazen in mowk. Negovo serze se per poboženem djanz berže omekí, ker nėma dopadajenja nad qasnem veselem. Kesana se védno vade, in gleda vsele narprej sam ve se. Svoje gréhe obiskuje, gleda na dobre lastnosta druzih, prenawa nih slaboste, in jih vé pobožno izgovarjate.

Za velikosta in vesokosta téga živlenja, za imenitzn stan, za vesoko službo, za qastí, za vele imenitnost pred druzeme, za uqistvo ne mara; ker vsega téga qlovek po smerte seboj neq ne vzame.

9. Prave: Kjé so zdej tiste, ke so nékdej na svéte tolekan slovéle? Prewle so, kakor ptujen, kakor popotnek, ke se le eno samo noq zamudí.

Ponižna zaneguje vse posvetne qastí, in rad terpí, de od nega hudo govore, in de ga nazaj stavejo. Lub-

ws mu je vs bœæji hiws zàdnsmu bi-
ts, kakor vs wotorsh grćwnekov pre-
bivats. Pretexke suænosts hudiqeva
uhsti, in vzame sladke Krisusov jarm
na se.

Nsq né revnswsga, kokor hotéli
povikwsvats se — prazno persadeva-
ne; zakaj prevzetnek se zmirej boji,
de bs ga ktera ne prehitel; vsak dan
pada in ne vé.

Mír in vesele je vs sarqs ponič-
nega, ke po ravnem pots svetnikov
hods, in vs dols stanuje. Dolíne ima-
jo obilno æita, to je, tolaæbe svetega
Duhá. Glasno hvalo za prejcte dobro-
te prepévajo.

Torej poniænes ne iqe nsq qasne-
ga, ker je vse negovo upanje vs ne-
bœwko oberneno. S' prerokam mole:
„Gospod, od maternega telesa se æ
tí moje upane. Tí se moj delex v
dexele æiveh. Kaj qem prosíte mem
svojiga Bogá na nebs in na zemls? Tí
se Bog mojiga sarqá; tí moj dél vékome."

Ponižne hoče biti podložen, in je volen iz ljubezne do mene drugem služiti; ker se spomne, kar je zapisano: „Mladénec Jezus je zastàl vs Jerusaleme, in negove starše néso védele . . . . in je vsel nime in jim je podložen bil.“

Tude téga se domisle: „Jez sem med vame, kakor služabnek,“ Torej prave sam sebe: „Duša moja! se ne bom Bogú podvergla? od nega me pride zveličane.“ Rés, moja duša! podverzi se Bogú; ker on je tvoje zveličane.

10. Ponižne se rade podveržejo, se puste zanečevate in obrekovate. Ale kjé so take ponižne?

Učenec. Moj Gospod? tí véš. Tebe je znana vsa truma svetih; zakaj tí prebívaš ve serčih ponižnih. Jez nésem med nime, oh usmili se me! perzanese me gréšneku, in daj me čas pokore zavol zaslužena tvojih tolekan poniženih svetnikov. Vesela

naj se, ktere so resniqno ponishne: zakaj veliko milost so najdle pred teboj.

Lej, nar veqe svetníja me pride na misel, mate boshja svéta devíne Maríje, ktere je angel djal: „Ne boj se Marija; zakaj milost se najdla per Boge.“ Zakaj ne najdem tudi jez milosto per tebe?

Gospod. Zató, ker nése we majhen pred menoj. Napeh je hrib, de ne more qesh moja milost do tebe. Verzhe to bruno iz svojih oqi in bow videl, kaj bom potle storil svojimu ponishnemu hlapcu.

Kedaj sem kteremu ponishnemu svojo milost odrekel? ale kedaj nésem molitve revesha usliwal? —

Posluwaj, kaj prerok prave: „Ta revesh je ve Gospoda klical, in Gospod ga je usliwal, in ga réwil iz vseh negovih britkost. Gospod gleda na prowne ponishne, in ne zavershe nih zdihována.“

Veliko jih pride s' prevzetnam serqam ke mene, in jih ne usliwam; ne xele od svojih grehov oqistite se, ampak ludém sveti se zdéte.

Xele se poboxnoste, pa zanesqevana noqejo z' menoj terpéte; xele ponixnoste, pa osterme, qe be imé-le s' ponixneme od ludí zanesqevane bite.

Take so nih xele, in taka je nih lubezen do qednost; pa svojih grehov ne sovraxajo, in se tore ve svojih xelah golufajo. Zakaj kdor hoqe ve sebe perjetno vesele qednoste obqutite, mora ve svojim serqe pregrého in zel strast zatréte.

Ponixne se védno perzadéva ve sebe vso prevzetnost premagate. Noqe bite qez druge povikwan, ker je to velika hudobija. To je spremenilo angelqe ve hudiqe, in poboxne ve gréwneke. Kdor se kole ve svojim serqe povzdiguje, je neqist pred Bogam.

11. »Gorjè vam, ke se ve svojih

oqéh vɐsɷkɐ (modrɐ) doʒdévate, in se po svɷjih mislɐh umne délate." Gorjè vam, kɐ vsɐmu, kar je vɐsɷqɐga, svɐto pravɐte, in vsɐmu, kar je velinɐga, govorɐte rekoq: Kɐ bɷʒji qaste in hvale je. Ʒakaj se slɐpɐtè? Vstanite Lévovɐ sinovɐ. Naj se vɐ velinɐh reqéh ne ʒgublajo vaɯe stɷpne, ve reqéh, kɐ so vɐsɷke mɐm vas, ampak uklonite svoj hɐrbɐt, ví puntarji!

Če se branɐte, se bom jeʒ nad vas povʒdvignel, in nebo in ʒemlo ʒɷper vas sklinal, in vɐs svét se bo ʒɐ mɐnoj ʒopɐr bedake in prevʒɐtneke bojeval. Vaɯa vɐsokost bo poɯɐblena, vaɯ napɐh potren, in vaɯ slov osramotèn.

Gorjè vam, kɐ protɐ polnɷqɐ na prevsɷk hrib hodɐte glɐdat vseh kralɐstev svetá in nih veliqastva, in pravɐte: Babilonskɐ stolp (turn) je naɯe upane, tam bomo ostalɐ in veselílɐ se.

Pa ne bo nè takó, kakor pravɐte,

namésto vesélega boste žalostno pétje sliwali. „Revna huí Babilonska! blagor mu, kdor te bo povernil, kakor zasluжil.“

Lej, kladevo in nakov, wiba in palenja, wkrip in jok bo perwel nad vsanjega prevzetneka. Pad in podír, zanesevane in sramota je vsanjemu, ktere na vesoko letí, perpravleno.

„Ne povzdigujte tedej preveč svojih rogóv, ne preklinvajte Bogá“, ampak poderite svojo prevzetnost, podérite jo do tal.

12. Tla so poniжnost, in zrazen téga dna, ke je же postavleno, in ke je Jezus Kristus, ne more nobeden druzega postavete.

To dno je postavleno na svetih gorah: „Ker so Gospodu lubwe sijonske vráta, kakor vse babilonske wotore.

Od poniжnih be belo tréba govorite, ale napeh hudiqev né pustil. Veliko jih je, ke se sílno rade povikwu-

jejo, in so ɥastí, vesoŋeh stanov, in imenitneɯe od druʒeh bite groʒno lakomne, in jim je poniɤate se groʒno ʒoperno.

Le veſoke se mislejo, se rade veſoŋeh reɥí lotejo in domiɯlujejo. Reveɤe Kristusove pa naj se vseh téh reɥí varejejo, in neodlaɯama iʒ svojih serŋ spravejo.

Tude je ʒa poniɤne lepó, de per posvetnem hrume néso, in de so skerbno ve serŋe ʒbrane; de se boje ʒunej skaʒevate se, in de se vesele pred ludmí skríte bite kakor mertve.

S' poniɤneme iʒgleda svetnikov, in s' svojo lastno slabostjo, in ʒe misleme ve Kristusa ima poniɤne opravete; in poseebno premiɯluje, kakó je Kristus ves poniɤen med ludmí hodil.

Imá ʒa kàj in ʒa kàj poniɤevate se, in iɯe dovol reɥí, de jih po dneve in po noɥe premiɯluje.

13. Ve sveteh pismeh bere in

prevdarja, kakó deleq je we od qɛd-
nost svetnikov; se quda nih ostra-
mu ɛivlenu, nih délam, skuwna-
yam in pomankanu; premiwluje nih
globoko ponizenost, nih terdno potr-
pezlivost, nih popolnama pokoruze-
no, in nih védno zatajevane ve vsah
posvetnah reqéh.

Silno objokuje in obzaluje, de né-
tuda on takó pridan.

Oh, prave, kaj smo druzega, ka-
kor prah? Nawa duwa je ve krí in
meso zakopana! Zemla je naw dom,
ve pozemelsko smo zamiwlene, zi-
vinsko je nawe zivlene; ze derve in
s' kamnem imamo opravete! Ob jé-
ste in pite, spate in poqivate se vede
nawe zivlene!

O kakó globoko smo padle! ko-
mej eno stopno imamo zivlena svet-
nikov. In vender smo we prevzetne
in ne maramo za pot ponizenoste. In
smo tuda we, védno mlayne ve do-
brem, vsak dan se ve hudem sta-

ramo, in hoqemo mem druzeh we kàj velate.

Od vsega téga ne vé neq poniżne, ke védno le bolwe bite hrepení; ampak svoje gréhe misle, in gre ve grenkoste in britkoste svojiga duhá jokat ve hiweno svojiga serqá.

Potle vstane in bere ve svetem apostelne Pavle, kaj naj od sebe misle: „Jez sem nar manwe apostel, in nésem vréden apostelna imenovate se, ker sem qerkev bożjo preganal.“ In ve evangelji bere od presvete devíqe Maríje: „Bog je na nizkost svoje dékle pogledal.“ In per preroke: „S' postam sem poniżeval svojiga duhá, in svojo oblé́ko za rasovnek zaménil.“

Ze Abrahamam prave: „S' svojim Gospodam bom govoril, desravno sem prah in pepel.“

Vse to déla poniżnost ve serqe izvolenih, ona dno in varhena vseh qednost.

14. Vstane tedej, in ide ji naprote in reče ji: Pozdravem te, ženа moja, o ponižnost! Príde ve moje serce, o Kristusova čednost! ti se najdа milost, ti se posében vénec devíce Marii. Bližaj se me, ti popravlávka prelomlene ljubezne, spravlavka nèsloga zgubljenega človéštva ze Bogam.

Tí se nam nebeške vrata odperla, in zapahe peklenske zlomila. Po tebe smo povzdignene, po tebe ve očetovo dežele nazaj perpelane.

Tí délaw iz gréšnekov praviqne, in perdružévaw angelqam ludí. Tí se Kristusa iz nebes perklinjala, in Marijo nad angelske verste povikwala.

Bog je serčer ze milostjo bogat, pa vender miloste nekomur druzemu ne dá, kakor samo ponížnem. Ker je Marija to čednost pred vseme druzeme takó obilno iméla, zatorej je bila miloste polna.

Gotovo je, de je ponižnost bela in je védno nar veče čednost svetni-

kov. Ona zadobí, kar se ne more zasluxite, in umé, kar qerka ne more povédate.

Ona za paden ne vé, ker se nay ne perlastuje, in ne zaúpa ve se. Kdor jo imá, in jo lube in ohrane, bo ve mire Kristusovem poqival in spal, kakor je Kristus sam ponixenem oblubil, rekoq: „Uqite se od mene, ker sem krotak in iz serqa ponixen, in boste mir najdle svojim duwam."

Tretji wotor.

Od poterpexlívoste.

X. Postava.

Poterpexlívost je silno potrébna ve terplene.

1. Uqenen. Gospod, tí se se ponixal, me od svete revuqene in ponixnoste nekoleko poduqite. Zdej me pa svojimu hlapqu po svoji oblube

tudè we od preqúdne moqí poterpexlívoste kàj povcj. Zakaj spozнam, de me tc qednoste soscbno manká, in zmirej me je velike poterpexlívoste tréba.

Kaj je mœje xivlene druzega, kakor védna nadloga, od dnc mœjiga rœjstva do dnc mœjiga pokopa? Né ga qasa ve srédc, de bc mnozeh texáv in xaloste ve nem ne belo.

In kakó sem parvsel ve to nadlogo? O moj Bog! tí véw, kolzko hudega me ve jcqe téga xivlena obdaja, in nehqe ne spozná takó qlovéwke revqene, kakor tí, naw Gospod Bog! Lcj tedej, kakó tréba me je poterpexlívoste.

Zakaj se, o mœja duwa ve dexele sovraxnékov? Ko be bela po bœxjim pote hodíla, be bela védcn mir vxivala. Gospoda svœjiga Bogá studenaq xive vodc se zapustila, in sà se vodeniqe kopala, ke vodc ne morejo derxata; zatorej se svœjim sovraxnekam ve roke parwla-

2. Pa verne se ke mene nazaj, prave Gospod, in te hoqem sprejéte. Gospod! zavol mojih hudobij je vse to po tvoji praviqe nad mé perwlo. Grewil sem, kakor moji oqétje, in nosem texák jarm, kterega nosejo vse Adamove otroqe; zakaj ves negov rod so otroqe jéze.

Ko be ne bil tí iz nebes ke nam perwel, be beli Sodome enake, in Gomore podobne, ke so belé naglo pogublene.

O kolekuno je tvoje usmilene, Gospod, de nésmo pokonqane; kolekuna tvoja dobrota, de we xivemo!

Vse smo beli otroqe smerte, in tí se nam s' svojim usmilenem naprote perwel, in tvoja sodba né bela po nawih pregréhah; temuq véqe je belo tvoje usmilene od vseh nawih takó zelo hudobnih dél.

Spomnil se se, de smo prah, de je qlovek trave in qvétju enak. To reqem pred teboj o Bog, oqe usmile-

na! de spoznam svojo revnjeno, in pa zakaj de sem takó reven, in tvojo praviqno sodbo. Ve vsem tém pa gledam, ako je ve Jezuse Kristuse mojim Gospode kàj tolažbe zame.

Ako ravno ne zaslužim obilne tolažbe, tolaži me vender vsaj nekóliko.

Kdo bo mojo duwo tolažil? Veliko tolažnikov sem najdel, ke so me prazne kvante perpovedevale, pa ne kakor tvoje zapovede, o Gospod!

3. O tí nar bolwe tolažnik, ljube gostnik in sladke pokrepqnik moje duwe! ke vse, kar živí, s' svojime dobrotame napolnew, odpre svojo rokó in zlíj iz nebes na me, ke sem suha zemla, svoje dobrote.

Ke tebe povzdignem svoje roke, ke sem kakor suha perst pred teboj. Usliwe me kmale, o Gospod! zakaj moj duh slabí.

Me komu qem ite, qe ke tebe nè? he komu perteqe? ale ne ke tebe

moj Bog in Gospod! o prejmi milostivo moje zdihovánje.

Ki tebi povzdignem svojo duſo, ne zaverzi me! spoznam svojo revſeno pred teboj, ne oberni svojiga obliqja od mene! grewil sem, nekar me ne pogubi! „S' teboj govorí moje serze, po tebi se ozíra moje okó, ne zapusti me!"

Sej si nam djal, ki si nas sam po sebi tolaxil, rekoq: „Pridite ki mene vsi, ktere ste s' texkavami in s' stiskami obloxzene, jez vam bom polajſal." In pa: „Ce je kdo xezjo, naj pride pit."

„Tebe je xezna moja duſa, po tebi mnogo hrepení moj xivot. Vi puste, nepotne in nevodene dexele" prebivam, o Gospod!

Suho dexelo si me ve prebivalſe odloqil, pokropi jo s' svojo tolaxbo iz nebes.

Nadloge, ki me vi tém xivlenji tarejo, néso majhne. Povsod kamer

se obernem, najdem malost in britkost. Torej prosem, ne jezs se nad manoj; zakaj moj duh je va mena britak, in moje beséde so polne — ne tožbe, ampak boleqine. Svojo molitav nosem pred te, in ta tožem svojo britkost.

Zakaj velikrat je tolažno nesrečnemu, qe smé svojo nesrečo kakemu parjatlu potožiti. Qe se bula prepustí, neha boleqína, in zdravje berž dojde. Tebe tedej odkrijem svojo nesrečo, o usmílena Duše!

XI. Postava.

Bog nas tolaži va terplena.

4. Gospod. Kaj hoqeš, de te storím? boda míren moj sin! »Videl sem nadlogo svojiga ludstva va Egipta, in sem ga peršel réšit.“

Qe tuda teba dobro storim, bošš pomnel moje ime; zakaj jez sem tvoj

odrɐwenik in ʒveliqar. Ne ɤaluj, »ʒakaj jeʒ, kɐ to govorim, sɐm pɐr tebɐ."

ʒakaj se pustiw od ɤaloste pobite? Alɐ nɛ́maw svɛ́tneka? Mislɐ, kaj sɐm svœjim uqɛnnam oblubil: »Ne ʒapustim vas sɐrot, ampak vam bom poslal oblubo Oqɛta, Duhá rɐsniqe, de ostane vɛqno pɐr vas." On tolaɤɐ sɐrqa svɛteh vɐ britkosteh. To sɐm od svœjih apostelnov govoril.

Uqɛnɐq. Gospod, tudɐ svœjim uqɛnnam sɐ to govoril, in jim svœjo oblubo spolnil; pa ne vém, qe bo tudɐ menɐ kàj dowlo, kɐr nɛ́sɐm bil pɐr nih.

Gospod. Alɐ noqew tudɐ tí moj uqɛnɐq bite?

Uqɛnɐq. Hoqem, Gospod!

Gospod. Kar sɐm nim govoril, pravɐm vsɐm: malɐga in vɛlɐɲɐga sprejamem. Ne le ʒane, ampak tudɐ ʒa vse, kɐ bodo po nih besɛ́dɐ vɐ mɛ vɛrɐvalɐ, sɐm prœsil Oqɛta.

Vsak, ktɛrɐ hoqe Kristusov uqɛ-

nerq bitɛ, bo delɛxɛen vseh dobrot, kɛ sem jih svɔjim izvolenem oblubil. Izvɔlil sem jih in postavel, de gredó in veliko sadú naredɛ vɛ potɛrpexlívostɛ, in de nih sad ostane vɛ vɛqno xivlene.

To pravem tebɛ, de imɛj mir vɛ menɛ, in ohranɛ svɔjo duwo vɛ potɛrpexlívostɛ.

»Svoj mir vam zapustím, svoj mir vam dam; ne kakor ga svɛt daje, ga jez dam.“ Bodɛ potɛrpexlev in tɛrpɛ volno vse zopɛrnostɛ.

5. Ne zgublaj sɛrqa vɛ nadlogah; zakaj nadloge so xɛreq ɔgen: od grɛhov qistɛjo, napuho morɛ, prewirnost odganajo, zdravo xalost délajo, svɛt sovraxitɛ uqɛ, in Kristusa posnɛmatɛ pɛrganajo.

Alɛ hoqew bitɛ brez tɛga dobiqka?

Uqɛnɛq. Nɛkar, Gospod!

Gospod. Alɛ le prava potɛrpexlívost vɛ zopɛrnostɛh da vse to.

Iqɛ tɛdej le vɛ Bogɛ mirú, mirú

in vesela ve svetem Duhe, kakorwne-
ga svét ne more date.

U q e n e n. O mir in vesele mœji-
ga Gospoda Jezusa Kristusa! kakwne
otrœke izredeta vidva! kakó prideta iz
nebes ve serna izvolenem!

O mir in vesele ve svetem Duhe,
ke nésta dana hudœbnem, ampak le
ponixnem in vsem poboxnem sluxab-
nekam bœxjim, o de be nebó prewi-
nela in ke mene dœle perula mœjo
bolno duwo obiskat! O de be se iz
skuwne uqil, kako poln dobrote je
Duh modroste, kakó veliko mirú ima-
jo tiste, ktere tvœjo postavo lubejo,
o Gospod, in ktere sladkost svetega
Duhá okuwajo.

O kakó rad be zanequval vse men-
livo, vse pozemelsko, de be le ta
presladke mir in to presladko vesele
neprenehama vxíval. Kakó kroták be
hotel bite ve vsake zopernoste, ker be
me iz lubezne do nu neq texko ne
djalo. In kaj be me mœglo we vesele

délate, ako be ta mir in to vesele ve mœjim serne bela?

6. O Gospod, kakó perjeten je tvoj Duh! otrœkam gnade sladkost pokazate se jim iz nebes presladke kreh dal, in nasitvaw layne duwe ze duhovneme darmí; bogatíne pa, ke se jim stude nad nim, prazne odpravlaw, ker tolaxbe svetega Duhá néso vrédne.

Vse to déla eden in ravno tiste Duh, tvoj Duh, ke vsakemu, kar hoque delí, ke nawo slabost podpíra, in nas, dokler na pote te prekline dexele popotvamo, tolaxe.

Vém, o Gospod, de je zdej tretja ura dneva, ko je Peter svœje usta odperl, in ze veliko svéstjo tvœjo besédo oznanevàl, ko je ze novem vínam, ke serna razveseluje, napolnen bil, in ze druzeme apostelne ze olem miloste in vesela mazilen bil.

To je tista ura, od ktere je negov tovarw djal: »Lubezen bœxja je

razlita ve nawe serna po svetem Duhe, ke nam je dan; ker nésmo duhá téga svetá prejele, ampak duhá, ke je iz Bogá." In spet piwe: „Bratje! veselite se ve Gospode védno, we enkrat rekem, veselite se, Gospod j bliz."

Gotovo bliz mu je bil Gospod, ke je toleko milost od nega prejel, de je sam poln tuge drugem lahko od polnoste svojiga serná dovol tolaxbe delil. „Če se zamaknemo, prave, se zamaknemo zavol Bogá, če se pa zderxemo, se zderxemo zavol vas, prelube!"

Tó je tista ura, ve ktera je prerok poln veséla djal: „Novo pésem me je na jezik dal, zahvalno pésem nawemu Bogú. Veselile se bojo mője usta, ko te bom pel; veselila se te bo mója duwa, ke jo bow réwil. Mője serne in moj xivot bosta poskakevala ve xivem Boge.

Veliko jih je qast prepevalo té

ure, ko se dar bœxji okusele, bœxjo moq in milost, ktero se jim tí, o moj Bog dal, ve sebe qutile.

O Bog, tí se jim milostev bil, in se jih ve serqe po svœjim Duhe uqil. Blagor tém sluxabnekam, ke so bili nebœwkeh darov vrédne, in ke je nih vesele belo takó dœbremu in perjaznemu Gospodu noq in dan sluxite.

Nih xivlene in djane né po têm svéte, ampak nebœwko. Ze nar bolwe me darmí svetega Duhá so napolnene, in o de be svœje ostanke malem prepustile, de be uboge drobtíne padajoqe od mize gospodove jedle in se jih nasítele!

Pa kjé je tude tista ura, od ktere je spet pisano: „To je vawa ura, in noq teme." Tí, Gospod Jezus, se, qe prav pomnem, te beséde govoríl. — Sladko se me je we veq tanqih besedí spomnete, ker vém, de se je vse ke mœjimu zveliqanu godílo in pisalo.

XII. Postava.

Opominevanje ke potrpežljívosti po besédah in izgledih Jezusa in patrijarhov.

7. Ugenenj. Kjé je zvelíjavna beséda, ke se jo tí, o ljube odrewenik! ve britkosti svoje duwe govoril: „Moja duwa je žalostna do smerti.“ In kmalu potlej se djal svojim ujenjam: „Ura je perwla, de bo sín ljudí véka gréwnekam ve roke izdan,“ krížan in umorjen.

Prej se djal: „Oje, pomagaj me iz te ure; pa zató sem perwel ve to uro (de tí, preljubezníve Jezus za ljudstvo umerjew), de vse ljudstvo pogubleno ne bo. Je pwaníjno zerno (namreč tí, o Gospod Jezus)! ve zemljo ne pade, in ne umerje, ostane samó; je pa umerje, rodí veliko sadú.“

O blažena, o srejna ura, ko je bil ljowek od vejne smerti réwen! O perjetna in prevesela žalost, ke je

vɛqno ƶalost nawɛga pogublena odvʒɛla, in umɛrjoqemu qlovéku ʒgubléno vesele raja spɛt ʒadobíla!

To je bil sad tvojiga terplena, o Jezús, in sad velike ƶalosti, ki se jo za nas terpel, de se ʒgublenega qlovéka vs vɛqno vesele spɛt naʒaj perpelal.

Záte tista ura né bela ura vesela, ampak ƶalosti; nè tolaƶbe, ampak terplena; nè mirú ampak britkosti. Djal se mnoƶɛrɲe: „Kakor po tolovaja ste perwle: ʒs meqmí in kolmí lovít me.

Ura viharja in meglɛ je bela; ʒakaj Jud'e so neʒnano vse kmale vpíle: kriƶaj ga! kriƶaj ga! smerti je vréden! Jɛʒus pa je molqal, in ko ga je vɛleke duhoven toƶil, né nɛq odgovoril.

8. ʒakaj se tɛdej potoƶújew, moja duwa! kjé je tvoja poterpeƶlívost? Tí se kríva, in Jɛʒus ʒate terpí; tí se grewíla, in on je bil tepen; veliko

krævínǫ́ sə storila, ktera né mœgla drugaǫ, kakor ænegovo nedolæno smertjo izbrisana bitə. Kaj mu bow dala za vse, kar tə je storil? kaj mu poverneш za svœjo duwo? Svœje æivlene je dal zate, kaj mu bow tí dala? — „Kelh zveliǫana bom perjel, in və Gospodovo imə klinǫal." To je po pravínǫə, in ǫe noǫew bitə nehvalæna, píj rada ta kelh.

9. Gospod. Morew pitə kelh, ktərəga səm jez pil?

Uǫenəǹ. „Vsə zamorem və nem, kə mə moǫ daje."

Gospod. „Pite vsə iz téga kelha. Pite mœje víno, kə səm vam ga nalíl." In vam spet reǫem: „Ǫe telesa sinú ǫlovéka ne boste jédlə, in kervi negove pílə, ne boste iméla æivlena və sebə." Ne reǫíte və svœjim serǫə: „Tə beséde so terdə, kdo jih bo posluual!"

Ozríte se və mə, in glejte, kakó səm sam trud in vroǫíno dnə və pre-

velikem zapuuenas prenawal. Ue je tudi kdo teæave nœsil, kogá so mem mœjih?

Nedolæno ve zgœl britkosteh sem æivel. Ve brezen blata (terplena) sem bil d'an, ter po nedolænem. „Sam sem tlaqel, in izmed vseh narodov né bilo nekoger per mene." Glejte mœjih rok in nog: za vas sem bil kriæan.

Dajte svœje roke in owlatajte me; otipajte mœje rane, in glejte, kakó krí in vœda iæ nih líje. Dajte svœje serna, in napolnite jih ze mœjo kervejo; skrite ve té svœji posode ole gnade in usmilena.

Dobivajte med iz skale in ole iz terde peqíne. Svœje serne sem dal odpréte, pojdete ve mœje serne; s' sulnjo sem pustil svœje serne prebodste, skrite se ve mœje serne.

10. Kaj be vam bil imel we storite, de vam nésem storil? Odgovorite me. — Ostanite ve mene, in jez ve vas. Terpite rade kej za me,

kɛr sɛm jɛʒ ʒa vas tolɛkan prestal. S' svɔjim iʒgledam sɛm vam polajшal, ne bɛæite pred kriæem, kɛ pride nad vas.

Pridɛte vsɛ kɛ menɛ, ktɛrɛ stɛ ælostnɛ in vɛ svɔjim sɛrŋɛ stiskanɛ, in ste breʒ tolæbe: jeʒ sɛm vaш tolæɛnɛk. Ʒakaj se dnɛ tɛrplena bojtè? Jeʒ sɛm vaш varh, in vɛ silɛ in vɛ britkostɛ vaш pomoqnik. Povɛjte, kɛdaj nésem pomagal tistɛm, ktɛrɛ vɛ mɛ ʒaupajo! — Kɛdaj sɛm se skril tistɛm, ktɛrɛ so vɛ mɛ kliŋalɛ? Kakó je pisano vɛ psalmɛh? kakó berete? „Gospod je bliʒ tistɛm, ktɛrɛ so stiskanega sɛrŋá; ponixɛne vɛ sɛriɣɛ otéva. Praviŋne kliqejo, in Gospod jih usliшva, in iʒ vsɛh nih britkost rewúje.

Glɛjte, kolɛko opominɛvana vam dam, de vɛ nadlogah sɛrŋá ne ʒgubete. We le veselite se, de vɛ tém æivlenɛ nadloge tɛrpɛtè: ʒnamne mɔ-

je lubezne vam bode to, kakor je tude znamne mojih izvolenih.

Odprite zaznamnane bukve, od znotrej in od zunej popisane, stare namreč in nove testament: berite in umejte, nobenega svetnika né bélo, de be ze mnogema skuшnavama in s' terplenem skuшan ne bil, de be kreviče ne bil terpel, in po vsem tém Bogú dopadlívше, in ve oných ludí svetejше ne bil.

Moji svetnike se ve nadlogah in britkostih mnoжzejo in rastejo, in s' poterplenem se razшiruje dobre duh nih nedolжnoste.

Tiste noče bite dober Abel, ktere se po hudobíi kaiзega Kajna ne da dober naredite. Kdo je čist? ale ne tiste, ktere se od mesene noroste premagate ne da? Tiste pokaжe, de mu je čistost luba, ktere se s' čistem mladénčem Joжefam зoper strupeno lepoto зapelíve жene bojúje.

XIII. Postava.

S' krotenem svoje volo se vademo poterpežlívoste.

11. Pravo pokorujeno pokaže človek, ktere se perjadeva joper svojo volo délate. Se jvéstem Abrahamam bo hvalen javolo ednoste svoje pokorujene, in se nebenkem daram napolnen, ker je boljimu glasu bol pokorn, kakor glasu svojiga telesa, ke se rado védno le po svojim nagnene ravná.

Kaj jem reje od lastne terme? Nar bol jo sovražem. Nej me né dopadlívega, kar je od lastne vole popajeno. Vse dobro, málo in veleko omádežva; kakor nasprote prava pokorujena vse ojiste.

Nékaj svoje vrednote jgubí, in jase njelo svarjene jasluže, je kdo po svoji vole kàj dobrega déla. Če pa ij pokorujene kàj dobrega opustí, se

dobí we veqe vrednost; ker je tolko bolwe, kolekor sam sebe zanequje, in se Jezusu bogjimu Sinu, in iggledu negove pokorwene perblizuje.

Kakó malo jih najdem, de be se nad nime prave pokorwene iggled svetlo pokazal! Vsak le po svoji glave déla, in od tod je tolko pomót.

Véste, ví otroqe pokorwene! hudega ne smete nikdar storite; kàj dobrega pa iz pokorwene smete qase opustite; to vas pelá ke popolnamaste.

Zakaj, kakor prava ludezen sama sebe ne iwe, takó ravná prava pokorwena svoji lastne umnoste nasprote.

Qe ste svojim vikwem podlozne, ste mene podlozne; qe se darujete, zivete. Jez sem vas ozível, jez za vas umorjen bil, in tude ví boste ze menoj zivéle, qe ze menoj umerjete.

Odpravete, odpravete otroqe moji svojo termo, svojo umnost, svoje do-

zdevke, in vse mesceno in hudobno poæelene.

Pomorite te svoje sovraæneke, saner bodo oni vas pomorile. Pazdir ve oyese, noæ ve rebreh, kaya na pote in medvejka na nyéste vam bodo, ye jih ne pomorete.

Ne bodo vam dale spate na postele ve pokojine véste, ampak mir bodo iz deæele vauega serya pregnale; ker nadlegvajo Izraelu, to je, zvéste duwe, ke Boga gledate æeli. Sej sem vam pravel: „Glejte, de pamétno potvate; ker so hude dneve;" in varete se tude sénye gréha.

XIV. Postava.

Opominevánje ke poterpeæljivoste po izgledu prerokov in marternekov.

12. Patrijarhe sem vam ve izgled postavel, in ye vam je to premalo,

vam hoqem tudɜ we preroke pred oqí postavetɜ ; ʒakaj tudɜ oní so na tém hudobnem svétɜ veliko britkost prestalɜ.

Pervɜ (David) pravɜ: » Vɜ nadloge in vɜ britkostɜ sem bil, in sem vɜ Gospodovo imɛ kliqal. Tegavɜ in britkostɜ so perwle nad mɛ, pa tvoje postave premiwlújem. Praviqnɜ imajo veliko terpétɜ, pa Gospod jih otéva iʒ vseh nih nadlog.“

Premislete tɛ besédɛ. Prerok je imel sam nadloge in britkostɜ, pa jih je védel premagatɜ, kɛr je vɜ vsakɜ tegavɜ svojiga sernjá vɜ Bogá kliqal. In sam pové: » Vɜ Gospoda, pravɜ, sem kliqal, kolekorkrat sem vɜ britkostɜ bil, in me je usliwal.“

Drug pravɜ: » Ʒelo sem se jokal, solʒɛ sem prelival, kɛr je deleq od mene, on, kɜ bɜ me lahko tolagil, in mojo duwo pokrepqal. Néle dan sem bil ʒasmehevan od svojiga ludstva,

zasramevavna pésem sem jim bil. Ze britkostme me je napajal, s' pelenam me pasel, vse zobe me izbil, in me s' pepelam sitel. Né ga belo pokoja mojimu sercu, vseh dobrot sem pozabil, ter sem djal: Moje upanje in moj konec ve Bogá sta minula."

Imej se na sume te beséde, beséde toxbe so, in prerok Jeremíja jih je govoril.

Pa se vender spet potolaxe, ker perstave: »Gospod je moj dél, prave moja duwa, van upam. Bog je nim dober, ktere van upajo; je dober duwe, ktera ga iwje; zakaj Gospod nas ne bo vekno zavergel."

Tretji prave: »Gorjè mene! qlovéku sem enak, ke ve jesen po brame paperkva. Né ga grozda, de be ga zobal. Zgodneh smokev moja duwa xelí. Poboxene so powle iz dexele; né ga vey janjega med ludmí."

Pa se sam spet s' téme besédame

tolaxe rekoq: „Ve Bogá bom gledal, ve Gospoda svojiga odrawenika bom upal. Moj Bog me bo usliwal. — Ve teme serer sedim, pa Gospod je moja luq. Jezo Gospodovo bom preterpel, ker sem se van pregréwil. Me bo spet na svetlobo perpelal, bom gledal negovo praviqo."

Glej spriqevane prerokov, kakó so hele stiskane nih serca, in kakó je bil nih duh ve Boge potolaxen.

Tude Jobovo poterpexlívost pozname. O velek izgled poterpexlívoste, ve tolaxbo vsem mojim hlapqam je on postavlen.

Tude drugo terplene, preganane in skuwne svetnikov vam néso nezname.

Vse, in posebno svete marterneke so beli ze veqem terplenem skuwane, in nih poterpexlívost jim je nih sovraxneke premagate pomagala.

Premislete le práv: „Nobeden ne zasluxe krone, qe se práv ne bojúje."

Zakaj vɛ bœji se pokaʒɛe junák. Ak bɛ ne bɛlo bœja s' skuɯnavamɛ i vœjske zɛ britkostmɛ, bɛ tudɛ vesele premage ne bɛlo. Kjɛr pa premage né, œndɛ tudɛ zasluʒɛene krone né.

Toré pravɛ svɛtɛ apostɛl Jakop: »Bratje mœji! vse vesele sɛ mislɛte, qe vɛ mnoge skuɯnave pridete.“ In svɛtɛ Pɛtɛr piɯe: »Blagor vam, qe zavolj praviqe kej tɛrpɛtè.“ In Pavel: »Vam je dano ne le vɛrɛvatɛ vɛ Kristusa, ampak tudɛ tɛrpéte zan.“

Po tɛh izgledɛh in naukɛh vnet ohranɛ tudɛ tí svœje sɛrqɛ vɛ potɛrpeʒljívostɛ, in zrœqɛ se mɛ vɛ vsakɛ britkostɛ in stiskɛ.

Kdo tɛ more ɯkodvatɛ, qe pridno qednost lubɛɯ? Glɛj vsɛ tvœji zdihljeji so sɛɯtéte, in za nar manɯɛ tvœje tɛrplene te qaka krona.

Qe sɛ vɛ britkostɛ, mislɛ, de to je pot svetnikov, po ktɛrɛm se vɛ nebɛɯko kralɛstvo grɛ.

XV. Postava.

Perporoqevane poterpeżlívoste zavol nezmernega plaqíla.

13. Tolaże se tude s' tém, de se s' terplenem svojimu Gospodu Jezusu Kristusu podoben, in zahvale ga, qe mu morejo kej majhnega povernite.

Povém te: Zopernost terpéte je veqe zaslużene, kakor pa dobre déla délate.

Se me zdí, de imam veliko slużabnekov, pa ne morejo veliko terpéte. Majhna nadloga jih pobíje, majhna kreviqa jih ujezí, in nar manje prileka jih pohujša; kmale se potożijo, in vedó veliko qez krevinjo in svarjene pregovarjate. To né prav; táko djane je mojimu in vseh svetnikov djanu silno nepodobno.

Nektere tude pravijo, de imajo malo mirú, in jez jim pravim: Zató némate mirú, ker poterpeżlívoste némá-

te, ker le po svoji volɜ délate, ima na
le mesene zelɜ, in le po ylovéwkɜ z no
vɜte. »Od kod so vojske in prepirɜ me per
vamɜ? Alɜ ne od vawɜh slast in strast

Če ima kdo več potɜrpezlívostɜ ne
več mirú bo imel. »Svoj mir vam dam pl
ne kakorwnaga svét dá." Moj mir je m
velikɜ potɜrpezlívostɜ, vɜ prenawan kl
tɜrplena, vɜ zanesevanɜ vsɜga posvet
nega vesela. Kdor hoče bozji pɜrja
tel bitɜ, mora takó ravnatɜ.

Nésem pɜrnesel mirú, ampak mej
Le tistɜ bodo iméle mir na svéte, kte
rɜ so prave vole; »zakaj hudobne né
majo mirú, pravɜ Gospod, ampak mir
ludém na svéte, ktɜrɜ so prave vole."

Imejte mir zɜ Bogam, ne pa s
svétam, ne s' svojimɜ slastmɜ in s
svojim poželenem, ampak vɜ junak
kem boji zopɜr vse to. To je pravɜ iz
svɜtɜ mir, kɜ je menɜ vuči.

14. Mislɜ tudɜ pɜr svoji britkosti
de vsaka nadloga, in vsaka bolezin

na svéte kmale nɛha, in de ji je vɛqno in silno veliko plaqílo hraneno pɐr mene vɐ nebɛseh.

Vzeme se tude kɐ sɐrqu pogublene hudɔbneh, in nih pregrɔzno tɐrplene. Če zdé takó malo tɐrpéte ne morew, kaj bo pa vɐ neugasljívem pɐklenskem ɔgne?

Dɐrɜɐ svoj pɐrst na ɔgne, in morebite ne bow mogel prestate. Kaj bo, qe bo qél tvoj ɜɐvɔt vɐ pɐklenske ɔgen vɐrɜɐen?

Ne boj se tɐdej tistega, kɐ le teló umorí, in ne sɐrde se nad tistem, kɐ le rɛvnemu telɛsu boleqine naprave, ampak tistega se boj, kɐ umorí, in ima oblast duwo in teló vɐ pɐkel vréqe. Téga, pravem, se boj, to premiwluj, téga se dɔstekrat spomne, in bow spozhnal, de néso neq vse tvɔje britkoste.

Tolaɜɐ se tɐdej pɐr vsake stiske s' téme besédame: „Bodete potɐr-

pexlíve do prihoda Gospodovega; zakaj konec vseh reči se bliža. Svét in negovo poželenje prejde." Kdor neč na svéte ne lube, on tolekan lože zopernoste prenawa.

15. Vse perjatle svetá najdejo, de so golefane, ker svoje zaupanje ve neč postavlajo. Svete ludje pa žele večnega plačila, in be rade svét bere zapustile. Neč nočejo iméte na nem, ampak se bogastva za nebesa nabírajo. Imajo seder veliko zopernost, pa se opawejo ze ordženjem poterpeželívoste. Rade be beli seder prostí od zopernost in nadlog; ale ve vsem se moji roke zroče, in pravejo: Oče! tvoja volja se zgode! Oče ne kakor jez hočem, ampak kakor tí!

„Vse je Bog stvaril, kar je hotel na nebe in na zemle, ve morji in ve vseh brezneh;" toré se ne pergodí nekomur neč zopernega brez mojiga perpuščena in praviqne naredbe.

Uqɛnɛɳ. Gospod! tí vɛ́ɯ vse; tebɛ je ʒnano, kaj je menɛ dɷbro. Lɛj, tvoj sluxɛabnɛk sɛm, naj se mɛ godi po tvɷji besɛ́dɛ. Vse tvɷje sɷdbe so pràv in rɛsniqne: enɛga ponixaɯ, enɛga povikɯaɯ; kɛr vɛ tvɷji rokɛ so vse pokrane ʒemle. „Praviqen sɛ, o Bog, praviiqnɛ so tvɷji sklepɛ. Ʒvɛ́st in svɛt sɛ vɛ vsɛh svɷjih dɛ́lɛh. Vse je vɛ tvɷji oblastɛ, in nɛhqe se tvɷji volɛ ne more ustavlatɛ. Nebó in ʒemlo sɛ stvaril, in vse, kar je vɛ nih, Gospod sabaot.“

Vɛ tvɷje rokɛ ʒroqím svɷjiga duhá, kɛr tí sɛ moj odrɛɯɛnik.

Tí me otɛ́vaɯ od vsɛh mɷjih sovraxɛnɛkov, od mɷjih grɛ́hov in strast. Tí se vɛ britkostɛ ʒame obnaɯaɯ, me vɛ mɷjih stiskah tolaxɛiɯ, kɛ me obdajajo brɛʒ ɯtɛvila.

Gospod! potɛrpexɛlívostɛ mɛ je trɛ́ba; potɛrpexɛlívost je mɷje branilo.

Djal sɛ potɛrpexɛlívostɛ: Tí sɛ

mœja sestra; ubowtvu: Tí se mœja perjatlenja; in poniżenoste: Tí se mœja żeena in mœja mate.

Vas vse lube Gospod, in ze besédame svœjih ust blagodarúje. O de be beli mene in vsem negovem sovrażnekam takó lube in perjetne, kakor so nemu.

O ve lube qednoste! ostanite per nas do kœnnja nawega żivlenja, in qe tude mí per vas ostanemo, bomo gotovo ke Gospodu perwle.

Osme bukve

Tomaxa Kempčána.

3DIMSVÁNE SKSSÁNE DUWE.

1. Xalujte 3e menoj vse mœji perjatle, in glejte, kako silna je mœja bolezina. Glejte mœjih ran, kakó globœke so. Kaj tedej objokujem? To, de sem 3averxen od Boga ve nebœseh, 3averxen od negovega obliqja. Ve teme in ve smertne sénqe sem, in nebœwke luqe ne videm vech.

Kakwno vesele me je tedej mœqe iméte? Od Jeruzalema ve Jeriho hode sem jez rœvne qlœvek med neusmilene tolovaje zawel, ke so oblaqilo neumerjoqnoste ze mene potegnile, me zbile, zbœxale, in me polmertvega pustile.

Méstne straxe so me najdle, me

pobile, ranile, in quvaji na grade ma sukno vzele.

Tore Jeruzalemske hqere, povejte mojimu ljubku, de sem ves pobit. Poroqite mu rekoq: Lej, tvoj perjatel Lazar je bolán.

Gospod! mojiga hlapca domá vije, in veliko terpí.

Veliko lét xe bolán lexím, in sem tvoj hlapec xe iz maternega telesa hrom; ker sem ze izvirnem gréham silno vklénen, in zvezan.

2. Sin gréwneka Adama sem in otrok smerte, ves ve gréhe spoqet; xalosten je bil moj prihod na svét, in strawen bo moj odhod iz svetá. In ne vém, kam be se podal.

Qe grem ve nebó, se tí gore, ke gréwneku ne perzanesew; qe grem pa ve pekel, se tí tude dole, de gréwneke kaznujew.

Kam se qem tedej pred tvojim serditem obliqjem skrite, ker sem silno grewil ve svojim xivlenе?

Ve nebó se ozrem, in Bog prave: Preq grćwnek, ne bow glédal moje qastí. Poglédam ve brezen, in me hremí naprot leta strawne glas: Zveżite mu roke in noge, in verzite ga ve vnano temo, kjer bo jok in wkrip ze zobmí.

Po tém ves omoten sem se jél silno bate, in ves żalosten bite, in vse kostí se po mene trésejo, pred strawnem obliqjem serditega Bogá. Strah in trepet je ve mene, in tema okole in okole mene.

In sem djal: kdo bo tedej mogel zveliqan bite? Če po hudobijah gledaw, kdo bo obstal? Strawno in sveto je tvoje ime.

3. Pa umíre se spet moja duwa. Sliwal sem tude vesel glas tistem reqe, ktere so klaverne in żalostne: Zapiwe, prave; blagor żalostnem, ker potolażene bodo. In spet: Délajte pokoro, zakaj nebeswko kralestvo je bliz. Bog tolaże svoje hlapqe in jih potlej opomi-

na rekoų: Spreobernite se ųlovéwka otrœųe in xivite. Spreobernite se ka mena, in jez se bom ka vam. Pridete ka mena vse, ktera ste s' trudam in texavama obloxena, in jez vam bom polajwal.

In prerok tolaxa xalostne rekoų: Bliz je Bog tistem, ktera so pobitega serną. In sam od sebe perstava silno tolaxno besédo: Bog je sliwal in se me usmilel; Bog ma je bil pomoųnik; in né zavergel prœwam revexa.

We je tedej prostor, in dura we néso zaperte. S' pokoro zamorew we vse popravete, hudo, kar se storil, in dobro, kar se opustil.

Torej ne boj se preveų: Zakaj sin ųlovéka je perwel iskat in zveliqat, kar je bilo zgublenega. In spet: Ne praviqnih, ampak gréwneke sem perwel vabit.

4. Povzdigne se tedej spet mœja duwa ka dœbremu zaupanu; zakaj Gospod je govoril. Tvœje xivlene je be-

ꝑ senjer bliz pekla, in ve smert se beła naméńena; pa Bog se te je usmilel, in sklenil s' teboj po svoji miloste ravnate.

Bala se se groźno Bogá, in se se hotla kakor oque Adam, ke je bil grewil, pred nim skrite; pa zaston se to mislela. Mislela se ve kako dalno dexelo bexeate, kakor je Jona spred Bogá ve barke béxal; pa tude to je bilo zastom. Boxji roke ne uidew, skrivaj se, ale béxe. Verne se tedej po drugem pote ve boxje kralestvo, po pote, kterega te je Bog pokazal.

Pot je to: Pokoro délajte.

Nar bolwe svet, in mogouna pomoq se te da iz nebes; ta namrey, de vrédno pokoro délaj, in s'-solzame svoje gréhe wtrafuj, in se takó ze Bogam sprave, de bow xnim mir zadobila. In tvoja pomoq je od Bogá, ke je stvaril nebó in zemlo; on, desravno tolękan velik, se je ponixal vse

tvœje dolgɛ poplaɥatɜ; svœje ɜivlenɛ je dal ʒate, in je ʒa gréɯnɜke molil, de bɜ pogublenɜ ne bɜli, in takó te je s' svœjo smɜrtjo od vɛɥnɛ smɜrtɜ réɯil, in tɜ po svœjim kriɜɛɜ pomoɥ dal.

5. S' tém je tudɜ svɛtɜ apostel Pavɜl vɛrne tolaɜɛil rekoɥ: Naɯe pregréhe je náse vʒɛl, in jih na kriɜɛ obésɜl, in takó nam vse naɯe dolgɛ odpustil, de ɜenim ɜivɜmo.

Ravno to spriɥuje svɛtɜ apostel tudɜ ɯe vɜ drugem kraji, kɜ pravɜ: Zvésta beséda in vrédna vɛrɜvatɜ jo, de je Jɛʒus Kristus na svét pɛrɯɜl, grɛɯnɜke ʒveliɥat.

Lɛj tɜdej, kolɜkuno tolaɜɛbo in kolɜkuno upanɛ je Bog grɛɯnɜkam ʒapustil, pa le spokorjenɜm, spreobɛrnenɜm.

Pomnɜ negovɜh svɛtɜh besedí, po ktɛrɜh tɜ je upanɛ dal.

Zɜ molitvɜjo tɜdej poklɛknem pred tɛ, o Gospod, in kliɥem iʒ vsɜga sɛrɥa vɜ tɛ.

Molítev.

6. Moj Bog in Gospod, sveta Oue, ve nebó in pred teboj sem se pregréuil, in nésem vréden tvojiga sinú imenovate se; ampak moj Oue, naj te bom le, kakor ktere tvojih najemnékov. Po pravinje délauu, ue me spred se zaverxeuu; po miloste pa storiuu, ue me vseh dobrot nevrédnega sprejameuu.

Se zaupanem ve tvoje usmilene se verxeem ves ujokan pred te, molem in poboxno objamem tvoje stopine, in te ponixno in s' skesanem serzam prósem. Ozre se, usmilene Bog, name tako nizko in mertvo stvar, in bode me milostev, kakor nékdej Marii Magdaléne gréuneze, ke je pred tvojime nogame takó bere milost zadobila.

Skaxe svojo milost jim, ktere te poznajo; podaj rokó svojimu bexeqzmu hlapzu, in ozre se lubeznivo na xalevane negovo.

Naj se moj Gospod nad hudobijo svojiga hlapca védno ne jezí, ampak naj se svojiga vernega in tolikúnega usmilena spomne, in daj se we zdej svojimu sluxabniku sprosita.

Le we to prowno, za ktero te tvoj hlapec pred tvojo vsegamogocnostjo kleqe prosa, in na zemlo tvoje obliqje mola, usliwa, o Bog, ker sem neumno in silno nespametno ravnal, de sem tebe predobrotlivega tolikrat razxalil, in se tvoje oblasti nésem bal. Odpusti, prosam, ves dolg svojimu hlapcu, in ne izbriwi me iz bukev xivlena, ampak vi wtevilo tvojih izvolenih me zapíwi, de bom hvalil in qastil tvoje sveto ime. Amen.

7. O Bog kolikuno je tvoje usmilene, ki se hotel pokazati obilne we svojo dobroto, se qlovéka smerti vrédnega od smerti odréwil. Verh téga se se perzadel nezvéste in bexeqe hlapce perjazno nazaj pervabite, in se tore svoje zvéste sluxabnike in per-

jatle ob tretji ure veqerje poslal povablenem povédate, de je vse perpravleno: Pridete ke xenitevánu.

Po pravinje be belo tréba zurjene vojuáke za sovraxneke poslate, ter te razbojneke, nih, ke néso hotle, de be qez nih kralevàl, pomorite, ker so zasluxile ve jequo verxene bite, dokler zadnega vinarja ne plaqajo, ale pa med peklensko druqeno jih djate.

Pa nése hotel takó svoje mogoqnoste skazate, ampak se vse pràv pohlevno obravnàl, in vse do qasa krotko poterpel, de so tvoji lube réwene bile in strélam uule, to je, de so s' pravem spreobernenem prestrawne sodbe odule.

Zakaj ako be bil s' svojo mauje-vavno rokó po hudobneh in po vseh gréwnekeh mahnil, be jih bil veliko pogubil, ke so potle tvoji perjatle beli, in zdé na perveh sedexeh per tebe sede. Ne bil be zdej imel Petra, ke te je trikrat zatajil, ne Pavla, ke te je

preganal in klcl, ne Matcvxa oqitne-
ga grćunska, ka je po qasnam dobiq-
ka hrepenel, in tuda nobenaga svœjih
vclaqah pervah apostalnov nè, ka sa jih
sodnike njćle zemle postavel.

Zdej so ta preluba, in sa jim vse
razodel, kar sa od svœjiga Oqcta sli-
wal, in sa va nih poveliqan, in oni
so tvœje imc po zemla poveliqala.

To je storila tvœja vsegamogóqna
roka, tvœja milost, in tvœja moq pol-
na lubczna. Kcr sa namrcq svœjo je-
zo skrival, sa nas hœtel naredita otrœ-
ke gnade, in delcxne bœxje natore, in
sodédcqe svœjiga kralestva.

8. O studenaq lubczna in neskœnq-
nega usmilena, védno prepoln, in
vsem, ktera se ta blixajo, odpert! O
de ba paq vsa hœtla ka teba prita, in
tvœjih sladkah jedí per tvœji miza se
naxivéta, ker nè smerta va nih, in
nobene grenkœte!

Pa vsa ta néso vwcq. Veliko te
jih spet zapustí, ker ta svét bol lu-

bejo, kakor tovarwtvo tvojih svetih otrók, samí ve sebe serne zgube, in zayno ve neqistoste in ve pregréhah xivéte, kterem sodba ne bo odwla; in deleq od tebe in ve terne bite se vesele mislijo!

Svoje lube otroke pa, in zvé-ste hlapqe, ke gréh sovraxejo, te iz vsega serca lubejo, in noq in dan tvoje zapovede premiwlujejo, se pod svoje perute skril, de jih svéto-va slast ne zapelá; ker imajo veli-ke, goreqe xele do veqnega xivle-na, xele berxe razvezane bite, in s' te-boj ve zveliqane bol natanko sklénene xivéte.

In qe jim ne storiw, kakor be rade, jim je vender tude to ké zveli-qanu po tvoji previdnoste, de se ve déle we vadejo.

In zató jih tí, o Gospod, ne lu-bew men, qe nih prowen in xel preq ne spolnew, ampak, kedar odlaww, jih hoqew tolko obilnewe plaqevate,

kolekor bol jih pustiw na tém svéte terpéte.

Dobrót jim, ke so od tebe tolekuno milost dosegle, de xe takó krepene po veqnem xivlene, in sadú dobreh dél, snopov plaqila qakajo.

Kakó smém jez gréwnek, ke me mojih gréhov texa tare, svoje oqí ke tistem tvojim vesokem svetem goram, ke popolnama moxém povzdignete, ke so pozemelsko prebivaleuje, to dolino solz s' stanovitnostjo vesoko postavele, in ve svetem premiuelevane xe tik nebes perwle?

9. Gorjè, gorjè, prave svete apostel Janez, prebivavqam na zemle. Gorjè mesenem ludém, in tistem, ktere imajo we svoje xele na ta svét navezane. Gorjè tude tistem, ktere so strupa mnogih strast polne. In gorjè jim, ktere od pota praviqnih deleq zajdejo, in vender svojih zmot ne objokujejo, ampak se prewirno smejajo, in pa, kar je we huje, jih né

grǝza vprizo Bogá hudo storitz, ampak sz iz téga malo délajo.

Je tzdej tudo, qe zdej ǽalujem? O de bz le zarés po dolǽnostz ǽalzval? Zakaj znotrana ǽalost spreobzrne zlovéwko szrzc, in se noqe veselitz, ne vz posvztnem potolaǽitz se.

Lej, zakaj tz grc ǽalzvatz in jokatz. Malokzdaj je szrzc popolnama zbrano, in komej qasz mu rzsniza zz nebes svetz, in le nckolzko okuwa duwa svoje nebcwke jedí.

Zatorej lahko po pravizz ǽaluje, ker je obtcǽena od posvztne lubczne, in ne pozna ne Bogá, ne sama sebe.

Ǽaluj tzdej, ktcrzkolz imaw we kaj szriza vz scbz, in reze: Pepcl sem kakor krzh jédzl, in svojo pijaqo s' solzame pil. Pravem, qe to premislzm, moram ǽalzvatz, ker se joj mene! vz pozcmelsko in vídno brez potrébe tolzkrat zakopám, qasz se vz nem veselim, qasz se tudz, kar je we hujwz, od posvetnega teǽko odtzrgam.

Gorjè mɜ! rɜqí, kɜ so mɜ oqitno wkodlive, in kɜ jih velikrat studem in sovrɜжem, mc vendɜr spɛt pod sɛ spravɜjo.

10. O blato blato! kakó dolgo sɛ me bow wɛ dɜrɜжalo? O tɜma in nevarnost! dokle bom wɛ od vas obdan? dokle vas bom wɛ tɜrpel? dokle bom wɛ pɜr vas?

Velika je mœja slabost, de me jɛ teжko stanovitnɜmu bitɜ, in pregrɛunɜmu nagnenu in duwnem nesrɛuam branitɜ se. Pozɛmɜlsk, iz zemlɛ stvarjen sem; zatorej imam, po natorne slaboste bol pozɛmɜlske kakor nebɛwke misle.

Vɛuneh rɜqí zɜ majhno skɛrbjo iuem; kar je nad mɜnoj, ne poznám, in mœja mou je suha, kakor qɜpina, kɛr sem ve nɛmar pustil paste sɛ zɜ nebɛwko jedjó, zɜ jedjo, ktɛro mɜ je nebɛwke (Due dal, in ta jéd se mɜ je vɜ pozɛmɜlsko spremenila. In kɜ

he se bil lahko ze nebeuko jedjó nasitel, me je, lej, pepel xivex.

11. Reven in groźno nesrequen sem, ke sem se te zanikernoste navzel, de nebeukeh reqí ne poznam in jih ve nemar pustim, in se pozemelsko ljubite podám.

Veqno vesele, slajue od medú ale sterdi, vxivate se me bil stvaril; ale oslépel sem, ker sem ve svojiga Boga grewil, in zgubil nebeuke gostí, in zakopal se ve posvetne slaste. In tolako razuzdanewe se je moje serne po vsakem posvetnem vesele razgubilo, kolekor bol sem znótrane vesele ve nemar púuyal.

Ko se pa spet qase sam ve severnem, najdem, de né sreqe zame ve qasnem; ker je veliko nadlog in terplena nad menoj, in sem ves xnime obdán; in ve tolekuneh britkosteh sem, dostekrat xalosten, in ne vém, kaj storite. Dvé reqí me silno nepokoj dé-

late, in pozno in komej spoznam, kaj je zame bolwe.

Kar je nad menoj, zelim iméte, in ne dobim; kar je pod menoj, hoqem, de be zginelo, in to se me derzí, dese noqem. Take prazne reqí vró od vseh straní ke mene, in mnoge misle zenime, nektere od svetá, nektere od mesá, veliko pa od hudiqa, in ko me od vseh straní obdajo, pravejo: Tvoje kostí in tvoj zevot smo.

12. Naj se nekoleko per tebe zamudemo, pervole nam, bode naw perjatel, in vsede se ke nam. S' perlizevanem in ze velikeme obéte me prekaneno zalezujejo, ze zuganem, s' strahevanem, in ze mnogeme hudema nastopke se perzadévajo moje serzé ranite. Jez pa, ker sem umerjoq qlovek, in slab branite se jim, se nih nágovoram in nadlegam ne branem, kakor je tréba. In vender je gotovo, de sem golefan, qe takó storim, ka-

kor mꝛ svétꝛjejo, kꝛr golufno ʒꝛ mꝛnoj govorꝛ, in nih nagovorꝛ néso iʒ Bogá, ampak iʒ ludꝛga.

Ʒakaj tistꝛ, ktꝛrꝛ so iʒ Bogá rojénꝛ, se ludiqu ustavlajo, in bꝛxi od nih. In ktꝛrꝛ svét sovraxꝛjo in vse, kar je na nem, nih ne more neq ʒadꝛrxꝛvatꝛ. In pa ktꝛrꝛ so vꝛ Bogꝛ modrꝛ, ne vꝛrjamejo vsakꝛmu duhu; ampak ga poskuwajo, qe je iʒ Bogá alꝛ iʒ svetá. Posluwajo jih sꝛqer, pa ne pꝛrvolꝛjo, rekoq: Ne vémo, od kod ste. Poberite se, kꝛr ste od oqꝛta ludiqa, in rꝛsniqe né vꝛ vas.

Takó se vojskujejo poboxnꝛ; in kakuno tꝛrplenꝛ je vꝛ vseh skuunavah, vé Bog nar bol, ke vse víde.

Tꝛrplena in stisk je polno nawꝛ xivlenꝛ, kar tistꝛ nar bol vedó. ktꝛrꝛ nih grꝛnak kꝛlh pijó.

Torej iuqe qlovéwko sꝛrqꝛ védno mirú; pa ʒaston je vsaka tolaxba, qe bwxje né.

Vsakdana skuuna uqí, de je golusno vse posvetno upane, in ve grenkoto se mu spreoberne, karkole kdo zrazen Bogá ve té ptujuqene iuqe.

13. Joj me, moje xivlene se je podaluvalo, in se vé, de né je na tém svéte requí, de be mojo duuo popolnama potolaxila.

Vse moji udje me pravejo: Ne trude se zaston, ker prej te bo konej, kakor bouu mogel ve pozemelskeh reqéh svoje xele spolnite.

In takó prave tude moj duh, ke védno sladke, perjetne in nar bolue jedí xelí: Ve svojo hiuo se bom varnil, iz ktere sem peruel; zakaj bolue me je belo tam, kakor tè, in gnuse se me nad vsem, kar se me zunanga ponúja.

Ale Bog hotel, o moje teló! de be ta glas posluualo, svojo modrost zapustilo, in po duhe xivélo: gotovo be xivlene najdlo in veqne smerte od-

wlo. Hasne dolg moraw playate (enkrat moraw umréte), ker se po pervem (izvirnem) gréhe ke tému obsojeno. In torej be pràv storilo, ako be se ze vso krotkostjo duhu podverglo, in se ne puntalo, de be te druga smert ne zadéla, ampak de be-ve veqen pokoj, kterega nar bol xeliw, perwlo.

14. Hode tedej za menoj, in ne xale svojiga duhá ze nemu nasprotnem poxelenem, ampak bode vsému volan, kar zapové. Povém te, qe bow delexen terplena, bow tude vesela.

Obléqe se ve rasovnek in ve pepel, ide dol, in sede ve prahe, Sijonska hqi. Xaluj ze menoj, ker me né dobro, in moja britkost né majhna in kratka.

Moj Bog in Gospod se je nad svojim hlapqam razserdil, in negove déla preklel rekoq: Ve pote svojiga obraza bow jédel svoj kruh. In po-

vém, de sem zató prezalo dexelo po pravinje zgubil, ker sem bogje zapovéda prelomil. Préden sem tukej padel, moj kreh né bil xevinsk, pozemelsk, xevoten, ampak nebeuk, angelsk, duhoven; puenijen, tenak, in ugnetèn, ka me ga je bil Bog pravel; zdej pa je jejmenov, terd in plésnov postal. In je tude perstavem, de je podpepelnejen in nezaobernem, resnijo govorim.

15. Po pravinje tedej objokujem svojo nesreco, ka se me je permerala ve ptujijene, ve ktere sem rojen, in svojo ukodo, ka jo terpím ve ptuji dexela.

Jokajte zse menoj vse vlovéuke otroje, in xalujte samí nad seboj Adamove sinove, ka jéste pepel kakor kreh, in ka ste nebeuko jéd za pozemelsko zamenile; in o nesreune in slépe otroje, kaj ste zgubile!

Ala ker ne spoznate, zatorej ne

jokate, in ste tolekan vcyega objokevana vrédne, ker svoje tolekune nesrcye ne videte.

Glejte moj paden, glejte, ob kolekune dobrote sem perwel, in s' kolekan hudem sem obloxèn. Zdej se ve tém xivlene trudem, in noy in dan zdihujem po vcyneh gostéh, kjer né nobene lakote, ampak vse vesele vino pijó, vino, ke razveseluje in razsvetluje serna svetih, in ne zmérwa pamete; in né ga, de be me ga dal za poxirek.

Komej majhno zveliqavne vode, ke ve nebcwkem kralestve takó obilno teqe, se mu da, ktere prose.

Zaperto je nad manoj nebó, in zemla ne rodí veq sadú, ampak terne in kopine me raste, in ví pravete: Kemú se jokaw? zakaj ne jéw in ne pijew?

Klovéwke otroqe, dokle boste we

terdega serŋá? dokle se ne boste bol spametvale? in zakaj xalete moje serŋe s' tako neumneme besédame? Ví némate nev per Gospodne beséde, in hoŋete praviŋnega ze lexniveme obéte golefate rekoŋ: Mír, mír; in né mirú.

Kaj imate ví per míre? Hudobne némajo mirú, prave Gospod. In se tude zató ne jokam, ker bogat nésem, ker vina in kruha, xita in ola né-mam obilno, kakor ví hoŋete iméte, ampak zató, ker sem na svéte, in tistega we ne videm, ke je prave mír, in nar vikwe zveliŋane.

Glejte mojih ran, in otipajte jih, in ŋe noŋete ze menoj jokate, pustite me, de sam nekoleko objokujem svojo nesreŋo, préden grem iz téga svetá, in me ne bo.

16. Mej tém bom xalosten sedel in otoxen hodil, ven pa ne pojdem, ampak hoŋem ve svojim gnézde u-

mréte, in ve grobe, ke sem se ga izkopal, pokopán bite.

Grozno lubo me je, de sem grob najdel, de bom ve nem spal, in hudobij po svéte ne bom gledal.

Zivlene se me je uzce perstudelo, in moja zalost se vsak dan ponavla.

Prosem te tedej, o moj Gospod-Bog, odvezme me od vseh mojih grehov, in vzeme me ze zemle, ker me je bolwe smert, kakor zivlene.

In kaj bom tukej we dale délal? Prejde dan za dnevam, léto za létam, in tvoj hlapez se malo poboljwa.

Ne odlawaj dolgo s' svojim malopridnem hlapzam, in ne puwaj ga dale zivéte ve neqimernosteh téga zivlena. Zawel sem kakor zgubljena ovza, poiwe me svojiga hlapza, ker je qas.

Moja pravinza in dobrota né nez, o Gospod, ampak tvoje neizmerno usmi-

lene in tvoja perjaznost. Po té ravna ze menoj svojim hlapnam, in obiuje me s' svojim zveliuanem, de bom gledal sreuo tvojih izvolenih, in se vesela tvojiga ludstva veselil, de te bo quast ve tvoji erbuzene, ke se jo zadobil s' svojo kervajo, ke se ze Oyetam in svetem Duham vékome veuzen Bog. Amen.

Devcte bukve

Tomaxa Kempqana.

Od povzdigevána serqá ke Bogu, najt nar vikuve dobroto.

»Poqſte in spoznajte, de sem jez Gospod.“

Lej, iuem te, moj Bog, ne s' telesneme poqutke, ne ve vidneh podobah, ampak ve sebe nad vsem umam, kjer tí razsvetlujew moj um, vcqna resnirja, neskonqna dobrota, nezapopadlíva svetloba, ke presexew pamet vseh stvarí, vse prebrisnoste osramotiw, in te tude vse nebewke duhovje popolnama ne zapopadejo, in se vender vsakemu izvolenemu duhu, kar zapopaste more, vsega razodévaw, in vsem in vsakemu posebe svojo neskonqno boxjo qast, in neizreqene svoje natore lastnoste odkrivaw.

2. O sveta Trojiŋa, le en sam prav Bog, Oue, Sin in sveta Duh večna čast, nar vikše zveličane svetnikov, in vseh nebeških moči večno živlenje, iz katerega, po katerem in v katerem izvira, je, in nehá vse. Pokaži me svoje pota, in uči me svoje steze; zakaj tvoje pota so lépe pota, in mirne vse tvoje steze.

Blagor jim, kteri so čistega serca, in blagor mirnem; to so pota in steze poznate poboženo življenje.

Tréba se je tedej pridno truditi in molite, de se serce vseh pregrešnih slast otrébe, in tako prosto ke Bogu gre.

Molitev,

de be serce réšeno bilo od telesnih podób in težáv.

1. Molem te, moj Bog, in iz nélega serca prosem, réši in otmi moji razdjano in vjeto serce od vsega po-

svetnega poxcelena in telesneh podob, de samega tebe ve seba po razsvetlena pamete najdem, ke se me po svoji predraga in nestrohlíva podoba naredil. Zakaj ve nobena stvar na svéte se ne svéte tolekuna lepota in enakost tvoje modroste, kakor ve ylovéuka duua, ktero se stvaril, de te zamore iméta, in se jo yez vse stvarí po pametna natora preyastlivo postavel.

Povzdigna tedej moje serne nad vse pozemelsko, in oyiste moje xelo. Prenove me ve znotranem mojim, in poprave s' sedmero gnado svetega Duha svojo podobo ve mena, ktero se neumerjoyo, nevídno, netelesno, za vse yednoste perpravno, za veyno resniyo umno, takó, de tebe lahko spozná, s' pametjo obdarevano, imenitneue od xival, vikue od vseh obyutneh in vidneh reyí, po svoji podobe in enakoste stvaril.

Prexeena in izxeena iz mene vse, karkole tvojo podobo oskruna in otem-

ní, de tvœjiga pogléda ne bo nevréd-
na, in de tvœjih qastitlevah oqí ne
razœale.

Navdáj lubeznivo to svœjo pre-
drago in preimenítno podobo zæ lu-
bœznejo, razsvétle jo zæ umnostjo, in
obiskuj jo neprenehama, kæ jo samo
na sebæ védno gledaw, in nœno bitje
ohranæw.

Spomnæ se, kakó væsœkæ so beli
tvœji sklepæ, kæ sæ jo iz næq, pa ne
za næq stvaril; s' kako in svœto per-
pravo jo pœtlœ iz jœqe gréha odkupil,
in stvarí tolækwne vrédnostæ ne pu-
stæ væ gréh pastæ, ampak varej jo
vsega hudega, in obogatæ zæ gnado.
Pomnoœæ væ né darove svœje dobro-
te, in kar ne velá zavolo popaqnostæ
natore, nadoméstæ tí zæ darmí mi-
lostæ.

2. O mœja resnija in mœje usmi-
lene, daj mæ gledatæ te brez telesne
podobe, brez dozdévnega bliqana, in
brez vse stvarjene luqæ. Daj, de te

ze umam qistega serqá videm, ke se se jim, ktere so qistega serqá date gledate oblubil rekoq: „Blagor jim, ktere so qistega serqá; zakaj oní bodo Bogá gledale." Vesoka in velika oblu-ba, pa le zane, ktere so qistega in razsvetlenega serqá.

Ktere vse qasno zapuste, in se s' telesam verh vsega povzdignejo, oní zasluxejo po praviqne sodbe luq veqne resniqe gledate.

In kolekor bol se od stvarjene luqe in od druzeh stvarjeneh reqí ve duhe odtergajo, tolekan bol popolnama se verh sebe ve skrivnoste boxje svetlobe zamaknejo.

O kakwen pogled! kakó qisto gledane, in kako sreqno je tisto okó, ktero brez podob in brez telesneh enakost gleda veqno resniqo, Bogá!

Serqe mora biti prosto, oqiwqeno od vseh nerodneh xel; duwa mora biti odloqena od vsega hrúpa, in od telesneh podob, qe hoqe kàj zapopa-

sta od večne, neskončne luči, ka razsvetluje ves svét.

Daj me, Gospod, ve tvoji svetlobe gledate svetlobo, ne svetlobe na nebe, ale na zemlo, ále angelske, ale človéške, ampak večno, nestvarjeno, neskončno, neizrečeno, nezapopadlívo, duhovno in nespremenlívo.

3. O kakó zoperna me je téška telesa, kakó težavna postava gréha ve mojih udeh, ke me je na pote, in me vléče od gledstva nebeške luči, od videza božje kasti, od večítka večnega zveličana, od družbe izvolenih ve nebesih, ke so obdane in napolnene ze večnem veselem.

Daj, te prosem, o Bog, ve majhnem kase svojimu hlapcu nebeško milost in srečo, ke nésem we vréden zajemate iz studenca polnega živé vode tekóče ve večno življene.

Obiskuj me pogostem, preljubezníve Jezus, in vnemaj ve mene práv živo svojo ljubezen, de se učím za-

neč evat
le tebe
čistem
zavol
Od n
bol
l
n
nogar
C
presc
in v
pustí.
moja
ne sa
pa va
ne s
ve n
ja b
resn

nevevate vse posvetno in stvarjeno, in le tebe večne, nestvarjene dobrote s' vistem serčam iskate, in vez vse le tebe zavol tebe resniqno ljubite.

Od nestvarjene, večne, nezmerne, bol kot vse uqenike duvo razsvetljujejoqe besédе (od Kristusa).

1. »Tvoja beseda je luq mojim nogam, in svetloba na mojim potè.“

O boжeja besédа na viwavah, kè prescèжe vse, vse ragsvetlí in dogotoví, in ve stvarém nèq nepopolnama ne pustí. Tvoja besédа, o Gospod, je moja luq, in vesele moji duwe; brez ne sem ve tema in ve žaloste; žno pa ves ve vesele in ve svetlobe.

Odpre me, o Gospod, dure večne svetlobe, de najdem tvojo besédo ve nebesih. Ve nebesih prebiva tvoja besédа, od roda do roda tvoja resniqa.

2. O vɛɥna in neskɔnɥna beséda, po ktɛrs je stvarjeno vse; ktɛra vse vé, in vse po pravilɥ in práv obravná. Nɛna vɛsokost je vikɯs od nebɛs; nad globɔɥino sɔdɛb brezna stɛrmɛ, nɛ wɛrokosts ne obsɛxe vesvolen svét.

Vɛɥna bɔxja beséda, ɜs veliko besedmí se ne dopové, in ɜs vsema mislama se ne ɜapopade, in noben stvarjen um je ne raɜumé, ampak neizrɛɥena in neɜapopadlíva je. Vɛrsvats in lubits se dá, popolnama pa ɜapopasts in izgovoríts se ne dá; ker je ta beséda bɔxja Bog sam, po spriɥevana svɛtɛga evangelista Janeza, ko prave: „Ve ɜaɥɛtka je bela beséda, in beséda je bela per Boge, in Bog je bela beséda."

O neizrɛɥena in prelubezníva beséda, sladka sliwats, perjɛtna mislets, srɛɥna vɛ̀ivats. Mnogo ɔna duwe govorí po pismeh in skrivnem razode-

ne; pa ve perjetnewe in visoqji, ako resniqa sama ve serqe pride.

3. O ko be mogel poqíte in videte, kakó sladka je ta beséda, prava luq duwe, ænivlene ænivem, zveliqane kralem: mislem, de be me nobeno délo ne utrúdilo, nobeno bogastvo ne vezalo; ampak naglo be vrédnost zgubilo in zginelo vse posvetno. O kakó dobro in perjetno je Boga derækate se, besédo ve se vzete, besédo vænivate, po beséde ænivéte, in neumerjoq sad rodite.

Ta beséda ne nehá ze glasam, se ne zmisle ve serqe, ampak presæke vse misle in vse govorjene. Zakaj qlovéwka beséda míne, boxja pa je vequa in nespremenlíva, in vse spremenlívo nespremenlívo obravná.

Ve qlovéke se prej in potle najde, in ve vsake stvare je mera bitja, in neq né popolnama in samo od sebe dobro, zrazen nar vikwe in veque

dobrote, ke dá vsem rejém, de so, in vse bitstva ohrane.

4. O edína boxja beséda, ne va jase spojeta, ne iz jasa, ampak iz ojeta vékome rojena, za jlovéka pa ve jase ve Marii devíje vjlovéjena. O vejna boxja beséda, nezmerna in neskonjna, angeljov in ludí jéd, ke se vxíva, ne povxíje, in ve jedja ne spreoberne, ampak jedja ve se spremení, in od vse stvarjene dobrote ve vejno nezapopadlívo dobro perpelá.

O kaj je spoznate boxjo besédo? kaj je sliwate boxjo besédo, ne pa jlovéka, ale angeljov, ale kake druge stvarí pod nebam?

Ve Ojete je beséda, ve skrivnem ostane edinorojene ze Ojetam vejen in mu enak.

5. O kdo jo more zapopaste ale spoznate drugaj kakor po beséde beséde? Toré prave vjlovéjena beséda:

»Nehqe ne pozná Sinú drug kakor le Oqe, in tudi nehqe ne pozná Oqeta drug kakor Sín, in pa komur Sín hoqe razodéti.

Tréba je tedej razodena beséde, de se umé beséda.

Prerok moli, de bi umel besédo rekoq: »Daj mi umnost, in bom živel.”

Živlene in zveliqane duwe je verovati vi besédo, ljubiti besédo, in zaupati vi besédo.

Verna duwa želí vživati besédo; pa ne da se ji videti, ne prej okusiti, dokler beséda noqe in se ne razodene. Perzadévati si je moqi, želéti je je moqe, zapopasti pa je né moqe, qe se sama noqe vi duhi razodéti.

6. Perpravljaj se tedej moja duwa, in stori, kolikor morew. Sedi sama in skrij se vsemu pregrézniemu

krupu; in nɛɥ naj te ne ʒunej ne gí-
ne, ne ʒnotrej ne motɛ.

Iʒ lubɛʒnɛ do nar vikwɛ dobrot
ʒanɛɥuj vse posvetno. Spreoberne se
popolnama vɛ sebɛ, in stopɛ malo vi-
wɛ; povʒdvígne se verh sɛ, pojde ɥez
vse, kar se vɛ ɥasɛ godí; ʒapustɛ vse
stvarjene reɥí.

Iʒklenɛ vse, karkolɛ je kake me-
re, alɛ kake vesɔke stɔpne, de naj-
dew nestvarjeno ɥeʒ vseh stvarí spoʒna-
ne vesɔko besédo.

Kolɛkor tɛ beséda pomagɛ, tole-
ko ʒamorew; kolɛkor te ɔna raʒsvet-
lí, tolɛko videw, in kolɛkor te vna-
me, tolɛko goríw in lubɛw.

Ɜɛ besédo premagaw svét, ɜɛ be-
sédo uxɛugaw vse hudo; ɜɛ besédo se
uterdew vɛ ɥednostɛ, po beséde se
povʒdígnew nad vse moɥí.

Ɜavol beséde bɔxje ʒapustíw in
ʒaverxew vse, oɥeta in mater, per-
jatle in ʒnannje, to je, karkolɛ krí in

telό svéteje, in se dərǽiw le beséde, de se en duh zə besédo və lubezna; takó de noqew nəq druzega hotéta ale nè hotéta, ne və majhnem, ne və velíkem, ne zdé, ne və prihodnem, in de nəq druzega ne ǽeliw, kakor le, kar je veqna resniqa nar bol vweq.

Samo to besédo spoznata in lubita je nam vse pisano, in se oznanuje.

7. Bœǽji svetnika so veliko govorila in pisala, kakor jim je bilo dano in ludém uméta mœqa; pa kaj de je beséda sama və sebe, néso mœgla nekola povédata.

Vse svete beséde so iz razsvetlena veqne beséde; iǽ ne je vse, kar je resniqnega, dœbrega in svetega, vsa qednost, vsa oblast, vsa modrost in umnost.

Və zunanem glasə pa in və úme besedí nam je perpravəla pot jo iskate in najte, de, ker je naravnost zapopasta ne moremo, jo po besédah

svetega pisma, kar je stvárs uméte mogoče, umémo. Pa ne smémo dovolne bite le zunanjo besédo sliwate, ampak moramo ve znotranje ite, in nad seboj vesoke večne, edine, nar vikwe, neskončne dobrote iskate.

Ta dobrota živí angelje sama iz sebe, ta uči verne s' svetem naukam, in jih čase ve serče razsvetlí, de se prostó ke né povzdignejo, in jim da občutite, kar vso pamet in mero presége.

Od gorečeh žel duwe, kedar jo večna beséda, to je, nene edíne prelube želene (Kristus) obišče.

1. „Gospod, pred teboj so vse moje želje, in moji zdihleji te néso nezname."

Lej, moje serče merje po večnam vesele; in ve misleh večneh, in veželah nebeških reči so me zoper-

ne in texkavne vse lastne déla; preostudno je vse, karkole pozemalskega videm.

Vse qlovéčke tolaxbe so ma premalo, in ne najdem pomoqa in zdravila za svojo xalost, dokler se moje serqe s' teboj popolnama ne zedína.

Tí, Gospod Bog, tí sa obudil mojo xalost; tí sa zaqetnak mojiga marjena po teba, tí vnemavaq neisrequene lubezne. Tí me ranaw s' skritama pwínjama; tí me xgexk; ti me vsega prebodew, in ma vso moq odvzamew.

Zakaj me pustiw brez moqí in nepokojno po teba zdihavája maréta? Zakaj takó barx bexiw, in va dalne dexele potegnew, va skrivnote, kamar za teboj ita ne morem?

2. Ne zaverza, o svéta parjatal, ne zaverza me xelnega vidata te. Ne skrivaj se dolgo, ampak daj milost iskavnju, in varna se hitro; ker brez tebe ne morem dolgo bita in xivéta.

Če me pa hočeš tepsta in poskušate, storš kakor hočeš, in kakor te je všeč. Vender pa miloste in usmiljenja mš ne jemlš popolnama.

Naj najdem, te prosam, milost pred teboj, in poniżaj se, med svöjimš izvolenjamš imenovate me.

Ne puščaj me vš tamš, in ne daj, de bš me żalost pobila; temuč podaj mš rokó, in daj mš spet luč svöjiga usmiljenja.

Desete bukve

Tomaxa Kempqána.

Od dobrega in mirnega xivlenja; in sedem poboxnih molitev.

1. Če hočeš Bogú vrédno xivéte, se mu moraš popolnama zročite. Denaj svoje serce, kjer mora biti, in boš povsod mír imel.

Sklenja texji reqí prenašati, in boš lahke loxe prenašal.

Uqe se ve vsem premagevati se, in boš mír ve serci imel. Kar moram, to hočem, in takó imam nebesa.

S' potrpljenem in zs molqanem se veče mír zadobi. Modr je, kdor je prav potrpexljiv.

Če se moram ve vsem premagati, moram s' krotenem zaqeti. Pravo

krotene ma je pred vsem drugem nar potrébnewa.

Ako ba ravno to ala to imel, ba ma vander dosta ne bilo. Dena ig serna lubo in nelubo, in ne bow nepokoja terpel.

Ako se po gunanih reqéh preveq ne razpustiw, bow va serna per mira.

Ne gamisli se va pogemalske requí, de vequih va nebesih ne gubiw, ktere je Kristus svojim perjatlam oblubil.

Karkola kdo vé ala imá, né vse nauq, qe Bogá néma.

Kdor ga vse, kar je pod nebam, malo mara, on lahko svoje serne nad nebó povgdvigne, in nekoleko nebewkega vesela gapopade.

2. Joj, kakó more kej bita, kar hoqemo bita? ker vander garés nauq nésmo, ako se sa tuda kej dogdévamo.

Kaj se hoqew veliko potoxevata,

in sam tér tje tékate? Ka mærkole grœw ale prideu, ne bou vsega po vole najdel: zakaj povsod pride kej terpéte, in qe se ve tém ne znau vesela napravete, morau vender le terpéte in umiríte se, in takó s' poterpexlívostjo vse premagevate.

Vse je neq, qe ne nehau ve kake réqe sam sebe iskate.

Dokler tukej xivíu, se te bo tréba seboj vojskevate, in zoperneka poterpéte.

Takó raste zasluxene, qe zavol Bogá kej zopernega terpíu.

3. Kdor se terplena ogiba, ga bo védno imel; ker je to xivlene polno pomankana in stisk.

Desétavno be rad brez vsega terplena bil, be vender záte vselej dobro ne belo.

Terpe tedej volnó, qe hoqeu Bogú dopaste in veliko zasluxíte. Zakaj vse te bo ke dobremu, qe vse

nesrɛɥe za duwan dobiɥek iz bɷæjih rok prejmew.

Raven pot prote nebɛsam je terpéte zavol Bogá.

Ve poniæenam terplene se pokaæe svɛto æivlene in nebɛwka modrost, in takó se pride ve ràj vɛɥnega vesela, kar nam daj prelubezníve Jɛzus po zasluæene svoje presvɛte smerte, in po prɷwne svɛte devíɲe svoje matere Maríje, ke ze Oɥetam in svɛtem Duhom Bog æiviw in kraljujew od vékomɛ do vékomɛ. Amen.

Sedem poboæneh molitev.

1. Molitev.

Odpoved vsemu posvetnemu.

1. Gospod Jɛzus Kristus, moje upanje, in vse moje perbɛæalenje, tolaæba mojiga æivlena, in moj uɥenik! zdé se odpovém vsemu posvetnemu iz lubɛzne do tebe, in æelím to storíte ke ɥaste tvojiga svɛtega imena.

Odpovém se vsem perjatlam, stanwem, znanjam, in æklahte; vsem ludbem, znanem in vsem tovarwem; tude vsem méstam, gradém, in selam, hribam in dolinam, potokam in studenjam, polu, travnekam in hostam; vsemu oliwpanemu in zalemu poslopju, godnjam, njtram in orglam, muzeke in pésmam, njvétju in lepodewétjnostam; vsem kratkoqastnostem, druxbam, gostém in pogovoram; obiskanu, pozdravlenu, radevanu, qastém in slastem qlovéwkem; vsem norqíjem, hrupu, igrajam, walam, smého, postopanu, tékanu, slovu, in nepridnemu délu; vsemu bogastvu, revém, premoxenu, skerbém, vesokem stanovam, tolaxbam, in zunanemu veselu, in vsemu, karkole be me skuunave délalo, me mikalo in veselílo, qe be bilo vse to duhu na pote, in be ga omadexvalo.

2. Tebe se izvolem dnes Boga varha, oskerbnika svojiga xivlena, ob-

ravnika ve vseh svœjih potrébah, tolaæneka ve vsake æaloste, ve stiske in skuunave, in ve vseh svœjih délah, kejih moram storite, dokler mœje æivlene terpí, iz lubezne do tebe, in ve zyeliqane svœje duwe. Tí se mœje perbezaleuje, mœja hiwa, mœje mésto, mœje prebivaleuje; tí mœja jéd in pijaqa, tí moj pœkoj in moj poqitek. Tí lubeznív tovarw, tí perseryen perjatel; tí moj æelahtnek in bliæne; tí brat in sestra; tí œqe in gospodár. Tí pastír in varh mœjiga æivlena, tebe sebe in vse, kar imam, zvésto zroqím; kér né zveliqana brez tebe, ne brez skerbí æivlene brez tebe.

Naj se tedej tvœje usmilene nad menoj godí, o Gospod! tvœja pomoun milost boda védno per mene, in tvœja roka me vselej vare na désne in na léve, in perpelaj me naravnost ve hiwo svœjiga qastitlevega prebivaleuja, kjer bom vréden te neprenehama qastite in povikwavate. Amen.

2. Molitev

za ponižnost in skesanost.

Uklanaj se ponižno in rada moja duwa Bogú, in perpoguj se globoko vsake stvare zavol Bogá. Store se majhna ve svojim serne, in ne misle se vrédne, de be te solnne obsijalo, ker se Bogá in svetnike s' svojima gréha razžalila, in jih nése po dolžnosta qastila. Mitro tedej solze prelivaj, in ze velikem serqnem kesam odpuujena prose, de te Bog milostevo odpustí, kar se zoper negovo dobrotlevost grewíla. Skerbe s' solzama in s' prowna-me ze lubezníyem stvarnekam spravetase, in potle vse svoje živlene qedale bol pobolwate, préden zadne dan in smerte groza pride.

---

3. Molitev

za solze in žalost nad svojima gréha.

1. O usmilene Bog, qiger natora je dobrota in délo usmilene, daj me

po obilnosti svojiga usmilena popolnama žalost nad mojimi grêhi, de ve serci ves skesan grenke solze prelivam, in se vseh svojih hudobij in grêhov vrédno spokorím, in ve zakramenti svete pokore omijem in opustim, de bom po tvoji dobroti odpuscene vseh svojih grêhov vréden doscgi, in ve tvojim usmilenu mír zadobil.

2. Daj mi s' praviqnem serdam nad seboj vneti se, in nad se kakor nad nar hujuega grêvnika in hudobnega tolovája vzdvignil se in iti; ker sem te svojiga Bogá, stvarnika nebes in zemle pregrozno razžalil, te dolžne hvale in qasti nésem dajal, ampak sem te jo dostakrat jemal, in sam sebi kej dobrega perpiseval. Svojo duso sem zs grêvnemi pusiqami velikrat preboden, grozno ranil, in duhá s' hitrim pervolenem ve mesine skusnave umoril

Daj mi tedej Gospod-Bog, pra-

vigna, mogna in potrpeżljiva sodnik, tolikwen kes nad svojima grêha, in tolikwno żalost, kolikorwne vêw de me je za moje grêhe trêba; in raji me zdej tepe in strahuj, namêsto de be za prihodno sodbo moje hudobíje hranil, in me pogubil.

O lubezníva, o dobrotliva Bog! boda me nevrédnemu in prevelikemu grêwniku milostiv, ka se zavol kraviznih in grêwnikov na ta svêt parwel, in za nih spravo iz lubezne na kriż perbite, in va presramotno smert obsodita se pustil.

---

4. Molitev

za lubezen do ględnost in za sovraštvo do grêhov.

1. Gospod Bog mogí, giger je vse, kar je dobrega, vsada va moje serge lubezen do tvojiga presladkega imena. Vsada va me korenine praveh ględnost,

in kalí svetega premiwlevana, de se razŋveté ve dobre déla; de rastejo in na kviwko poganajo, de ne bom kakor nerodovítno drevó stal pragen ve tvoji hiwe, ampak kakor radovitno olko me osnaxe, in karkole napŋnega nad menoj najdew, s' korenino red igpléve in pokonŋaj.

Daj me sovraxite moje gréhe, in premagate vse straste, krotite poxelívost, in potréte prevzetne nagibe; daj pogasíte nevoŋlívost, umiríte togoto, pregnate lenobo, studite odertíjo, zanevevate slov, bexate pred qastjó, in zavréŋe tolaxbo vseh posvetneh reŋí, de se ne bo neŋ posvetnega, neŋ menlívega, neŋ neŋímernega, neŋ radovédnega, neŋ telesnega, neŋ perjetnega, neŋ ostrega, neŋ poxelívnega, neŋ nevoŋlívega, neŋ lexnívega, neŋ zmíwlenege mojiga serŋá perjelo, ga gnalo, mikalo, vjelo, zapletlo, ale zapelalo.

2. Daj stud do vseh posvetneh reŋí,

xelc do vcynah, lubczen do vsega dobrega, zadobite vse yednoste, spoznate nar vikwe resnizo, vxivate vcyno zveliyane.

Daj blaxno in srcyno smartno uro, in ve tvojim strahe in tvoji lubczne védno xivéte.

Izpraznè moje serzc vsah stvarí, in vsega, kar be me útegnilo na pote bite in me otemnite. Naj bom priprost, yist, in ves ve tc zamiwlen in zamaknen.

Daj práve, znotrane, boxji mír, in brez vsah zmcwnáv pokojno serzc.

3. Daj, de ne bom na nay yasnaga pregrcwno serzá navezeval; in de ne bom hotel, de be me ludjc poznale, yastile in po nespametnem lubile, kér vse eden druzega golesajo, ktere brez tebe kej porednega hoyejo ale lubejo. Naj se me noben ylovek s' perlizevanem ale s' hlinenem ne perkupúje, ampak daj, de modro vse od sebe odganam, in le ke tebe zvé-

kiqavno obraqam, in de neq, bode vs qlovéke bode vs kake druge stvare, ne qislam in ne lubem, zrazen kar je tvojiga, in za kar je stvarjeno.

---

5. Molitev

za poterpexlívost vs britkoste in vs stiske serná.

1. Ljubezníve Gospod Bog, moj sveta Oqe, nésem vréden tvoje tolaxbe in tvojiga obiskana, ampak ostrega strahovaña in tepena s' wibo. Zaslusxil sem terpéte veliko texav in mnoge britkoste, ker sem silno grawil, in te za tolekan dobrot nehvalexen bil. Nésem vréden, kakor druge dobre verne in poboxne bratje ze boxjima tolaxbama potolaxen bíte, in med nebowke gostníke wtéte se.

Pa prosem, sveta Oqe, sladke in ljubezníve Gospod, stori me vsaj kterega nar manwega svojih domaqih

sluxabnekov, de bom vsaj nih zadne pčwen, ktereh stopin kuwevate nésem vrédan. Naj imajo oní obílno velíjeh tolaxb, ke jih posebno lubew in qastiw; mene pa nar manwemu in nesrečnemu bode zalo in perjetno, de me ze boleqíname in mnozeme zopernostme tepste ne perzanawaw.

2. Daj poterpexlívost, luba Gospod, in bode me vsaka stiska in britkost bol kakor vse tolaxbe luba in perjetna. In vse to naj posebno ve tvojo qast terpím in rad imam, ne pa ve pomnoxene svojiga dobiqka, ale pa iz upana večega plaqíla.

Moj nar večí dobiqek bode, ve tvojo qast volno terpéte, in xeléte do qistega zanesqevate se in pod neq ponixate, in vsem ludém zarés podvrége in poniženo ve pokorqeno date se.

Daj me ve serce, o nar vikwe resníca, moj Bog, večna luq, de bom sam sebe neq, de se zanesqujem, in na tém svéte kakor ptujca ve prepo-

vade, revnega, in vse qlovéćuke tolaxbe nevrédnega mislam, in zrazen tebe upana in tolaxbe nekjer ne iuem, ampak se na zemle kakor mertvega in svétu pokopanega zdim, qiger spomín je uxe zdavnej minúl, in me né druzega sléda, kakor majhno prahú ve grobe, skritega pod zemló.

Daj me veqna modrost Oqetova, to veqkrat zvésto premiulevate, in moje poslednje reuí védno pred oumí iméte, ke perhodne sodbe perpravlate se, in tvoje obliqje s' prownama in ze jokam prehitéte.

---

6. Molitev

za spoznanje in naslédvanje nar vikwega xivlenja.

1. Gospod Jezus Kristus, prava, veqna, nespremenlíva luq, ke se razsvetlit temo qlovéćuke nevédnoste ve jeqo téga svetá perwel, de se nam pot

ve deжelo veцne svetlobe pokazal, kjer svetem angelnam védno priцejoц brez pomankana svétew, usliwe molitve moje nizkoste, in vlíj me ve serne obilno gnado tiste boжje luце, ktero se svétu oznanevàl, in vsem narodam po nébe zemle oznanevate zapovédal, de spoznam ve ptuji deжele tvoj pot, de neцímernoste svetá zapustím in telesne skerbí zamétam pa za tvojo, svojiga stvarneka in odreweника, lubezneјo do zadne ure svojiga жivlena ve vse revnoste in poniжnoste, ve poterpeжlívoste in ve stanovitnem upane, ve veri, ve nadjane in lubezne, ve tréznoste, цistoste in popolnama pokoruцne hodem; zakaj tí se жivlene in luц vse svetoste, ke se po pote цednoste pred menoj hodil, de se me ke spoznanu resniне perpelal, ke sem bil ve tolekan zmot in gréhov zakopan.

Samega sebe se me ve izgled жivlena dal, de, ako se me kanega svetni-

ka posnemate ne lube, se me vsaj tebe svojiga Bogá naslédvate ne tožé. In de se me to nemogoče ne bo zdélo, se me veliko tavžent svetnikov ve izgled zapustil, ke so te také pridne posnemale.

2. Daj me tedej, ljubezníve Jezus, gorečnost svojiga duhá; uzeg ve mene ogen, ke se ga na svét perneseł, de vse yasno zanesúјem, in samo tebe zeivéte želim, se le tebe dopaste perzadévam, in se iz ljubezne do tebe ne bojím od ludí zaneyevan in ve nemar puuyen bite. Bode ti moje vesele, sladkost moji duše; bode per mene in jez per tebe; neч svetá pa ne per nama. Bode moj uyenik in moj svétnek, moj nauk in moja modrost.

Za teboj hode ne bom mogel zajte; ve té védno gledáje me zapelíveh besedí ne bo mar. Vsako terplene me bode majhno zavol tebe, vsaka zopernost lahka, vsaka teška prenavlíva. Tvoja ljubezen naj me to storí, ke dáje,

de vse premagamo. Bodo pa tudo poniznost vo serzo, ko vse dopolnivše méno, de né we nay vrédnega storila.

3. Tí so moje upane in spolnovavcy mojih zel; tí moj poyitek in svetloba mojimu serzu, ko jih, ktere vo te zaupajo, nikolo ne zapustiš, ako ravno jih nékaj yasa vo skuznavah pustiš, de se bol spózнajo, in se spomnejo, de brez tebe nay ne zamorejo.

O edíno, prelubo Jezus! ne puzaj me brez tolazbe vo ptujzyno téga svetá, ampak ravnaj ze menoj kakor te je lubo, in so oblubil, de grešš, in o pravem yasu spet ko mene prideš, dokler boj skuzne konyán ne bo, in me ko sebo ne vzameš vo svojo večno yast, kjer zivíš in kraluješ Bog od vékome do vékome. Amen.

---

7. Molitev.

Pozdravlate nawego Gospoda Jezusa Kristusa.

Pozdravlen bodi Gospod Jezus Kri-

stus, kral svetih angelov, komur so podloxene vse nebeške moči; kterega Kerube in Serafe molejo, hvale o, ga- ste vékome in vékome.

Pozdravlen bode Gospod Jezus Kristus, prave Mesíja, in svetnik vez vse svetnike, poslan od Oueta na ta svét; kterega so vse svete od zaqetka svetá qakale, kterega so patrijarhe vi- dete silno xeléle, kterega so preroke ve mnogem prerokevane napovedevale.

Pozdravlen bode Gospod Jezus Kristus, stvarnik in odrewenik vsé- ga rodú, kterega so apostelne in evangeliste svétu oznanevále, in narode uqile poznate pravega boxjiga Sinú, ka se je bil za nas vqlovéqil, je za nas terpel in od smerte vstal, in s' qastitleveme znamne in qude sveto nerkev po svéte razwirel.

Pozdravlen bode Gospod Jezus Kristus, nar mounejwe varh in nar zvestejwe pomounik svetnikov, kterega so qastitleve marterneke zanesqváje po-

svetne slaste, zanesqeváje tude telesne terplenje ve texkavah svetega terplenja posnemale, in se za vero stanovitne umorite dale.

Pozdravlen bode Gospod Jezus Kristus, nar vikshi mashnik in prave vikshe duhoven in vesqne pastir, kterega so mashneke in sluzhabneke, uqenike in spoznevavqe, ze zivlenem, ze ukam in s' qednostme poqastile; kterega so menihe in puqavneke grede na ozkem in ostrem pote iz qélega serná pobozno lubile.

Pozdravlen bode Gospod Jezus Kristus, luq svetá, studenej zivlenja, x 2

ràj duwe, vesele serɥá, dajavarɥ mile
ste, in povraɥevavarɥ nedolænoste, v
kterem je skrito vse bogastvo bo
modroste in védnoste; kterega pozna
se prave ænivéte, kteremu sluæite s
prave kralevate, kterega enkrat videt
se prave vsega nauɥite se, kterega an
gelɥe videte hrepene, in so gledáj
ga védno novah æel polne. Teba bod
hvala, teba ɥast, teba zahvalene j
Oɥetam in svetem Duham vékom
in vékome. Amen.

Enajste bukve

Tomaxa Kempqana.

LISTS.

1. List.

Opominavane ka bolwanu va duha.

Prelube brat! rad ta podelím, qe ma svojimu revnemu hlapqu Gospod kej dobrega pové. Jez sam uboxen in berauq; pa upam, de bo Gospod zame skerbel; pa tuda zate. Zatorej prosam negovo dobroto, de be iméla vkúpej dar od obilnosta negove mize.

Za grozno sladkem nebeswkem kruham je perwal dans Gospod svojimu berauu naprota. Silno perjetna in perjazna beséda je va mojih uwesah ostala. Skrivno razodene je bilo namrauq brano, in od mnogah tolakwneka skrivnost téh bukav sem ohranil majh-

no verstíŋo. Veliko ne morem ohranite, in veliko me je pretemnega.

Gospod je dal, de se je kratka, perjetna besédeŋa mojiga serŋa perjela. O de be me tude dal, de be moj um raȝsvetlila! ȝakaj qe je tude kej duhovnemu serŋu lahko uméte, ostane vender mesecnemu skrito.

Torej te hoqem téga darú kaj podelite; ker potle sva ȝvezana perjatla, qe sva ve Kristuse enaŋeh misel, enaŋeh želá in enaŋega hrepenena.

Nagne svoje uhó in posluwaj skrbno, kakó perjetna beséda je: „Kdor ima uwesa, posluwaj, prave, kaj duh ŋerkvam govorí: kdor bo premagal, nemu bom skrit nebeuk kreh dal, in kamen mu bom dal, in na kamne novo ime, kterega drug nobeden ne vé, kakor le tiste, kdor ga prejme.“

Brat! sliwew nebeuke glas? Bog hotel, de be ga tude ȝnotrane uwesa sliwale, in de be negovo krepost obquti-le! Živa beséda je, in vrédno veresvate jo-

O nebeſhka beſéda, ke od nay posvetnega ne govorí! Ye je mesó ne more zapopaste, naj jo duh zapopade, ker je ta beſéda polna duhá: „Beſéde, prave, ke jih jez govorim, so duh in xivlene. Duh da xivlene; mesó né za nay.“

Mesén, zunan, razmiuhlen in prevzeten hlovek namreč ne umé skrivnost nebeſhkega razodena, po spriča-vane svetega Pavla, ke prave: „Xavinske hlovek ne zapopade duhovneh, boxjih reчí; zakaj neumnost mu je, in ne more umétе, ker se mora po duhe soditе,“ in spoznate. Duhovnemu hlovéku tedej govorí, ke ve duhe telesne déla krotí, in svét herte, in hudobne hudiheve naklepe sovraxe. Tém, ke imajo pervino duhá, ne more bite neznano, kaj je ta skrite nebeſhke kreh; ker ga bol po vxitke, kakor po brane in ze uhese poznajo.

Pa lubem otrokam, kterе Bogú Oheu iz lubezne sluxejo, kterе se

védno le nemu dopaste in negove yasti iskate perzadévajo, daje nebeuke kreh.

In ye se ne zavzameu, poméne nebeuke kreh mano ale znotrane seryno veselе, ale potolaxek svetnikov vu tém xivlene. Prav je tedej reyeno: „Kdor bo premagal, nemu bom dal skrit nebeuk kreh (mano)". Kdor telesno vesele zanezuje, nemu bom duhovno dal; kdor pozemelske in zunane dobrote stude, nemu bom nebeuke in znotrane pokazal, ktereh vrédnost vse drugo vesele presexe. Tude take in tolekune so, de jih né nobeden vréden poznate, ktere se prej né uuil praznega in nezi vrédnega vesela sovraxite; ker je pisano: „Neuman zlovek ne bo spoznal, in bedak téga ne bo razumel."

Dobro pa bo bol razloxite, kakó de se je tréba s' pregréhame bojevate, in hudobne navade premagevate.

Kakor je nékedej Bog Izraelzam ve puzave mano iz nebes powilal, ta-

kó daje tudə zdej svojim duhovnəm otrokam gnado znotrane tolažbe zopər skuznave. Takó dolgo so Izraelnə tisto jéd vžival, dokler və oblubleno deželo néso pərvlə; in takó dolgo imajo tudə ptujnə izvolene na svétə krəh živlena in nauk, dokler telésa ne odložé, in və deželo živəh ne pridejo. Ko so pa unə zaqélə sad oblubblene dežele jésto, je mana nehála; in ko bodo svétə və qast véqnega zveliqana vzétə, ne bodo pótlé neq veq po nawe duhovne hrane potrebəvalə.

Pa vendər le ob enəm kruhə žive angelnə in ludjé, duwe və qastə, popotneka və miloste. Alə nékaj mə je posébno žal: to, de sə jih je veliko pomankana mane samih sebə krivih; in veliko jih je tudə, kə jo po navadə vžívajo, de so žé ob slaj pərvlə. Od kod je ta suhóta in grenkóba vawih ust, qe ne od tod, kér ste se kə révnemu in slabemu posvetnemu veselu spét vernílə?

Spomnete se svojiga izhoda iz Egipta; hranite tiste velike Gospodov dan védno ve spomíne.

Gotovo, bojja roka je bila ze vame, serjer be beli med svétam ostale. Kjé je zdé tiste duh, tista perva pridnost, tiste terdne sklep, tista zvésta obluba, tista lubezen, mojna kakor smert! Nékako ze orojjem opasane ste vle iz svetá, ko ste oblubile vse zopernoste, tejjave in zanejvane dé-la stanovitno prenawate. In pa ze veselem ste perwle do bojjiga hriba Horeba posluwat postave jivlena in svetoste; ste opominevane starih rade posluwate in po nem pobojno jivéte oblubile.

Zakaj ste se tedej pota naveliqale? zakaj per butarah sedete in britko zdihujete? Zavolo tolike qasa in lét be mogle sadú oblublene dejjele, grozdja in jlahtnih jabelk jje drugem perneste in dajate, in lejte, we vam mane manka.

Spreobernite se nespowtlivε otrοηε; zakaj qe se tudε s' telεsam nέste vε svέt povεrnilε, je vεndεr serqε vε mnogo posvetno poxεelene zapleteno.

Joj! veliko jih vε duhε grε iz Egipta, gredó skozε redεqe morjε, hodejo po puqavε, prenawajo svεtε wotor in negove posode, in vεndεr ne pridejo vε oblubleno dexelo. Skοrε vse se jim zgodí, kar se je Izraelqanι, kε so nad Mozesam godεrnalε, in se kesalε, de so iz Egipta wlε. Takó jih je tudε veliko dεnawnε dan, de so svέt zapustilε, se od starwev in pεrjatlov loqilε, svοje stare grέhe objokujejo, mesεno poxεelene sovraxajo, na novo po napelεvanε svοjih uqenikov εivε, imajo xivlene Jezusa Kristusa krixanega pred oqmí, in Gospodov jarm radε vε pokoruqene in vε zatajevane samega sebe nosajo; takó de so vse volne in pridne vε dέlε in vε poste; krοtkε, kεdar jih svarε, ponixene per zaneqevanε in per nizkeh dέleh,

potɛrpeжlíve, kɛdar jih krégajo, in stanovitne pɛr vsɛh ʒopɛrnostɛh in pɛr ʒanɛqevane: alɛ ta pridnost ne tɛrpí dolgo pɛr vsɛh.

Nékej qasa namrɛq po svœjim iʒhode, to je, po svœjim spreobɛrnene, néso veq takó pridne in skɛrbní ve svœjim bolœane, toré ʒajdɛjo ve mnoge skuœnave in strastne boléʒne; takó de je nɛkterem жal, de so ʒaqɛle; nɛktere pa se mislɛjo in iœjejo vɛrnitɛ.

Druge pa, qe tude ostanejo, sqasama in iʒ navade po oslovo tœvor in breme nosɛjo, kɛr imajo majhno poboжnost in malo vesela do tistɛga déla, ktɛrɛga so se nauqile; dolgoqasno in teжavno jim je vse, kɛr mane némajo. Nebɛsa se jim ʒdɛ brœnaste, ʒemla жelézna, kɛr ne ʒnajo ne nebœukeh reqí premiœlevate. ne nive svœjiga serna s' qɛdnostme in s' svɛtem djanem obdɛlevate.

Pravɛjo pa vendɛr, kɛr be rade poboжne beli, in be rade qɛdnosta

imêle, pravejo, de bi rade svoje strasti premagale. Pa kaj pomaga le hotéti, ce se ne storí?

Morate perzadévati se, in natoro persiléte po besédah Gospodovih: »Nebeshko kraléstvo silo terpí, in le silni ga zadobé". Sile je tréba, in véste, de svetnike néso s' pragnevanem in spanem boshjiga kraléstva zaslushíla.

Dokle odlawate, in zakaj se ne vzdignete nad svoje strasti, de zednosti zadobité, in de boste mnozih tolazhb vrédni?

Ce bol odlawate, hujshi bo, in brez truda in terplena ne boste srezhnega pokoja nikdar doségli.

Prosite, in boste dobili; ishite in boste najdli, terkajte in se vam bo odperlo. Lenoba in zanikernost vas zadershujete; pa zoper te se prej vzdignete, in vojskujte se za Bogá.

Zakaj svoje bolwane ve nemar pushate? Sej bo le vaw dobizhek, in vam ke miru vaw trud.

Sveto pismo prave: Majhno sem délal, in velek pokoj najdel.

Pa boste morebite odgovorile: Kdo se bo zmirej s' hudobijama in strastma vojskeval! Veliko jih je, in se skore ne dajo ukrotite, kdo more tolekuno nadlegenost prestate!

Posluwajte, neverneke in puntarji, mehkuzne vojake in léne hlapce: Le na terplene gledate, in boj premiwlujete, na plaqilo pa in na premago zakaj ne mislete? In koga je vse terplene prote vequemu pokoju? in koga kratko urjene prote veselu dobre vestí? O ko be zaqele, in junawko in popolnama sklenile premgate ale pa umréte, gotovo be (ze boxjo pomoqjo) spoznale, de je lahko, kar se vam zdej nepremaglívo zdí.

Texko je bil ktere kedaj takó hudoben, de be s' pergadevanem in s' stanovitnostjo ve dobrem qednost ne bil zadobil.

Se vam texko zdí svoje straste

ukrotite; ale qe jih ne ukrotete, ne boste nekole pravega mirú serqu zadobile. Ko bodo druge ze Bogam ve poboжnoste in ve dobrem míre, boste ví жalostne, otoжne in ve stude od zunej in od znotrej.

Nekole ne boste brez skerbe in zarés vesele, qe svoje telesnoste ne krotetè. In qe vas poboжnost svetnikov in svetost veliko poboжneh neq ne gane, naj vas vsajj vawa prevelika revqena in sklep boжje praviqe strawe. Nakopaval bom nad ne hudo, in svoje pwiqe bom ve ne postrélal, prave. Lakote bojo ginele, in ptiqe jih bodo gerdo жrle.

Te beséde so doste ostre, in Bog hotel, de be vas stare gréwneke spreobernile, de be se prenovíle in pridne postale, de be qedale bolwe in veselwe dosegle oblube svetega Duhá. Kdor bo premagal, prave, nemu bom dal skrít nebeшk kreh.

Qe hoqete, in qe posluwate, bo-

ste dobrote deжele vжivalꙅ; naméstꙅ terna vam bo prelépa roжa ʒrastla, in naméstꙅ osata bél limbar.

Veliko, sladko in veselo je to nim, ktersꙅ se hoqejo poboIwatꙅ.

Naj te tedej ne motꙅ, o qlœvek bœжji! naj tꙅ serqá ne podíra velikost gréhov. Verej Bogú, in upaj vam, in bow prej premagal, kakor pa doslé. Bog se bo ʒate bojeval, in tí bow mireval. Uméw to? Bog sam bo dal moq branitꙅ se jeʒe, odpravetꙅ lenœbo, in vꙅ poжelívost serqá ne pervolíte. In tí bow per pokoji, ker te moqí ne bow sam sebꙅ perpiseval, in se ʒató ne bow povʒdigeval, ampak bow vse do qistega le Bogú perpisal, kꙅ stojí na stranꙅ reveжu.

In kolekorkolꙅ velaw, ʒakrivaj ludém, in reqꙅ, de nésꙅ druʒega, kakor reveж in uboжen.

Ako se qasꙅ ʒoperneк nad te vʒdigne, in tꙅ kàj reqe, kar ne sliwꙅw rad, molqꙅ in poterpꙅ, Bog se bo ʒa

storjeno krevinjo odgovoril. Zakaj pravinne Bog ne bo nobene ukodlíve beséde brez povrajila pustil.

Kaj te more hudobíja koga ukodevate, qe se nad teboj napihúje, qe te opravla, ale pa zanesúje? Sam sebol razodene, de né dober. Zakaj qe se tí dober in poterpexlev, te né nesq xalega storil, ampak we le tvoje zasluxene povikwal. Po zasramevane se bol svétew pred modrane, in ve poterplene se tvoja vrédnost pokaxe.

Hudobíja druzega nekomur ne ukodeje, zasramevavna beséda nekoger ne umorí, dokler je sam poboxen in stanovitan.

Kakorwen je kdo ve serne, tak se pokaxe vsak ve zunane zopernoste; qe se rés dober, priprost, praven, in bogabojeq, te tvoje dobrote, pravinje, in tvojiga mirú ne more nobeden vzete, qe sam rad ne pustiw.

Kogá je poterpexlívost, qe jo majhna réq kmale razdraxe?

Uqa se vsaj molqata ob kraviqa, ker je umno va hudam qasa molqata.

Kdor hoqe premagata, naj se da drugam premagata.

Misla na plaqílo, ne pa na kravíqo, in kakó ba bala moqe zoperneka ozdravata (poboljwata), ne pa mu nasprota iz serditosta, kakor mu gre, odgovorita.

Če un ne odpustí, odpusta tí, ker je bol kriv tista, ktera se nad drugam jezí, kakor pa tista, ktera jeznaga potarpí.

Slaba se kmala potočeajo, nepotarpežlíva se kmala ujezi in druge dolače. Boda tedej tí rad obdolžen, de bou pred Bogam nedolžen.

Zaqna sam par seba, in takó bou tuda lahko druge zdravel.

Posluwaj pa, ktera méneu, de se serdiu nad gréha druzih, in se jeziu, qe rés gréha velà.

Kakó pràv in umno ba délal, ko ba se tuda nad svojo jezo serdil,

in kar nad druzem svarío, prej nad seboj pobolual.

Ko se tedej nad gréhe druzeh jezio, kaj pomaga iz oqesa tvojiga brata pezdir vzete, svoje nepoterpexlívoste pa ne premagate?

Ale se te morebite ne zdí pezdír, ampak bruno gréh unega? Varej, de predarzno za bruno ne sodeo, kar pred Bogam we morebite pezdir né. Ne verjeme preveq svoji sodbe, ker se qlovek, ne Bog.

Pa bode majhno ale veliko, bolwe je, de zmirej sam sebe premiolújeo, ker se tude tí grévnek, in zdravja potrebujeo. Qesar tedej druge sodeo, ve tistem sam sebe obsojujeo, ker ravno tisto délao.

Kaj me pomaga koga ze besédame ozdravlate, sam ve svojih napakah a ostate?

Blagor mu, kteremu moja hudobíja ke dobremu pomaga, ale gorjè mene, ke svoje zveliqane ve nemar puqam!

Druge nepremiuleno svarits, ale se nad nims previeq vnetz, ale pa svarjena ne moqe odlawatz, dokler se jezа vz krotkost in grenka serditost vz lubezen ne spreoberne, né znamne pohlevnosta serná.

Morebits bow potle videl, de né takó kriv, kterega se svaril; in ga bow we le izgovarjal, nad ktерem se se prej takó berx togotil.

Pa tudz svoji hudobíi prav perpiwew, de majqkne kreviqenje nésa mogel poterpéts, in obxaluj tudz bol prezlo svarjene, kakor negov gréh.

Sram te tedej bodz, de se nész we naúqil majhnih pregréwkov bliwnaga poterpéts, ka hoqew, de bz s' tvojimz vsakdanemz slabostmz druga poterplene iméls.

Zakaj nész tedej drugemu ravno takó usmilen, kakor xeliw de bz tebz druge bali?

Pojdz sam vz sc, in boj se, de se zz jezo in zz nepoterpexlívostjo we

bol ne pregrѣwiw, kakor tvoj bliжѣm s' svœjim grѣham. On je morebitѣ svoj grѣh objokѣval, kakor hitro ga je spoznal, in se ga je vprihodno varovatѣ sklenil; tí pa nepoterpeжlívem in nemilѣvavem svœjiga grѣha ne vidѣw in ne objokujew. On te vѣ svœjim sernѣ we prenej lubѣ, in od tebe nem hudega ne mislѣ, ampak se bol poniжúje, in tebe mœm sebe praviqnawga dѣla.

Glej tedej, de unѣ, kѣ ga grѣwneka mislѣw, vѣ bœжjim kralѣstvѣ pred teboj ne bo; tí pa, kѣ se praviqnega dѣlaw, prevzѣtnemu farizeju enak ne bow, kѣ je bil zavol svœje prevzѣtnostѣ od Gospoda zaverжen mœm poniжnostѣ oqitnega grѣwneka.

Lej, nekóleko sѣ жѣ sliwal, prelubѣ! kakó moraw sam sebe premagovatѣ, in se nad svœjimѣ lastnemѣ pregrѣhamѣ serditѣ.

Skerbѣ tedej qedale bol pobol-

wate se, in 3mirej bol pregréwne navade opuwate.

Pa kakor lenoba pregréhe redí in qednoste 3gubla, takó pridnost vsako 3astarano hudobíjo odpravla in premaga. 3akaj qe je tude boj od konna texák, pa ko bow videl sovraxneke qedale bol omagevate, te bo upane srcqnega konna veselilo.

To nam je nar bol na pote, ker némamo serná natore junawko lotite se.

O koleko se ludje perzadenejo 3a qasen dobiqek, in mí se 3a vecno ulénemo! Ladník se podá na morje, kupqeváven obhode dexele, vojqak nose vojno orožje, kmet orjè pole, in brez truda se blagó in qast ne 3adobí, kakó tedej mí qednoste brez velike skerbí 3adobite mislemo?

Dnes kàj 3aqete, in jutre nekóleko perdjate, in takó od dne do dne qednost s' qednostjo, sklep s' sklepam strinate, to déla popolnama do-

brega, poboxnega, qistega, svetega, bogaboječqega, Bogu lubega, in ludém perjetnega qlovéka.

Takó zasluxe qlovek novo ime na kamen zapisano, in se ve serqe béle, ker pregréhe teptá, in velikrat vxiva vesele boxje perjaznoste, kterega mesene in léne ne poznajo.

Premiwlujmo tedej pridno to verstíqo zoper gerdo lenobo, de se samí sebe in svoje brate ve duhe bolwate vnamemo, in svoje hudobíje ozdravlamo, in de se darove nebewkeh qednost ve nas mnoxezjo. Zakaj sveta Duh xel svojih zvésteh bojevavnjov ne pustí nespolnenih, ke jih, de naj se mowko vojskujejo, ze letéme besédame opomina rekoq: „Kdor bo premagal, nemu bom dal skrit nebewk kreh."

2. List.

Od varvana samega sebe.

Moj va Kristusa preluba brat! glej de varno popotvaw, ker so huda dneva. Velike varnosta je va vsah besédah in délah boæjimu sluæabneku tréba. Zakaj kdor né prevíden va svojih rayéh, kmala rana, ale je pa ramen; in poslednaq veliko wkodo quta, kdorkola je od konya neskarban ale pa prenágel.

Dolgo je tréba prevdarjata, préden se kej storí, in veykrat se sam va se povarnita, de qlovek brez svéta né, kakor hudobno in neúmno ludstvo, ka ne obraya svojiga sarcá va Bogá.

Preglej tedej prej vse, préden kej storíw, in délaj vse le s' previdnostjo, in ne méwaj se va ptuje déla sam sebe zamudavaje; ker né nobenega modrejwega od tistega, qiger duwa je védno va negovah rokah.

Lubwega bogastva in bolwega bla-

gá néma ɥlœvɐk na svéte kakor svœjo duwo, (ɥe pràv premisle). Torej mora ɥute, in svœje duwe védno varɐvate, ker né nɐɥ bolwɐga od nenɐga ɜveliɥana.

Ɜveliɥane je vɐ pravɐh ɥednostɐh: prava ɥednost pa stude in sovraxɐ vso hudobijo.

Kolɐkor bol kdo hudobijo premaguje, tolɐko bol se ɥednostɐm bliɐa. Kolɐkor bol je komu ɥednost vwɐɥ, tolɐko bol se mu gnusɐ nad neɥednostjo.

Spoɜnatɐ hudobijo veliko pomaga premagatè jo.

Veliko jih ɜarés ne. poɜná svœjih napak; nɐktɐrɐ pa, ɥe jih tudɐ spoɜnajo, veliko ne marajo; in ɥe tudɐ marajo, vɐndɐr kmalɐ oɥí odvɐrnejo in poɜabɐjo, kar so.

Nekar takó ne délaj, prelubɐ brat! ampak branɐ se védno hudobii in napakɐ; iɯɐ ɜdravila in prœsɐ pomoɯɐ od Bogá.

Posebno pa strastnem nagibam od zaqetka boja nasprotvaj; zakaj qe bo boj hujše, kaj bo storil reven qlovek!

Iz majhne raqi pride dostekrat velek nepokoj, in iz ene besede veliko besedi, in iz majhnega smehú velika razuzdanost.

Majhno osramotene naprave nevmnem in nepremiwlenem teknák konec in globoko rano.

Prav in umno tedej dela, kdor vse per mire pusti, in sam sebe varuje, sode in ravná.

Kolekor bol kdo na druge gleda, tolekan men sam sebe pregleda.

Kdor hoqe mír iméte, mora ve Sijone prebivate. To je dobro qlovéku, ktere ne najde mirú na tém svéte, de naj ke Bogu perteqe, in naj nebeli berx razvezan in per Kristuse bite; ker se nobeden drug za nas ne obnawa, kakor le on, ke nas je stvaril.

Ako qutsw, de se hudobije nad te vzdigujejo, vzems zdravila, ktere véw, de so te dobre; in kar od druzeh sliwaw, premiwluj veqkrat, qe te pomaga.

Vsak dan se moramo vojskevate, ker imamo vsak dan skuwnáve; in tiste né we premagan, ktere qute, de se hudobna navada hoqe povraqevate. Vendar pa naj xaluje, de we hudobija ve nem xiví, in de né we sam seba popolnama umerl.

Védno naj qlowek zaupanje ponavla, deseravno veqkrat pade. Posébno se je tréba nad tiste hudobije bol povzdignete, ktere so bol texavne, in veqkrat pridejo.

Yase qlovéwko serqe jeza, qase prevzetnost, qase poxelene draxe in silno vname. Pa ze branilam molitve, ale pa s' serqnem zdihevanem, ale s' klinanem ve presveto Jezusovo ime je tréba takem reqém naprote stopite, in

ve nebó se ozirate, od koder vsa po-
moq pride. In qase naj takó mole, al
enako: O dobrotleve Jezus, pomag
me zdej. Nuj Gospod Bog, prida m
na pomoq. Kaj bom jez reveč bre
tebe poqel? Kakó qem zaqete, kak
konqate, moj Bog?

Sam véw, kaj te je nar bol po-
tréba, ker te téga vsakdanja nadlega
uqí; kakó pa de zamorew premagate,
te uqí in bo uqíla gnada svetega Du-
ha. Per nem tedej iwe pomoqe in
svéta, in nega prose za pokoj svoji-
ga serná.

Premisle sam sebe, kaj ve svojih
déleh iwew, kaj lubew, in kaj ne lu-
bew. Kakorwne se qlovéka zele, tak
je qlovek, stanovitan ale pa nestano-
vitan.

Kdor veliko poželí, in hoqe veli-
ko iméte, kakó bo tak sam ve sebe
zbran? Na vse straní se po svéta razgu-
bí, in se vjame ve mréže posvetneh zel.

Velikrat pridejo zmeшnáve zavol majhne reчí, ke jo чlовek iméte ze-li. Kdor pa vse od sebe odgana, in vse pustí kakor najde, imá dober mír. Kdor se pa ve vsako réч vtíче, in hoче veliko reчí obravnate in obgospodarite, se on sam rane in pogubí. In ker hoче bite teшkeh reчí gospodár, né чudo, ako svojih gospodarite ne zná.

O kolako se mu je we uчite, kar ne vide! koleko mu we manka, in o kakó deleч je we! Kaj se tedej hoче ve druzeh reчí vtikate, in ve tisto, kar popravete ne more? Ale kaj se ve take reчí méwate, ktereh mu neч mar né?

Kaj mene téga mar? pravew. To, de le sam zase skerbe, in vse drugo deleч od sebe zaverze. Ve take skerbe bow sam sebe najdel in obvareval, in se nar bol bolwal. Bow veчdél brez natolнevanja in nejevole, in te bo ve

druzeh reqí vtikate se, in jih vladate malo mar.

Luba brat! Bog te obvarej vsega hudega: obvarej Gospod tvojo duwo. Amen.

---

3. List.

Poterjene ve poboxnoste.

Prelube! prejmímo iz boxjih rok, karkole nam Bog powle. Zakaj neq se na svéte brez praviqnega in gotovega perpuwqena ne zgodí. In zatorej skerbimo svoje serqe in svoje misle Bogú podvréqe, de, ko bo nawo ponixnost in poterpexlívost videl, nawe xele práv oberne.

Uklonimo se negovemu presvetemu in preqastitlevemu imenu, ker smo prah; in mislemo, kolekuno, in kakwne vrednoste je, de se Bog kterekrat nas spomne. Ve té ponixne qenítve samega sebe in obtoxbe svojih gré-

hov, in spoznane praviqne boxje sodbe, (ke je veqdél skrita, pa vselej praviqna), imejmo zaupane ve Bogá in zanesímo se van, in prosímo ga pogostem, in tude druzeh práv iz serca prosímo, de za nas prosejo, de nam negova neskonqna lubezen nawo révqeno in britkost tolekwneh škuwnav milostevo odloxí.

Pa tude zató nad seboj ne obupajmo, ako veliko nasprotnega quletamo in terpemo, in smo veqkrat, kakor hoqemo, in hujwe, kakor druge skuwane; ale pa ako smo nestanovitne in takó malo terpéče zamoremo; ale ako tolekrat pademo in poqase ystajamo; ale pa ako videmo, de smo takó nepoboxne in mlaqne, in malo vesela in xel do qednost in do Bogá qutemo.

Vse take reqí se dobrem permerejo, in so qelo velikrat nar veče svetnike kej taqega skusele.

Ko tedej qutemo, de nas tolekrat ve æaloste take britkoste obhajajo, renímo ponizno Gospodu: Gospod Bog, qe nésem vréden, in qe tebe né dopadlívo me rewite od stiske serná, daj me vsaj, de poterpim, in zoper tvojo wibo, s' ktero me tepew, ne godernám. Zakaj dobro se spomnem, kar se ve tvoji nerkve poje: „S' kladevam in ze otesevanem uglajene kamne"; in de je van (ve nebewke Jeruzalem) vsak pelán, ktere je tukej na svéte za Kristusa stiske terpel. Torej prosem, de me vselej ve oqiwevane oberne w, in de me uqiw iméte za znamne miloste, ne pa za preklestvo, za ktere dolg kole to terpím.

Takó se moramo Bogú iz vsega serna zroqite, in bol ve negovo dobroto zaupate, kakor se upamo prosíte. Negove stvarí smo, in on ima skerb za nas.

On, ke nas je poklinal, bo nam tude

pomagal, in ve to skuunavo veqno varevał, de se ne bomo hotłe vesełitе s' tém svétam, ne po uerokem potе, po kterem jih veliko hode, spet hoditе.

Opomínam te, posluuaj sveto pismo. Hoqeu za Kristusam -ałe za svétam hoditе? Vcrejeu bol apostełnu, ałe modrejanu? Kristus pravе: »Pojdetе skoze ozke vrata, ke pełájo ve xivłene". In: »Vzemite nase moj jarm, in uqite se od mene, ker sem kroták in iz serqa ponixen". Apostoł pravе: »Ne ravnajte se po tém svéte: in qe boste po mese xivéłe, boste umerłe. Naj vas nobeden ne zapełá s' praznemе besédamе. Ktere so Kristusove, so svoje mesó krixałe s' pregréhame in s' poxelenem red. Jez sem s' Kristusam krixan. Jez rane Gospoda Jezusa na svojim xivotе nosem. Mene je svét krixan, in jez svétu. Vse me velá kakor gnoj, de le Kristusa zadobim".

To so apostolske beséde; ale per modrejaneh in posvetneh umnekeh tanjeh ne najdew. In deseravno so nektere ajdje hvalile zanesevane bogastva, in slaste studele, in nih nauk jih veliko we dan denawne perporoqa: vander od Kristusa néso neq védele, in unega tude néso iz lubezne do vecnega xivlenja délale, ampak so ve svojih misleh zawle. In vse, ménem (qe se ne motem), be rade s' Kristusam beli, in ke negovemu ludstvu se wtéle; ale malo jih hoqe Kristusovo xivlene posnemate.

Tude pravejo, de hudiqa sovraxejo, in de po negoveh stopnah noqejo hodite; pa malo jih je, de be svojga xivlenja po posvetnem djane ne ravnale in se mesenega poxelenja zdarxale; ter pokaxejo, de jih je veliko negoveh perjatlov.

Déla pokaxejo, qegav hlapenj de je kdo.

Torej prave Kristus: »Kdor za me-
noj hodè, ne hodè ve teme, ampak ima
luq œivlena. Zató sem perwel na svét,
de slépe spregledajo, in videjoqe oslè-
pe." Kakor de bè rekel: Jez sem se
ponizen in ubog na svéte ludém per-
kazal, de naj bodo po mojim izgledè
priprostè in ponizne, in de bodejo dé-
la spoznajo in nebowke quda, de vere-
jejo mene. In ktere samí sebe poznajo,
de so gréwneke, zaneqlive in takó re-
koq slépe in neumne, bojo vrédne po
moji gnade razsvetlene bitè, in takó
bodo ve poboxne ponizenoste zapo-
padle, kar prevzetne in samí sebè mo-
dre ne morejo zapopastè, in torej ve
seruqe slepote in ve neumneh misleh
ostanejo; ter ménejo, de je nih nauk
resniqnewe, moj pa ne zaneslev in své-
tu nevaren.

Kakor so nékedej Judje Kristusa
priqejoqega ve telese zaneqevale, takó
jih ga tude zdej veliko meseneh ludí

zanevúje, in ve slepote, gorje jim! ostanejo. Raji sebe, kakor evangelju verejejo; in mesu raji sluxejo, kakor pa Bogú. Zatorej se tukej dolzega in slastnega xivlena xelc, ve nebó pa gledate ne marajo, in kakó berx bodo iz téga xivlena izmaknene, ne zmislejo.

Ue to premislew, bow namrey spoznal, de je bolwe za ponixenem, krixanem Bogam, ke je za nas terpel, hodite, in de nam gre po pravine xnim terpéte, in od starwev in perjatlev na svéte zapuyenem bite.

Ostane tedej per Boge, ke te je poklinal, in ne odstope od negove lubezne, ampak pojde na dervó krixa, de od ondot videw Jezusa popotvate, in pot ve veyno xivlene perpravlate. To je pot, prave prerok, hodite po nem. Naw pot je pot krixa, pot izvoleneh, pot malokterih, grenek pot, pa pot xivlena in

zveliqana, kratek in ravan pot, pot truda in popolnamaste. Pot krixa, pravem, je, pa pelá va qast, va wirjavo, va nebeško kralestvo, va zbor veliko tavžent angelov, va neizreqeno in neskonqno veselje, va dolgoto žival-na vékome vékome, ka želnemu konqu vseh vžitkov, in kar serqe želí, ka gotovemu pokoju iq míru, va perjetnost in nar zalwa vesele, ktero se va kratka verstiqa, ka se va prazнek svetega krixa poje, lepó popisuje takó: „Hlapiqe krixa krix hvalite; kter' so krixa rés veselje, nim žival-na dar delí".

Ker je belo tedej Kristusovo žival-ne krix, mora tude kristjana žival-ne krix bita, in tolekan bol duhovnov, in vseh božjih služabnekov.

Brez krixa né zveliqana, in brez krixa se va Kristusovo kralestvo ne pride. „Mogel je Kristus terpéta, in od mertveh vstata, in takó va svojo

qast ite". Ue druʒega pota iuʃemo, se golefamo in ve pogublene ʒajdemo. Ue bomo pred kriɜem bɛɜale, bomo ve breʒen gorɛqe smole in gorɛqega ɜevepla ʒabredle.

Ue svoj kriɜ vɛqnemu terplenu permɛremo, je naw kriɜ prekratkoqasen. Naw trud, ke bo ʒe vɛqnem pokojem obdarevan, je silno majhen.

Svɔjo lastno volo premagevate je rés kriɜ, de ga morebite né vɛqega. Ale kdo bo pa ve pekle tude ve nar manweh reqéh po svɔji vole imel, kjer bo mogel terpéte, kar noqe, in kar be rad, ne bo nekole dosɛgel? »Sin! spomne se, prave, de se dɔbro imel ve svɔjim ɜeivlene, Lanar pa hudó". Se jedel in pil, in presel bil. Bolwe in mɛqji obléko se se iʒvɔlil, in se liwpal. Se se smejal, pél, in veselo poskakeval, in nése svɔjimu sernu nobene slaste kratel, ampak vse imel, kar se poɜelel. In to se ménil,

de je tvoj dél, in tvoje kralestvo, in tvoja qast; Lanjara pa se nése neq spomnal, kakó reven je bil, kolekan je terpel, in kakó zelo je bolán bil. Spomna se tedej, sin! de se dobro imel ve svojim xivlena, Lanjar pa hudó. Zdej pa je on razveselèn, tí pa se jequen. On je imel krixe, dokler je xivel, in je nekoleko qasa terpel; tí pa se, dokler se xivel, nebesa na svéte imel, in be bil rad we dale ve slasteh xivel. Zdej pa on ne terpí ne na duwe ne na telesa, ampak se ve srequem pokoji veselí; tí pa imaw zdej xe terplene na duwe, in bow potlej ze duwo in s' telesam ke vequemu terplenu obsojen.

To premiwluj per svojih skuwnavah, in bo ze boxjo pomoqjo nehálanih sila; ker se ogen ze ognem premaguje in terpexe ze vequem terpexem pomanwa.

Ostane tedej onde, kjer se se izvolil bite, in dèrxe se branila poterpex-

lívoste zopər silo skuwnav; izberə se rajwe umrétə, kakor nadlɛxnostə starega sovraxnika vdatə se. »Kdor bo premagal (pravə svɛtə Duh), nega bom stəbər narɛdil və raji svojiga Bogá, in bom nan imɛ svojiga Oqɛta zapisal, in imɛ novəga mésta Jeruzalema".

Vərh téga glɛj tudə izglɛde svetnikov, in se nihovəm prowmam pridno pərporoquj. Premislə, kolekan so svetnikə za vɛqno xivlene tərpéle, və ktɛrəm zdej s' Kristusam vékomɛ veselo kralujejo. Kolekor bol so beli na svétə rɛvne in zanəqəvanə, tolekо qastitlevwə in imenítnewə se zdej və nebɛsəh svétəjo.

Iz lubɛznə do Kristusa tə bodə tədej, tvojimu sərqu nizək kràj in sta védno bol vwɛq in pərjɛtən, kər je neqimərnost və tém xivlenə skazəvatə se. Və kolekor nixejim in poniɛnewəm stanə je kdo, tolekо gotovwə veqdél dobro déla, in kar ima, loxe ohranə.

Ue so druge pred name, kaj nam zató? Modímo za Jezusam ponižno in priprosto, in ne marajmo za ljovéško neljímarnost. Bodemo rade zavol Kristusa neumne, nezlahtne in slabe: zavol nega rade zaničevane in zadne. »Jez sem, prave, lerv, in ne ljovek, zasramovanelj od ludí in zaničevanelj od ludstva".

Ktera ljast je veče, kakor s' Kristusam križa hvalite se? ktero veselje za serjce veče, kakor živo podobo križanega Kristusa nosite? »Bode tedej terden in moján, in ne boj se; ker jez sem s' teboj, de te bom otel", prave Gospod.

Iz usmiljena do tebe sem govoril kakor bolnik bolniku, de oba enako ve Gospode razveselena po nem in ve nem mojna postaneva. Amen.

4. List.

Od spreobernena in stanovitnosti ve dobrem.

Luba brat! presenyno sem s' tvoj vesel, de se kràj najdeš Bogú sluxite. Bog bode zató vékome hvalen, ke te je ve svojo sveto sluxbo poklinal.

Spoznam, de je ta poklen boxji dar; ker te né po tvojim zasluxenu temuč po svoji miloste iz svétovih neimernost potegnil, in ve izvoleno druxbo perpelal, kjer sliwew, in tude ze oimí videw, kakó mu lahko sluxew.

Koleko bogatih, imenitnih in mogoenih, koleko modrih, uenih in slovenih mladénuev se na svéte sem ter tje gone, in se hudiqevega jarma ne morejo znebite, in tistega duha we némajo, de be se svétu odpovédale.

O neimernost vsih neimernost, svét lubite, za boxje reyí pa malo

marate! Yas bo perwel, in kmale bo tukej, de bo vsega posvetnega in mesnega vesela naglo konej; takrat bodo, qe tude nerade, svét zapustile, ke zdej negovem owabnostem samí rade noqejo slovesa date.

Ti pa, lube brat! se veqe milost od Gospoda zadobil, ker se med tolekan svojima verstnika od mnozeh duwneh in telesneh nevarnost, od hudiqeveh mréx obvarvan, in ve perpraven kràj svojo duwo zveliqat djan.

O kolekuno hvalo se Bogú dolxán? de te je svoje kralestvo zasluxite dal, ke ga bogatinej ze dnarji ne more kupite. In kakó prequdna je boxja milost, de slab in nevéden po pote svetnikov junauko hodew, po kterem junak in uqen dostekrat komej zamore hodite.

Misle nazaj, kjé so zdej tiste, s' kterema ste se nékedej vkupe uqile, kjé so tiste znane tovarwe, s' kterema xivéte in igrate se je sladko belo; s'

kterema ta je bilo perjetno ve dalneh krajih ne iz lubezne do Kristusa, ampak iz zel do qasne hoje in do qasnega dobiqka popotvata. Koliko jih je ze pomerlo! koliko pa postopavneh med svétam ostalo! Lahko bi od nih rekel s' svetem Mozesam, ako si nihov konez pred oqí postavew: „Bog hotel, de bi spoznala in uméla, in svoj konez previdela!"

Sliwal si, de gredó nektere ve Rím za kako bogato sluzbo prosít; nektere ve Parízi stanujejo in po gospostvi hrepene; druge pa, ki so imenitne sluzbe in stanove ze zadobile, so vi sréde ludstva ze povikwane.

Kaj pa tí? Bogá zahvala, de nési neq tanega iskal, ampak vse take posvetne vesokosti in vesela zavol Kristusa kakor blato zaneqeval, in varh téga tudi we sam sebe za neq imel, in s' svetem Davidam djal: „Izvolil sem si ve hiwi svojiga Bogá raji za-

neqevan bite, kakor pa ve votorah grévnekov prebivate."

Sej se dnes Gospod-Bogá Oqeta izvolil se, komur sluxite se prave kralavate, za kterega na tém svéte zanequvane terpéte, se vequo qast zasluxew. Zan terpéte, poqivate, pomankane, bogastvo iméte; zan zanequvanemu, qeqenemu, stiskanemu, tolaxenemu, bolnemu, terdnemu, in xalostnemu bite te bode védno vesele.

In kolekor qistejve in gorequve ga lubew, toleko man maraw za vse pozemelsko.

Varej pa, prelube! de kedej hudobnega duhá misle ve sebe ne pustiw, de be se te toxilo po perjatleh in znanqeh, ke se jih zapustil, ter zató ker so oní xe velike gospodje, tí pa we ve svoji nedolxnoste ostanew.

Ne posluwaj tistih, ke te hoqejo zapelate, in pravejo: Dokle bow takó? in zakaj se viwe ne pomagaw, in kàj druzega ne poqnew, de be tude

komu drugemu ke pridu bil? Zakaj ludiq ima navado, po nékaj qase spreobernena, hlapna bosejiga s' poprejsnema posvetnema reqmí, ze obiskevanem perjatlov, ze druzbo tolekan tovarshev skushate, de be ga s' takema mislema ve svét zopet spravel, ale pa ga ve bolshane zaderzhal, in mu ubranil svetá pozabite.

Pa verjeme jim, ktera so skusale: Bosejimu hlapnu, ktera je svétu in sebe popolnama umerl, shkodeje spomin in premishlevane posvetnega zivlenja. Shkodeje tude perludna svet nih veliko, ke od vesokejshega stanú in od bolshe sluzhbe govore, ke hoqejo kakor modre umen svet date; ale Kristusovega Duhá ve zaneqevane in ponishnoste, ve bezhane pred svétam, in ve ostrem zivlenje némajo. Za samem Kristusam noqejo hodite in se jim tozhe zaqete, de bliznemu tolazhbe ne odvzamejo. In ker ve sebe gnade ne qutejo, s' ktero Bog svoje slu-

žabneke, in nih, ktere vse zapuste, napolne in pokrepúá; pravejo, de je to terdo govorjene, vsem perjatlam in vsem lastnem reyém slovó date. In kakor samí mislejo, takó tude druge rade pregovore.

Ale zoper take govorí Kristus rekoq: Varete se ludí. Zakaj veliko jih je, ke znajo ze lépeme besédame, in, kakor ménejo, s' praveme spriqleji lahák in gladek pot perporoqate, in nezvédnega qlovéka qase prauiqeta in hvalite, ter s' takeme nauke dobrega bolwanqa in terdnega korenaka qase omamejo in zmotejo. Pa Bog jim bo ve nih usteh zobe pobil, ker ne žive in ne govore kakor svetnike.

Naj se mojiga serqá ne prime nih svet, in nih hiwa bode deleq od mene.

Zatorej, prelube brat, ne poslúwaj nekole rad tanqeh reyí, in we veliko men jih verjeme. Naj ale hudiq skuwa, ale pa ludje kvantajo, ostane

prosem, ve tém, kar se zaqel. Posluwaj sveta evangeli, in bow nar bolwe svet sliwal: „Kaj pomaga qlovéku, qe tuda ŋél svét perdobí, na svoji duwe pa wkodo terpí?" Ta nauk hrane véduo ve sebe, in naj te mote, kdor hoqe, postave mu sveta evangeli nasprote.

Pa pravejo nekktere, ke némajo bożejiga Duhá in bożje uqenoste, qase tistem, ke svét zapuste rekoq: Ale bojo tedej tiste, ke so na svéte, pogublene, in ví samí boste zveliqane? In, ale ne more nobeden ve nebesa prite, ktere takó ne żiví, kakor ví?

Kaj takó po krevíqnem qenqate zoper Bogá in slużabneke negove? Kristus né tako nqíl, ne slużabneke negove.

Prav délajte, praviqno żivíte, po zapovedeh bożjih se ravnajte, in vam ne bo nehue zvelíqana odrekel.

Na to odgovore rekoq: Zapovede be rade ispolnevale, pa ne moremo. Če hoqemo żivex in drüge potrébe

živlena preskerbéte se, moramo velikrat nasprote délate. Kakó se bomo yasneh reyí ogibale, ke med svétam živemo?

Če to pràv premislete in nevarnoste in golefíje svetá pozuate, zakaj tedej obrekujete, de bogji sluxabneke pred svétam bexe, in ve samoto ale kako poboxno druxbo gredó, in Bogú brez tayeh napotlejev sluxbajo?

Če be rade posnemale, pa ne morete, se vsaj veselite, in pomagajte dobrem, tude sebe ke zveliyanu.

Pa, lube brat, doste je od téga, ker svojiga gréha ne morejo izgovarjate, ktere take govore.

Stanoviten bode tedej; Kristus, ke te je dal zayete, te bo dal tude dodélate, in tvoj sklep do kònnya vterdite.

prosem, ve tém, kar se zaqel. Posluwaj sveta evangeli, in bow nar bolwe svet sliwal: „Kaj pomaga qlovéku, qe tuda nél svét perdobí, na svoji duwe pa wkodo terpí?" Ta nauk hrane védno ve sebe, in naj te mote, kdor hoqe, postave mu sveta evangeli nasprote.

Pa pravejo nektere, ke némajo boxjiga Duhá in boxje uqenoste, qa se tistem, ke svét zapuste rekoq: Ale bojo tedej tiste, ke so na svéte, pogublene, in ví samí boste zveliqane? In, ale ne more nobeden ve nebesa prite, ktere takó ne xiví, kakor ví?

Kaj takó po krevíqnem qenqate zoper Bogá in sluxabneke negove? Kristus né tako nqíl, ne sluxabneke negove.

Pràv délajte, praviqno xivíte, po zapovedeh boxjih se ravnajte, in vam ne bo nehqe zvelíqana odrekel.

Na to odgovore rekoq: Zapovede be rade ispolnevale, pa ne moremo. Qe hoqemo xivex in drüge potrébe

živlenja preskerbéte se, moramo velikrat nasprote délate. Kakó se bomo vasneh resí ogibale, ke med svétam živemo?

Ve to pràv premislete in nevarnoste in golefíje svetá pozuate, zakaj tedej obrekujete, de bosji sluzhabneke pred svétam beze, in ve samoto ale kako poboseno druzhbo gredó, in Bogú brez tanjeh napotlejev sluzhejo?

Ve be rade posnemale, pa ne morete, se vsaj veselite, in pomagajte dobrem, tude sebe ke zveliqanu.

Pa, lube brat, doste je od téga, ker svojiga gréha ne morejo izgovarjate, ktere takó govore.

Stanovitен bode tedej; Kristus, ke te je dal zaqete, te bo dal tude dodélate, in tvoj sklep do konna vterdite.

Lej, qas je kratek, za smertno uro ne vém; vse je trohlívo in neqímerno na svéta.

Veliko jih xe ve grobe gnije, ka so se dolgo xivlene obétale. Zginele so iz spomína ludém, od kterih je prej vse govorílo.

Priqejoqe qastí svét, nepriqajoqih pozabe, in mertve zapustí. Zatorej je bolve golufne svét zanesvate, in za resninjo hodite, ktera nam daj veqno xivlene. Amen.

---

5. List.

Od poboxnega spomína za mertve.

Prelube brat! dolgo qasa je xe, kar mislem tebe prelubemu kej ve poboxen spomín za mertve perporoqite, posebno za nawe starwe in posebne

perjatle, in za vse bogoboječe, kte-
reh imena Bog ve bukve žive zapi-
ve, in nih duše med svoje svete
dene, kakor nih trupla per nas ve
zemle počivajo.

Moramo rade zane in za vse ver-
ne mertve molite; ker to je znamne
nar večje ljubezne in usmilena.

Kakor mí želemo, de be se nam
po smerte pomagalo, takó moramo
tude mí nim, kar je moče (ze boži
pomoči) pomagate. Zakaj kdor je za
rewene duš zvést in skerben, tak ima
tude po tém sam velek dobiček, ker ako
zane mole, tude sam né brez sadú mo-
litve, in verh téga ima tude smert ve
spomíne, in se ne verne brez omeče-
na ke svojimu délu; ter misle, de
bomo vse po pote šle, po kterem
vse, kar živí, hodite mora, in de
kar je nih zadélo, tude nega goto-
vo čaka.

Molimo tedej za svoje lube; ker bomo qez malo za nima wle, in ko jim bo bole, se bodo ve enake potré. be tude nas spomnele.

Naj nam ne bo vera le na jezike, in ne glejmo na obraz, ampak po lubezne délajmo, bodemo za nivotam vpriqo ale nè. Zakaj lubezen nekole ne neha; in ktere se zarés lubejo, se ne morejo pozabite.

Ve potrébe se pokaxe zvéste parjatel.

Zakaj hudobno in grozno neusmileno je, svojiga brata ale persrqnega parjatla ve jequo djate ale ve ogen metate gledate, in od smilena ne jokate se, in ko be mu lahko roko podal, neq lubezniviga ne storite; in ko be tude lahko kej za negovo rewene govoril, molqe preq ite.

O zvéste Samarjan, ke zagle-

da qlovéka od tolovajev ranenega in sléqenega, se ga je usmilil. Gorjè, gorjè pa kralevemu toqáju, ka je Jozefa svojiga dobrotneka pozabil, kadar je bil iz jeqe réwen. Takó se bojim, de se velikrat godí, kedar kterz perjatel umerje, ka je tolekan prosil, de be zan molil, in se vera zaiveła perporoqal; se bojim, de se qase pozabe, ale pa de man impozneju qute dar molitve, kakor je upal.

Zatorej, Lube moj! sebe in tebe opominam, spomneva se dostekrat poboxno mertveh, in karkole véva, de ke nih rewenu pomaga, hitro poboxno opraveva, zakaj le premisleva, kolekam terpe, in de dokler oqiwene néso, ka pokoju ne morejo prite. Nih tolaxba in rewene so: posebno Kristusovo zasluxene, svetnikov prowne in verneh darove.

Opravljajmo tedej pridno zveli- kter
qavne dolžnoste, in molimo pobox- jih
no zane ve zbore in po samem. s' q

S' svéstjo molimo nerkvene molit- jiga
ve, in rade in veqkrat per svete ma- Gos
we strézemo, in ze mawnekam svo- prej
je prowne pred nar vikwega in pra- ve
vega mawneka nosímo, ke je nar ver
vrédnewe in nar drajwe dar izbrisate gor
vse gréhe. lek

Tisto uro, ko se Kristus ve maw- ver
nekoveh rokah Bogú Oqetu za zve-
liqane živeh in mertveh daruje, sker- de
be sam sebe, in vse, ktere so se tvo- he
jim prownam perporoqile, darevale, ke
de, zadobiw veqno zveliqane, in žele ri
de be vse téga predrazega darú de- te
ležne beli, ktere enkrat na križe
opravlen je dovol nébne za gréhe né-
lega svetá.

Spomne se takrat posebno vseh, s

ktere so te perporoqene, in imenuj jih vpriqo Kristusa, in poboxno in s' qastjo veqkrat perpoguj koléna svo-jiga serqá, kjer stojiw pred studenqjam Gospodne milosti.

Tude kolikorkrat se perpravlaw prejete Kristusovo teló, ale pa ga xe ve sebe imaw, spomne se, prosim, vernika duw, in prose s' tolikan veqa gorequnost'o negovega usmilena, kolikor gotovwe imaw ve seba zastavo veqnaga odrewena.

Veqkrat zjutre in zveqer; pa tude per déle, in kedar se sveto pismo bere, misli smert svoih lubih, kakó jim je, in kakó bi kej zame storil, kakó bi jim mogli kej pomagati, tebe pa ne wkodevati.

Préden jém, zdihújem, prave Job. Ta poboxna in usmilena beséda te pokaxe délo, de nekoli te-

lesne jedí ne jemle, préden verneh mertvem kanjega duhovnega bogjiga darú ne podelíw.

Pojnam nektere, ke imajo to navado, de kedar je kas ke obédu, gredó, in molejo za tiste verne duwe, od kterih daróv jive.

Dvanajste bukve

Tomaxa Kempqana.

Vest sveteh molitev od Kristusovega terplena.

1. Molitev.

Kakó med sveto mawo Jezusa Kristusa in samega sebe nebeshemu Oqetu darevate.

1. Lubezniva Oqe! poglej iz svoji-
ga svetínuja, iz svojih visokeh nebes na
tebe perjeten dar. Lej presvete dar tvo-
jiga edinega Sinú, ke te ga za nas da-
rúje. Zakaj on je prave veleke mawnek,
ke né ptujiga darú, ampak svoje last-
no teló dal umorite na altarji krixa za
xivlene svetá. Bode me tedej dans
gréwneku milostev po tém zveliqavnem
dare. Daj se me revnemu, silno nesta-
novitnemu in gréwnemu qlovéku izpro-

site, ke nésem vréden nebes pogléda-te in po zemle hodite, ker sem te svojiga stvarneka prevelikrat razxalil, velikrat ze djanem, ze govorjenem in ze misleme tvoje zapovede nespoutlivo in neumno prelomil; in sem zatorej po pravinje tvojiga nar vequega serda in sovrawtva vseh stvarí vréden. Zakaj kedar grévnek tebe razxale in zaverxe, mu je, se vé, po pravinje vsa natora nasprote.

Ale vsegamogoqne Gospod, in Bog vse tolaxbe, usmile se me svojiga hlapna, ke se iz dna svojiga serná kesam in svoj gréh obxalujem, ker sem iz neq stvarjen, ve gréhe spoqet, in kakor slab qlovek padel. Bode me milostev, Gospod, bode me milostev. Skaxe usmilene zapravlivemu sinu, ke se je od svenskeh pomij ke tebe vernil, in ke pred sedexem tvojiga veliqastva stojí, in od zjutrej do vequera usmilena prose: dokler rose gnade né, in dexja tolaxbe na zemlo mojiga serná, ke se je xe posuwilo,

in od tolekan grêhov oslabêlo. Zavol samega sebe nagne ke mene svoje uhó, o moj Bog! in usliše mojo prošno. Store qudo svojiga usmilena, ke revúješ tiste, ktere ve te zaupajo. Vém, de ne bош zavol mojih dél storil, qe jih je tude kej, ampak zavol svoje dobrote, o Gospod, ke je neskonqna. Nar bol pa me uslíše po posebnem zaslushenе tvojiga prelubega in presladkega Sina Jezusa Kristusa, ke je bil za grêšneke krishan in umorjen, de je s' svojim terplenem vseh grêhe izbrisal.

2. Spomne se lube Oqe! negove neizreqene lubezne, kakó se je umorite dal, de je svoje ludstvo oshivil, ke se nê neq perzanesel, de le grêšnekam in ve pogublene obsojenem veqno perzanesešu.

Spomne se negovega pregrenkega terplena, kakó teshke in zan skorê nespodobne reqí je nase vzel; kakó se je od zjutrej do svoje smerte na krishe

za qlovéćuke rod trudil, in prelivaje svojo kri ke tebe za spravo grécunekov vpil, de be perjatle iz sovraxnekov napravel, in iz svojih béxlov boxje otroke.

O nar vikuse, nar qastitlevuse in vse hvale vrédne Oque, dans postavam predte vse znamne terplena tvojiga edinega Sina, in prosem vseh tvojih ljubeh marternekov, ke so negovo terplene posebno posnemale, naj prosejo za nas. Poglej in spoznaj, qegáve so te vékome preqastitlene znamna. Lej krixe, xeble, sulenja, xelq, terst, goba, plunke, biq, terneva krona, kervav pot, zaúunenja, wiba, verv, steber, béla obléka, wkerlat, in sukna iz nélega. To je predraga liupa in kraleve bender, s' ktereme je perwel tvoj edin Sin ve nawe qlovéćuke natore vojskevat se ze nevidneme oblastme. To je vojskeno oroxje, s' kterem je smert premagana in qlovéćuka natora réwena bela.

Po tém blaxnem in qastitlevem znamna me tedej odpuste vse moje gréhe. To preqastitlevo in zalo oroxje me bode poseebna móq zoper vse pregréhe in skuunave. Bode me takó xalosten in objokevana vréden razgled vsakdan izgled, in moji duue nar slajue tolaxba.

3. Prejme, presvete Oque, hvalne dar darevanega telesa tvojiga Sinú, ke se se ga tí sam perpravel, in ga ve veqno zadostílo, oqistite vse ve djane in ve misleh storjene, in pervolene gréhe, vrédnega in zadoste iméte hotel. Prejme dans tude mene ve svete daritve, ker je né svetejue in bolue od te, ke se te vsak dan s' qastjo ve mauunekoveh rokàh za xive in mertve in za vse naue potrébe darúje.

Bode to mene in vsem, tera so se mojim prouuam perporoqile, ke pridu, tereh potrébe in vera so te zmane, naj bodo per té oqitne boxji slubxbe, ale pa nè. Naj pridejo ke tebe

nih prowne in nih poboxnost; naj jim pomaga ke zveliqanu neizreqena moq in sad svetega zakramenta, ka je od Bogá postavlen, in ga ne gre po qlovéwko qanite, temuq poboxno qastite, ve vere molite, zvesto verevate, in do konna svetá obhajate.

O predrage in presladke dar, kterega je tebe vequemu Oqetu za nas dareval tvoj vequen Sin, ke je sam prave, xive, zveliqavne, edine in popolnama dar: ke je bil sam veleke mawnek brez madexa, svet in brez vsega gréha, kteremu né belo tréba prej za se prosite, in daritve po postave opravlate, ampak je za gréwneke krive smerte enkrat umiráje prosil, ke néso ve vseh stvaréh neq iméle in najdle, de be svoje dolge poplaqala. Torej ne obupam in ne bom nikdar obupal oduqene in zdravje svojih gréhov zadobíte, kolekorkrat kole se me gréh prime. Zakaj najdel sem ga, ka kteremu me je zdej po zdravje ite, in po

zdravje vselɛ pɛrteqɛ. Vém, kjé je mœje upanje in vsa mœja tolaxba; kɛr imam vɛ tɛrplenɛ in vɛ ranah svœjiga Gospoda Jɛzusa Kristusa studenɛq zveliqana, in qél stɛber svœjiga upana obilno.

Hvalen bodɛ vɛ vsɛm, moj Bog, za tolɛkwne in takó neizreqene bœxje dobrote, kɛ sɛ mɛ jih dodélil. Zakaj s' téme me silno vnamew tebe in tvœjiga prelubɛga Sina hvalitɛ.

4. Alɛ, o moj prelubɛznivɛ Œqe, kaj hoqem storitɛ, kɛr vɛ sebɛ nɛq darú tvœje milostɛ vrédnaga ne najdem? Pa, dobrotlívɛ Œqe, qiger so vsɛ dœbrɛ darovɛ, vém, dɛ nɛqɛsar ne potrɛbujew, in sɛ sam sebɛ zadœstɛ.

Dam tɛ tɛdej nɛkoliko, pa malo; kar bɛ sɛ vɛ mœjih rœkah utegnilo pogubitɛ, hoqem tvœji lubɛznɛ darɛvatɛ. Zakaj tebɛ darɛvano ostane bolwɛ, in mu vɛndɛr tudɛ plaqilo ne bo odwlo, kdor tɛ takó radovolɛn darúje.

Ako ba se ta kdo nepomiuleno upal darevata, ba se mu, se vé de, tí vrauevàl, in ba se zgodilo, kar je nauua glava govoríla: Dajte, in se vam bo dalo.

Poniżaj se tadej zdé, lej radovolno ta darújem sam sebe, prejma me, ue se ta zdí, va tvojo skerb izroqím zauplevo svojo duuo in svoje teló. Tuda svojo lastno volo (mem kterе ta né tolstuuega darú) ta odslé in va prihodno iz nélega in volnega serná dam, kakor ta je tvoj prelube Sin nauu Gospod Jezus Kristus svojo volo izroqil, in va svojim zatajenа nam zveliqane zadobil, in s' svojim kratkem in popolnama naúkam vernem, ktera ga posnemajo, podobo dal rekoq: „Moj Oque, ne kakor jez hoqem, ampak kakor tí: tvoja vola se zgoda."

5. Po tém izgleda tadej silno opominan se po tvojim navdihe in s' tvojo pomoqjó vnovaq odpovém in

odkrjæam vsemu posvetnemu, Mesćno poæelene sovraæam, vse djane in napyne svćte hudobnega duhá zaveraæem, ve tvojo sluæbo se obluhem; tebe se ves yas svojiga æivlena deræate æelím, in preyć to poboæno storíte sklćnem.

De pa tvojo volo we bol spolnem, lćj, sem perpravlen svojo s' pravo pokoryeno uwibite, ktero sem te skazate dolæan, in svojo volo tvoji podvréye. Zakaj ye sem Kristusovemu glasu pokoren, sem tebe pokoren. Kakor otrok tedej ve Kristuse prerojen se dam ve roke nemu, ke se je roke svojiga kersnika poniæno uklonil, de naj ze menoj obraya.

Tude bom svetam in zapovedem svojih bratov ze vso ponižnostjo in s' poboæno ljubćznejo pokoren, ker spoznam, de so svetćjwe in veliko modrejwe od mene; po pravinje jih bom bolwe mislel od sebe, ke sem we takó nepopolnama.

Tebe pa, ke te je ta moja nepopolnamast znana, se svojih slabost spovém, in te ze velikem kesam pomoye zdravuega premiulevana prosem, de me tvoja predobrotleva roka, ke vse slaboste ozdravla, in vse nezmoxnoste pokrepuje, ve moji revuzena ne zapusti. Po tém istem Gospode nauzem Jezuse Kristuse. Amen.

---

2. Molitev.

Od spomína in posnema Kristusovega terplena.

1. Gospod Jezus Kristus, ke se hotel za nawe zveliqane terpéte, na krix perbit in umorjen bite, daj me tvoje terplene velikrat se xalostnem serqam premiulevate, in moq ga stanovitno posnemate.

Daj, de karkole zopernoste, texave ale krevinje nad me pride, iz tvojih rok ze dobro volo prejmem,

in se zavol tvojiga imena kej terpéte veselím, ka se se zame tolekan kravinj in texkav po nedolžnem terpéte ponižal. Zakaj vrédno te povernite, kar se zame storil, be ne belo zadoste, qe be me tude vse ludje klele; kolekan bol moram majhno bodequo besédo ale kako zoperno djane brez jezne misle poterpéte.

Deleq bode tedej vse godernane, molqí naj nejevola, mirúje naj natolzevane, ampak veliko bol naj govorí krotka poterpezhlivost, in ponižno spoznane, de moja hudobija veq zasluže, kakor me zamore kdo hudega storite.

2. Po tém te prosem, daj me obilno lubezen, de popolnama odpuqene in poboženo usmilene zadobim, in svoje dolžnike izgovarjam, in za velek dobiqek poterpezhlivoste hvaležnost skažem: ker sem ve silno velikeh objokevana vrédneh gréheh tvoj dolžnik. Zakaj verh dobrot, za

kterе sem tə hvalo dolжan, kolekor nar bol morem, in we bol, me tudə we rés tжa mœjih pretequeneh in vsakdaneh gréhov opomína, kolеko sem e dolжán; alə upam, de bom vəqə dél svœjih dolgov plaqal s' potərplenem in gə odpuuqenem krəviq, in s' ponixno prœwno gə gopərneke. Gakaj iggled sə mə və spomín gapustil, ko sə gə svœje sovraжneke, kə so te kriжalə, mœlil, de bə pogublenə ne bəli. O de bə gdej tudə game gréwneka Oqeta prœsil, de bə mə odpustil, qesar se vést bojí, in mə dal, kar se mœja slabost prositə ne upa, ker tí se moj praviqen in gvést besédnek par Oqeta, kə sə me s' svœjo kərvəjo odréwil, in s' svœjim iggledam na pot pópolnama ponixnostə, krotkostə in potərpexlívostə lubegnivo povabil.

Pomagaj mə tədej Gospod Jegus, mœje upane in pərbœxalequе və britkostə, de ne odstopem od pota potərpexlívostə, naj pride gopərnost, kte-

ra hoqe; ampak de neodlawama ka te-
ba parteqem po pomoq in rewene iz
swojih nadlog. Zakaj veliko zoparnega
je ve tém xivlene, kar né moqe pre-
nawate. Jez sam sebe nésem zadoste,
tí véw, ako me tude ve nar manwih
reqéh skuuaw, in najdem, de nésem
druzega, kakor slab qlowek.

2. Zatorej te prosem, Gospod,
odpre me bogastvo swojiga usmilena,
in razodene tiste prequdne in tolik-
wne skrivnoste swojiga terplena, ve kte-
rem dobe zdravilo vse slabe in stiska-
ne; ve kterem dostekrat tude noviqa
poboxnost, in poboxne veliko vesele
zajemajo.

O Jezus, studenerq miloste, daj
me ve serqe grenkoto swojiga terple-
na, de se me vse texave ve sladkost
spreobernejo. Prebode me tude roke
in noge ze xeble swoje lubezne, de
zanaprej ne bo ve mojim djane ne ve
mojih xelah neq neqimernega in te-
lesnega xivélo; ampak xive tí ve me-

ne, in jez ve tebe: in naj naju nev
hudega vcy ne loye. Nobeno bogastvo,
in nobena kazen naj tedej najine lu-
bezne ne razvezhe; ampak de grem ve
tvojim imene, kamor hoyew, bode ve
smert ale ve zhivlene.

Bode me tedej perjeten tvoj krizh,
ter takó perjeten, de bom tude svojiga
rad nosil. Zadjal sem se ga sam
rad za veyno zveliyane; ale ne morem
ga nosite, ye me tí védno ne poma-
gaw. Ye pa tí pomagaw in me vodew.
bo lahka moja tezha, in ravno in glad-
ko vse telesu bodeye.

Poterde me slabega zdej s' svoji-
me besédame, o presladke Jezus, zve-
líyane in moy moji duwe, in posebno
ve spomíne svojiga terplena me vsega
vname, in ke sebe lubezhnivo vléye,
de po pogostem vnemane pobozhnoste
sladkost raste, de se ve vrédne hvale
sad poboznega zhivlena pokaze. Ke ze
Oyetam in svetem Duham zhiviw in
kralujew Bog vékome vékome. Amen.

3. Molitva.

Milevate Kristusa ve terplene, in negovo sveto mater.

1. Svoje kolena perpogujem pred teboj, Gospod Jezus Kristus, ke te videm za me na krix perbitega. Pozdravem te o qastitleva podoba mojiga krixanega Gospoda Jezusa Kristusa, s' qigar kervavejo sem iz rok sovraxneka rewen. Pozdravlen bode sveta zveliqar svetá, ke se pregrenko smert zame prestal.

Prosem, presladke Jezus, daj me po obilnoste svojiga usmilena, s' teboj vse terplene prestate, in xalost tvoje presvete matere prav iz serca milevate, in s' svetem apostelnam Janezam pod krixem obilne solze toqite. Zakaj potolaxno be me zdej belo, ako be mogel pred podobo tvojiga krixa iz velikega milevana tude zunane solze prelivate, ke se zame predrago krí velikrat obilno prelival.

2. Ale, ker je le od tebe vse dobro, spolne me te moje žele ve svojo qast, de se tude spomín tvojiga presvetega terplenа, sklénen s' posebnem spomínam tvoje qastitleve matere, in pa tude védno tvojiga preljubega uqennja Janeza nenega tolekan zvéstega varha, zdej in vprihodno ve mene bol vnema, bol razwirúje, de ga bol qutem, in bol popolnama ve djane in ve vsem živlenе ohranem. Bode tude tvoj križ moje premiwlevane, boleqine in žaloste tvoje matere naj bodo moj potolažek, in jok svetega Janeza bode prowna záme. Naj ne bo brez milevana serčá pogled tvoje takó nezname smerte.

Kolekorkrat tedej tvoje terplenе premiwlujem, ale pa tvojo podobo na križe vgledam, daj me to ve serče obqutite, kar se že veliko poboženem obqutite dal. Ke živiw in kralujew Bog vékome vékome. Amen.

4. Molitev.

Premišlevanje Kristusovega terpljenja.

1. Hvast in hvala te bodé védno Gospod Jezus Kristus, ke se je ponizal zavol mene grézhneka iz nebes prite, in na lés krizha ite, na kterem se nag in na vsem zhivote ranen kakor nar zanesljivshe razbojnek med razbojneke visel, de se za moje gréhe zadoste storil, ke se prelép med vsemi zlovézhkemi otronje, prave Sin bosheji, kral vseh kralev, in Gospod angelnov. Hvast, slava, zahvalezhenost in poveličevavna hvala te bode, nar pohlevnejshe Jagne bosheje! ker se vréden vse zhasti zavol preterpljene smerte, in za tolekan zasramevanja, ke se ga na krízhe prestal. Prejme tedej to ponizhno zheljene in pobozhno hvalenje, duhovno perpogevanje, in mojo pohlevno molitev za tolekshno in neizmerno lubezen, ke se me jo ve svojim terple-

na pokazal. Zarés sem te hvalo dolœan za vse, kar sem in vém; ter veliko bol in obilnawe, de se me s' svojo predrago karvajo odkupil. Velika dobrota je, de se me stvaril, ko me né bilo; pa we veliko veye ljubezen je, de se se mene pogublenega usmilil. Ine je ravno ve tebe dobrota in ljubezen zmirej enaka, se mene vender ljubeznivwe in koristnewe zdí ljubezen, ka je takó obilna bela.

2. O kolekan se me njenil, de se me takó drago odkupil! Kar se nar drajwega imel, sè dal zame; zakaj drajwega né nej od tebe, in lej, vsega se se dal zame; zatorej te prosem, prelubeznive Jezus, studenej vse dobrote in ljubezne, de naj to iz mojiga spomína ne zgine, temuj védno me podoba tvojiga krizanega telesa svéte, in naj vsaka tvoja rana tvojo ljubezen mojimu serju vtisne, ker je vsaka znamne tvoje neizrejene ljubezne do mene. Zakaj vse to se zame nase vzel;

ʒase pa nésɛ nɛɥ téga ʒasluꙗil, kɛ gréha nésɛ storil, in tudɛ ɳɛlo sénɳe gréha nè; ʒvijáɥe né bɛlo najtɛ vɛ tebɛ, in nɛɥ smɛrtɛ vrédnega nè, kakor je Pilat ʒate govoril. Pa ʒató sɛ bil darɛvan, kɛr sɛ sam hotèl, kɛ sɛ védɛl, dɛ sɛ vɛ odrɛwene ɳélega svetá poslán.

Po nedolꙗnem sɛ tɛdej tɛrpel, in ʒɛ groʒovitno smɛrtjo na kriꙗɛɛ umorjen bil. Pa ʒaston nésɛ umɛrl, kɛr smo po kriꙗɛɛ, in po tvœji smɛrtɛ vsɛ odrécwenɛ. O blaꙗɛenɛ in prelubeʒnive kriꙗɛ, lɛpó in rodovitno dɛrvó, na kterem je mœje ꙗivlene ʒame umɛrlo, de je smɛrt umorílo in menɛ ꙗivlene dalo. O kakó srɛɥna in predraga je bila ta smɛrt, kɛ je rodnika smɛrtɛ ugonobíla, pɛklu jetnike vʒɛla in nebɛwke vrata odpɛrla.

Чeɥeno bodɛ tvœje tɛrplene Gospod Jɛʒus Kristus, tvoj kriꙗɛ in tvœja smɛrt, kɛ je nawɛh pɛrvɛh starwev

preklestvo ve nebeſko srečo spreobernila. Veſelene naj bodo vse tvoji udje, na kterih se terpel; in vse rane, ke se jih dobil, naj bodo večno veſelene. Zakaj one so moje nar večje zdravila zoper vsako pregrého, in nar bolše tolažbe ve nadlogah.

3. Dobrotlive Jezus, perjetno je bite s' teboj na križe, kar imam rajše, kakor vse natorne tolažbe. Bolše je zame s' teboj ve nar večih britkostih, kakor brez tebe ve nar večih posvetnih častéh bite. Oh je mene, kar terpím, ko tebe na križe videm. Pod križem bom sedel, žalival, premišlival in pretehtival, kaj je zame moj Bog terpel. Mnoge svetnike so veliko terpéle; ale tí svetnik vseh svetnikov še več. Zakaj tvoje rævno in častitlivo teló je bilo od verha do tal mnogih ran polno, razbito in razteplano . . . .

Veſelene bode tedej védno tvoje

presveto in predrago teló s' karvave-
me kaplame ozalwano. Zakaj iz ve
mnogeh krajih prebiteh æil je krí
jréla nenchama. Gotovo, tí se moj
lubiqek, bél in redeqkast, izvolen zmed
tavæent druzeh. Bél se ve devíwtve, re-
deqkast na kriæe, izvolen ve veliqast-
ve Oqetovem. O preælahtno teló, ke
vse telesa svetnikov posvequje, in vse
duwe izvolenih od gréhov oqiwuje!

Pozdravleno bode zdej teló Go-
spodovo, rojeno iz Maríje Devinje,
ke je zarés terpélo, in na kriæe za
qlovéka umorjeno bilo; pokopano od
ludí ve zemlo, in tretji dan od Bogá
oæivleno.

4. Drago me je to tvoje qastitlje-
vo teló, po djanje svetega Duhá iz
prave kervi devinje Marije spoqeto; pa
we drajwe me je, ker je ve terplenje
zame bilo takó nezmano razbito. Naj
se mé ne stude nad tvojim nékedaj to-
lekan lubem, zdej pa takó zaneqeva-

nam in skoré negnanam obrazam, ka je bil gerdo opluván, in silno razte-pen, in nespowtlívo razlasan, zakrit, zasramavan, in od tvojih oqitavnov veliko gerdega obdolžen.

O qastitleva obraz mojiga Bogá, ka ga angelna gledata hrepene, in ka sa se prej na gora Tabora kakor solnce svétil: kako qern sa zdé, de né neqlepote, naq qednosta 'vidita nad teboj! Zame sa, o presvetla boxji obraz! na zemla takó poqernen bil, de ba me vrédnega storil gledata tvoj boxji obraz va nebesah. Tisto gerdo opluvane tedej tvojiga prelépega obraza je bilo omivane in qiwene nesnag moje duwe. In tuda vse, kar sa terpel, sa za moje zadostene in odrawene terpel.

To premiwlevata in ta va terplene podobnemu bita boda tedej moja nar veqa modrost. Sléqen sa bil, stvarnik svetá! de ba jez za obléko veqne qastí obleqen bil. Vse so s' tebe po-

tegnilꝛ, de bꝛ se tudꝛ jeʒ vsꝛga posvetnega ʒnȣbil, in neodlawama ʒa tꝛboj hȣdil. ʒasramꝛvan sꝛ bil, de sꝛ mene od hudiqevega ʒasramꝛvana révil. ʒanꝛqꝛvan sꝛ bil, de sꝛ me uqil lubitꝛ ʒanꝛqꝛvane in ʒaverꝛene od hudí. ʒatoꝛem sꝛ bil, de bꝛ se jeʒ previrno ne iʒgovarjal, temuq premislel, kolꝛkan sꝛ tí kreviqnega prestal. Obsojen sꝛ bil, de bꝛ jeʒ vȣqnemu pogublenu odwel. Pervȣʒan sꝛ bil, de bꝛ vȣʒꝛ mȣjih gréhov razvȣʒal. Tepen sꝛ bil, de bꝛ jeʒ vȣqno sꝛ pogublenama tepen ne bil, in qasne wibe ʒꝛ iʒvolenama volno terpel. S" ternevo krono sꝛ bil kronan, de bꝛ jeʒ vrédan bil nestrȣhlívo krono ʒadobitꝛ, qe s" teboj terpím, kakor ud svȣji glavꝛ enak.

O kral vȣqne qastí, kakó bodeqo in ʒanꝛqlívo krono sꝛ ʒame nꝛqvrédnega gréwneka nȣsil. In kakó mꝛ je mȣqꝛ breʒ velike velike serqne ꝛalo-

sta mislita tvœjo s' tarnem obdano, s' tarstam bijeno, in vsemu ludstvu va zasmœhavane postavleno glavo!

5. Iz mésta Jeruzalema sa bil na kriœ pelán, de ba mene va nebœwka Jœruzalem, va vœqno vesele perpelal. Na svœjih ramah sa kriœ nœsil, de ba jez sam sebe zatajeval, kriœ zadjal, in za taboj hœdil. Na kriœ sa bil parbit, de ba mena svét kríœan bil in jez svétu. Tvœje telo je bilo od zemlje povzdigneno, de ba jez vse svœje sarqe va nebœsa povzdignel. Za jœsaham in œelqem sa bil napajan, de sa gréh, ka je po zavœítem prepovédanem sada na svét parwel, za grenko pijaqo plaqeval, in de ba se jez par gostéh tvœje œelqeve pijaqe spomnel. Od Oqœta sa bil na kriœa zapuqen, de ba jez va skuwnava, ala kadar se ma milost skríje, ne obupal. Tuda od svœjih znanqov in uqœnqov sa bil zapuqen, de ba jez svœjiga upana ne

stavel va ludí. Milsval pa sa vender mater in slabe uqennje, de ba tuda jez milsval blizsnaga va potrébe. Za tiste, ka so te krisscala, sa mólil, de be tuda jez svójim razsscalnikam va lubezna odpustil, in teba vso sódbo prepustil. Potle sa zvést testament naredil: duwo Oqctu, mater Janezu, Janeza matera zroqil, de ba tuda jez ob smerta svójo duwo teba zroqeval, in priqejoqnosta tvója presvéte matere posébno prósil. Nene dobrotlavosta poniżno prosam, de s' tvójim apostelnam svetam Janezam in za druzema svetníka pósledno uro par mene bóde, kakor je par teba bela pod krizżem. Zakaj nena skalost je bela tvója, in tvója tuda nena, ker je neno serqe terplena meq prebodil. In ko sa videl mater in lubega uqennja pod krizżem, nésa zavol nih s' krizża stopil, ker sa namraq svójimu Oqctu

do konnja pokoren ostal, mene ve izgled, de ostanem na svojim pote in ve tvojih postavah, po kterih sem zapustivše starše in perjatle zdé zaqel živéte. Po nih bom živel s' pomoqjo tvoje gnade, in qe bom per tebe ostal, me gotovo qaka večno plaqilo.

6. Kakor tedej nése tí Gospod Jezus ne zavolo joka svoje matere, ne zavolo zasramevana od Judov s' križca hotel ite, takó ne smé tude mene nikdar perliznena besséda ale svet, ne prazen strah nasprotnekov od tvoje presvete službe odvernite; ampak s' teboj bom živel, s' teboj umerl na križe: in naj nekole ne perzanašam svoji duše zavol tebe, ke se svoje živlenje dal zame, de be jez večno pogublen ne bil.

Nagne tedej zdej svojo glavo ke mene ve znamne posebne ljubezne, in

jez svœje serɳɛ ka tebe ve znamne. preserɳnega milevana; in naj mœje æivlene s' tvœjim umerje, de bom tude jez, kjɛr se tí, zdej ve æelah, po tém æivlene pa priɳejoɳe in ve zvelíɳanem vesele. Odpre me tude svœje prebodeno serɳɛ, de ve nem poɳívam. Sej zató je belo (s' sulerɳo) prebodeno, de be jez van wel, in od vroɳíne grɛhov ozdravlen bil. Krí in vœda stɛ tekle iæ nega: vœda, de me je omíla od izvirne in mœje lastne hudobije: krí, de me je odkupila od hudiɳeve suæenoste in od veɳnega pogublena.

Sprejɛl te bom tedej s' kriæa s' poseebno ɳastjó, in sladko te imel na svœjih rœkah, ke nése imel kam svœje s' ternem obodene glave poloæite. Objokeval te bom kakor edinorojenega Sinú Oɳetovega, in pervorojenega matere devíɳe, préden bow ve grœb djan in mœjim oɳém odvzet, in bom

vse premiwlevál, kar se na svéte od svojiga rojstva do smerte in pokopa storil, uqil in terpel. Odslé me bode tvoj qastitlev pokop popolnama zaklep vsem posvetnem reqém. Tè naj poqivam, tè prebivam, tè naj bom deleq od vsega wundra s' teboj pokopán, de bom samo s' teboj sklé-nen nélemu svétu mertev in pokopan. Amen.

---

5. Molitev.

Premiwleváne Kristusovega terplena we dale.

1. Zapíwe Gospod Jezus Kristus svoje rane ve moje serqe s' svojo predrago krvajo, de berem ve nem tvojo xalost in tvojo lubezen, in vse pozemelsko in vse zoperno zavol tebe rad prenawam. Stora me, te prosem, delexnega svojiga svetega terplena in pregrenke xaloste, ke se jo

prestal dolgo vsejoq na terdem kriżu. Takrat so bilę tvoje qastitleve roke od hudobneh prebodene, in tvoje presvęte noge na terde lęs perbite. Takrat je belo namrzq tvoje ŋęlo teló takó razpotęgneno, de so se lahko vse kostí na nem utęle. In poslednzq takrat, ko se je tvoja presvęta duwa od tvojiga telesa loqila, je bela tvoja stran zs vojauko sulenjo takó grozno prebodena, de se je prenję iż nę krí in voda ke odrzwenu ŋęlega svetá ulíla.

2. O neizreqena lubęzen! hlapŋa odkupzt se sam sebe ve tolekuno terplene dal, in nedolżno smert, de be jez vęqno ne umerl, prerad terpel. Gospod, jez sem grzwil, jez ta tolekuen grę̀h storil; jez sem kriv vseh tvojih ran, kaj te bom tedej povernil za vse, kar se me storil? Če be tude vse, kar imam, in kar bom kedaj imel, in tude samega sebe za tolekuno

lubezen, ke se me jo storil, dal, be kakor neч belo. Če be te tude samega sebe ve večno službo dal, be vender we ne belo vrédno vraщílo. In pa če be tude nél svét imel, in te ga date mogel, be vender vrédna néna ne bela za nar manwe kaplo tvoje predrage kervi, ktero se zame na križe prelil. Zakaj ena sama kapla tvoje predrage kervi be bela zamogla nél svét oщistete. Pa tvoji lubezne né belo zadoste, potrébno zadostílo date, ampak se po obilnoste plaщeval, ke se sklenil nél svét odrewite, in se tude mene ve tém edino upane zapustil. Zakaj hotel se, de iz peterah ran tvojiga telesa obilno izvira sladkost tvoje lubezne, ktero se od vékome ve Oщete skrito imel, in jo soseb no ob svojim terplene, ko se na križe umerl, razodel.

6. Molitev.

Zahvalene.

Zahvalem te po tém takem zdej, predobrotlevi Jezus! za vse boleqine in za vse zasramevane, in za vse kervave rane, kterih se bil poln od nog do verh glave, de se mene ze Bogam spravel, in me ve svojo veqno qast spet perpelal. Ale oh, Gospod, ne morem te po vrédnem zahvalite. Zakaj qe be tude moq vseh stvarí imel, be te vénder za tvoje tolekuno in takó drago sveto terplene ne mogel nikdar zadoste zahvalite; ker presexe zasluxene in misle vseh ludi, in vrédnost vseh stvarí. Pa vender, de qisto nehvalexen ne bom, xelím vsaj nekoleko za tvojo tolekuno lubezen in takó grenko terplene, te ze besédame poboxne molitve in svetega premiulevana, ke me bow tí ve serqe dal in perjetno storil, zahvalíte; de

po tém mnog dobiqek dojde moji duwe, in de se te bo s' pravo lubeznejo vecqna hvala dajala.

Spomne se me, Gospod Jezus, ve svojim kralestve, ke se tolovaju, ke te je svoj grêh spoznal, na kriżu odgovoril: Dnes bow ze menoj ve raji. Amen.

Kazálo.

Stran

PERVE BUKVE. Limbarske dol.

Predgovor 3

1. Postava. Trojin stan človéškega xivlena 4

2. — Hvalite Bogá ve revnene in ve poboxnoste 8

3. — Nadloge so vula pravičnem 10

4. — Prava lubezen do Bogá. 12

5. — Zahvalexnost za vse dobro 14

6. — Poboxna duva podoba krixanega Kristusa 16

7. — Xivlene ipiste duve pred Bogam 18

8. — Pokoj serčá in mir ve Boge 19

9. — Serče ve Boge zbrate . 21

10. — Čute in molite, de ve skuvnave ne pademo . . . 23

Stran

11. Postava. Strah večnega ognja vareje ve nečistost in ve prevzetnost 27

12. — Spomín Kristusovega terpljenja vareje ve razuzdano veselje 30

13. — Klicate ve ime Jezusovo in Marije 33

14. — Stanovitno bojevate se zoper pregrešno nagnenje, po zgledu svetnikov 39

15. — Stanoviten bode ve svojim poklicu 42

16. — Bog ga tolaži, kdor zavol Kristusa terpí 45

17. — Imej vselej in povsod dobro vést 49

18. — Dobro je ve samoti biti, in moliti 53

19. — Reveži naj se ke Bogu svojimu varhu podá . . . 61

20. — Od revnega in bolnega Lazarja 66

Stran

21. Postava. Kakó svęto pismo práv razumévate 70
22. — Veliko zasluжene je za Kristusa terpéte 76
23. — Od svętega жivlena poniжnega kristjana 78
24. — Od premišlevnoste ve govorjene, in od bratovske ljubęzne 81
25. — Kratko je ųlovéшko жivlene 86
26. — Kako védno Bogá hvalite in veųnega zveliqana жelíte 93
27. — Kakó angelne ve nebęseh Bogá hvalejo 98
28. — Molitev poboжnega, ke hoqe Bogá hvalite in ljubite. 101
29. — Kakó serqe ze Bogam sklenite 104
30. — Le ve Boge je prave mir. 109
31. — Kakó svoj namén práv ve Bogá obraqate 113

Stran

32. Postava. Molitev ponižne in skesane duwe 117
33. — Kakó dobro je per Jezuse in negoveh svetnikeh bite . 120
34. — Bog naw posledne konetj in nawa nar vikwa dobrota . 128
DRUGE BUKVE. Roxna vertatj. 130
1. Postava. Iskate tovarwtva dobreh, in varvate se hudobneh. 133
2. — Béxe pred svétam in hudiqevem zalezevanem . . . 136
3. — Prava modrost se le per Boge najde 139
4. — Od boja zoper hudobno nagnene 141
5. — Kakó milost poboxnoste zadobite 144
6. — Od posłuwana in brana boxje beséde 146
7. — Od boxje tolaxbe ve terplene 149
8. — Od srcqe, iméte dobro vést ve svetem Duhe . . . 151

Stran

9. Postava. Od lépega xivlena ponixenega ylovéka . . . 155
10. — Od nestanovitnoste ylovéwkega serńá 159
11. — Od zaupana ve Bogá ve stiske in britkoste 163
12. — Od moqí molitve, in od prida svetega brana 166
13. — Hvala lubezne in nenega sadú 174
14. — Od yutja in déla zoper skuwnave 181
15. — Od poterplena ze druzeme 183
16. — Od lubezne Kristusove, in od sovrawtva svetá . . . 188
17. — Od posnemana presvetega Kristusovega xivlena . 195
18. — Kakó védno Bogá ḥvalite. 203

TRETJE BUKVE. Roqáj maleh. 211

1. Postava. Kristus kliqe male ke sebe 211

Stran

2. Postava. Od naúka Jezusovega in negove ponižnosti . 213
3. — Od qistosti in imenitnosti svetega apostelna Janeza 214
4. — Od svetosti in imenitnosti svetega apostelna Pavla. 215
5. — Od velike ponižnosti svetega Franqiwka 217
6. — Od dobreh misel zoper hudobijo 218
7. — Od kratkosti in menlivosti vseh reqí pod nebam . 220
8. — Od pobožnosti svetega krala Davida ve molitve . . 221
9. — Od ubowtva duhá zavol Kristusa 222
10. — Od uqena priprostih ve Kristusovem terplenu . . . 224
11. — Od qistosti mnozih qednost 225
12. — Praviqnemu gre posebno Bogá hvalitи 227

Stran

13. Postava. Kakó skerbno serná in ust varvate 228
14. — Od pogostne molitve. . 230
15. — Od zasluzhena vechnega zhivlenja 232

ČETRTE BUKVE. Od spoznana svojih slabost 235

1. Postava. Od človeshkih slabost 235
2. — Od zanesljivane nezímerne nasti 239
3. — Od resnizhnega perjatla . 242
4. — Bratovska lubezen vé poterpéte 245
5. — Od duhovnega ubogtva. 248
6. — Ponizhnega izrozhenja Bogú 250
7. — Od hvalenja Bogá ve britkoste 251
8. — Od hvalenja Bogá iz poboshnoste 254

PETE BUKVE. Od krotenja samega sebe 259

Stran

WESTE BUKVE. Hiva ubozeh . 271

1. Postava. Od zaneqevana vsega posvetnega 271

2. — Od petereh hlébov ve puqave téga xivlena . . . 275

3. — Od dvojnega boja, od telesnega in duhovnega . . 277

4. — Od nestanovitnoste qlovéwkega serqá 279

5. — Od pokoruqene poniænega qlovéka 282

6. — Od tréh znamen svetega krixa 285

7. — Od lubeznívega milevana slabeh 288

8. — Od stanovitnoste ve dobrem 290

9. — Od mnozeh zaderg starega sovraxneka 294

10. — Od brambe dobre vole zoper sovraxneke 297

11. — Od hvalena Bogá ve vsakem dobrem déle 301

Stran

12. Postava. Od grécha neqímerne hvale in lastnega dopadajena 303

13. — Od mnogih vojsk hudobnih ludí, in od potrpežélívosti bogaboječih . . 305

14. — Od hudobije hudobnih proti nedolžnem 307

15. — Od hudiqeve nevoqlívosti zavol qlovéškega zveliqana 308

16. — Od orožja Kristusovega in svetníkov zopar pregréhe. 310

17. — Od prida pogostne molitve 313

18. — Od posamezne molitve enake ostrim pwínjam ve sovražnike 316

19. — Od verstíq, ktere je dobro pred zaqetkam déla brati. 319

20. — Od sedem žlahtnih kamnov vi dobri druzhbi . . . 322

Stran

SEDME BUKVE. Od tréh wo-
torov 327
1. Postava. Od mnozeh skuwen
izvolenih 327
2. — Od tréh wotorov, to je,
od tréh vednost, od ubowt-
va, od poniænosti in poter-
pežélivosti 331
Perve wotor. Od revnjene ali
ubowtva 334
3. Postava. Hvala duhóvnega
ubowtva 334
4. — Hvala ubowtva po izgle-
di Jezusa in svetníkov . . 341
5. — Od zvezde ubowtva s' po-
niænostjo 350
6. — Tolažba ve revnjene . . 357
Druge wotor. Od poniænosti . 362
7. Postava. Kristus nas poniæ-
nosti ze besédo in ze djanem
uní 362
8. —. Prevzetnek pade, ko se
hoje povzdigevati 369

Stran

9. Postava. Znamna ponižnoste in prevzetnoste 375
Tretji motor. Od potrpežljivoste 390
10. Postava. Potrpežljívost je silno potrébna ve terplenje . 390
11. — Bog nas tolaži ve terplenje 395
12. — Opominevánje ke potrpežljívoste po besédah in izgledah Jezusa in patrijarhov 402
13. — S' krotenem svoje volje se vademo potrpežljívoste. . 408
14. — Opominevánje ke potrpežljívoste po izgléde prerokov in marternekov 410
15. — Perporočevánje potrpežljívoste zavol nezmernega plaqila 415
OSME BUKVE. Zdihovane skesane duwe 421

Stran

DEVETE BUKVE. Od povzdigavana serčá ka Bogu najt nar vikwa dobroto 445

Molitev, de ba serče réweno bélo od telesnah podób in teáv 446

Od nestvarjene, vekne, nezmerne, bol kot vsa uqeníka duwo razsvetlujejoqe beséde (od Kristusa) 451

Od goreqah ačel duwe, kedar jo vekna beséda, to je, nena edina prelube ačenan (Kristus) obiqe 458

DESETE BUKVE. Od dobrega in mirnega živlenja; in sedem poboženah molitev . . 461

Sedem poboženah molitev.

1. Molitev. Odpoved vsemu qasnemu 464

2. Molitev, za poniženost in skasanost 467

Stran

3. Molitev, za solze in zalost nad svojimi grehi . . 467
4. Molitev, za ljubezen do ednost in za sovraštvo do grehov 469
5. Molitev, za potrpežljivost ve brigkosti in ve stiske serjá 472
6. Molitev, za spoznanje in naslédvanje nar vikshega zivlenja 474
7. Molitev, pozdravlati nashega Gospoda Jezusa Kristusa 477

ENAJSTE BUKVE. Liste . . . 481

1. List. Opominovanje ke bolshanu ve duhe 481
2. List. Od varvana samega sebe 500
3. List. Potrjenje ve pobozhnosti 506
4. List. Od spreobernena in stanovitnosti ve dobrem . . 518

Stran

5. List. Od poboxnega spomína za mertve 526

DVANAJSTE BUKVE. West svetih molitev od Kristusovega terplena 533

1. Molitev. Kakó med sveto mawo Kristusa in samega sebe nebeshkemu Ocetu daravate 533

2. Molitev. Od spomína in posnetma Kristusovega terplena 542

3. Molitev. Milevate Kristusa ve terplene, in negovo mater 547

4. Molitev. Premishlevane Kristusovega terplena 549

5. Molitev. Premishlevane Kristusovega terplena we dale . 560

6. Molitev. Zahvalene . . . 563

Vεqε pogrέωkε.

Stran.	Versta	bere,	naméstε
10	17	veselíte,	veselítε
15	23	poboжnem,	pœboжnem
20	22	vse,	vs
22	22	volo,	vœlo
25	5	pridete,	pridetε
28	18	resníqne in,	resniqnein
41	22	perhodno,	perhœdno
55	7	samœtneka,	ʒamœtneka
75	11	nésem,	nésem
143	12	je,	e
149	12	жivlene,	жivlene
180	1	je,	e
189	12	sebε,	sebe
191	3	pametε,	pometε
191	25	odpuщene,	odpuщene
195	8	menε,	mene
210	17	hvalíte,	hvalitε
216	3	ʒatajevane,	ʒatajevanε
224	6	ʒmote,	ʒmotε
235	3	me,	mε
236	16	sklepeh,	sklepε
279	15	stanovitnost,	stanovisnost
281	6	pa,	po
285	3	prosíte,	positε
285	4	sluжabneke,	sluжabneke

Stran.	Versta	bere,	naméste
291	11	molíte,	molita
297	1	kjer,	jer
297	1	napravlajte,	-lajte
311	9	oznanevavenj,	osnanevavenj
319	15	venjkrat,	vehkrat
333	22	wotore,	xotore
338	3	zame,	zame
372	4	xelel,	xelil
377	17	sodne,	sodne
380	4	Kristusov,	Krisusov
392	6	vse,	vse
404	19	iméle,	iméla
405	1	zapuvjene,	-ne (ve eneh)
424	2	xivite,	xivite
425	1	bilo,	bijo
425	19	gréhe,	gréha
426	2	molil,	molil
427	5	kter,	ktrere
480	8	angelnje,	angelnje
487	22	zatajevane,	-vane
493	8	se,	se
508	10	pojdete,	pojdeta
512	14	perjatlov,	perjatlev
524	17	uvil,	nvil

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
COBISS
00000320979